

የዳዊት ልጅ የሰሎሞን ምክር እዝናት ።

ምዕራፍ ፩ ።

ተግሣጸ ሰሎሞን እለ እንበለ ኑፋቄ ዘጸ
 ሐፋ አእርክቲሁ ለሕዝቅያስ ንጉሠ ይሁዳ።
 ያለጥርጥር ወዳጆቹ የሚሆኑ ነበያት ካህ
 ናት ለይሁዳ ንጉሥ ለሕዝቅያስ የጻፉለት
 ሰሎሞን የተናገረው ምክር እዝናት ይህ ነው
 አንድም ወዳጆቹ እለመርዳህ ለይሁዳ ን
 ጉሥ ለሕዝቅያስ ያለመክፈል የጻፉለት ሰ
 ሎሞን የተናገረው ምክር እዝናት ይህ ነው
 ይኸስ እንደምን ነው ቢሉ ሕዝቅያስ ከደ
 ዌው በተፈወሰ ጊዜ ሠርክ የነበረው ሰ
 ለስት ሆንዋል ይህ ምልክቱ በየሀገሩ ደር
 ሷል። የባቢሎን ንጉሥ መርዳህ ይህን አ
 ይቶ ዛሬ ፀሐይ ግብሩን የለወጠበት ምን
 ድነው ብሎ ጠየቀ፤ የሁለቱ ነገድ ንጉሥ
 ሕዝቅያስ ከደዌው ተፈውሶ ለሱ የተደረገ
 ለት ምልክት ነው አሉት ። ለዚህስ ባ
 ይገብሩለት እግዚአብሔርም አይወደው ብሎ
 ወውአተ አሚረ ለአከ መርዳህ ንጉሠ ባቢ
 ሎን በልዳነሃ ወልደ በልዳዳን መጸሕፍተ
 ወተናብልተ ወአምኃ ጎበ ሕዝቅያስ ይላል ።
 ጥንቱንም ያባትህ የሰሎሞን ነው አሁንም
 ላንተ ይገባል ብሎ ተግሣጸ ሰሎሞንን ጽ
 ፎ ሰዶለታልና ያለመክፈል የጻፉለት ያሰኘ
 ው ይህ ነው ። ይህስ ወደባቢሎን ምን ጊዜ
 ገብቷል ቢሉ ። ሰሎሞን ፫ ፻ ወላትወ ወርቅ
 ፫ ፻ ዙያንወ ወርቅ አሠርቶ ከቃቤት አኑ
 ሮት ነበር ። ሮብዓም በነገሠ በ፩ ዘመን ሱ
 ስቀም ንጉሠ ግብጽ ወደ ኢየሩሳሌም ።
 ምቶ የወርቁን ጋሻ የወርቁን ጦር ተግሣ
 ጸ ሰሎሞንን ጨምሮ ዘርፎ ወስዶት ነበር
 ከግብጽ ወደባቢሎን የገባበት ጊዜው አ
 ልታወቀም ። ይህንን ሊቃውንት ለመጸሕፍት

አርእስት ሲሰጡ ሰጥተውታል፤ እሱ ነገሩን
 ክብረ እግዚአብሔር የጎብእ ነውረ ወስብ
 ሐተ ንጉሥ ያክብር ገብረ ብሎ ይጀምራል።
 ክብረ እግዚአብሔር የጎብዕ ነውረ ።
 እግዚአብሔር የሚመሰገንበት ትምርት ነ
 ውረ ሥጋን ይሰውራል ። ከተማረ መምር እ
 ገሌ፤ አለቃ አገሌ ይባላል አንጂ ፋቂ እገ
 ሌ ደበናንሳ አገሌ አይባልምና ።
 ወስብሐተ ንጉሥ ያክብር ገብረ ።
 የንጉሥም ሹመት ባሯን ያከብራል አንደ
 ኹቾ ከተሾመ በኋላ ቀኛዝማች ግራዝማች
 ይባላል አንጂ ባሯያ ዕገሌ አይባልምና ።
 አንድም ፀአተ ግብጽ ነውረ እስራኤልን ይ
 ሰውራል ። የንጉሥ የእግዚአብሔርም ብርሃን
 ባሯ መሴን ያከብራል ። አንድም ፀአተ ባቢ
 ሎን ነውረ ትሩፋንን ይሰውራል፤ የንጉሥ የ
 ዳርዮስም ሹመት ባሯ ዘሩባቤልን ያከብራል
 አንድም ልጅነት ነውረ ምእመናንን ይሰውራ
 ል የንጉሥ የክርስቶስም ሕማሙ ሞቱ ባሯ አ
 ዳምን ያከብራል ።
 ሰማይ ልዑል ።
 እዚህ ሆኖ ቢያዩት ሰማይ ሩቅ ነው፤
 ወምድር ዕመቅ፤
 ከላይ ሆኖ ቤያዩት ምድርም ጥልቅ ነው አ
 ይታወቅም ።
 ወከማሁ ልባ ንጉሥ ኢይትአመር፤
 እንደዚህም ሁሉ የንጉሥ ልቡና አይታወ
 ቅም ።
 አጽርዮ ለብሩር ዘኢኮነ ፍቱነ፤
 ያልጸራ ብርን መላልሰህ በከውር አጽራው ።
 ወይነጽሕ ለከ ንጽሐ ፍጹመ፤
 ፈጽሞ ይጸራልሃል፤
 ቅትል ረሲዓን እምቅድመ ገጸ ንጉሥ ።

እንደዚህም ሁሉ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን ከንጉሥ ፊት አጥፋ፤

ወይረትዕ በጽድቅ መንበሩ።

በውነት መንበረ መንግሥቱ ይጸናልሃል።

ደ ወኢትትዓበይ በቅድመ ገጽ ንጉሥ፤

በንጉሥ ፊት አትታበይ፤

ወኢትጸደቅ በቅድመ እግዚአብሔር፤

በእግዚአብሔር ፊት ጸድቅ ነኝ አትበል፤ ሁለት አርእስት ነው ለሁለቱም ያመጣል፤

ወውስተ መካነ መኳንንት ኢትቁም።

በመኳንንትም መቀመጫ አትቀመጥ። አንድ

ም የመኳንንቱን ሹመት አትለምን።

ደ ደሴዕከ ደብሉከ ዕርግ ኅቤነ እምትጎሥር ቅድመ መኰንን።

ከፍ ብለህ ተቀምጠህ ያለስፍራህ ምን አሰቀ መጠህ ብለው በንጉሡ ፊት ኪያዋርዱህ ዝቅ ብለህ ተቀምጠህ ና ከፍ ብለህ ተቀመጥ ቢሉህ ይሻላል። አንድም ከፍ ያለ ሹመት ልምነህ ዕገሌ የገሌን ሹመት የለመነ ለገሌ ሹመት የሚበቃ ሆኖ ነውን ብለው በንጉሡ ፊት

ኪያዋርዱህ ዝቅ ያለ ሹመት ለምነህ የገሌ ሹመት ለገሌ ይገባዋል ቢሉህ ይሻላል

ኢትትዓበይ በቅድመ ንጉሥ ላለው አመጣ አንድም በፍጹማ ቦታ አትቀመጥ አለ ሳት

በቃ አትዝጋ ሳትበቃ ዘግተህ በአበ ማኅበሩ ፊት ከትዋረድ አባ እገሌ እስካሁን ድረስ

ረዳህ እንግዲህ ወዲህ ተረዳ ቢሉኝ ይሻላል በተማሪ ቤት ኖሮ ወደገዳም የሄደ እንደሆነ ስ

ድስት ዓመት ረድቶ ይረዳ ይላል የሴት ወይዘሮ የወንድ መኳንንት ቢሆኑ ሶስት ዓመት ረድተው ከዚያ በኋላ ይረዱ ይላል። ጉልበቱ ያልደከመ ዓለማዊ ቢሆን ሿፀት ዓመት

ረድቶ ከዚያ በኋላ ይረዳ ይለዋል። ከዚህ ዓላም ግን ፈርጦ ሄዶ በቃሁ ብሎ በዘጋ ወያ

ወጽአዎ ዘበአጎሥሮት እንዲል በጢጢ በሳንባ ጠለፍ ልቤ ልቡን ገርፈው ያውጡት።

ንግር ዘርአያ አእይንቲከ ማንሻ። አንድም።

ንግር ዘርአያ አዕይንቲከ።

በንጉሡ ፊት ዓይኖችህ ያዩትን ተናገር።

ወኢትደቅ ውስተ ጋእዝ ፍጡነ።

ፈጥነህ በቂም በበቀል አትሰነካከል።

ደ ቅስተ ተዋቀስ ምስለ ቢጽከ።

ከባልንጀራህ ጋራ ተዋቅሰህ ታረቅ።

ወምሥጢሮሰ ኢትክሥት።

ምሥጢሩን ግን አታውጣበት።

ከመ ኢትነስሕ በደኅሪትከ ሶበ ይግዕዘክ ዓርክክ።

ምነው ቀን ቢጥለኝ ወንድሜ አይታገሠኝም ነበር ብሎ ባልንጀራህ በነቀፈህ ጊዜ ኋላ እንዳታዝን። ግባዕ ድኅሪክ ማንሻ። አንድም።

ግባዕ ድኅሪክ። ባልንጀራህ በነቀፈህ ጊዜ አላበጀሁም ብለህ ወደኋላህ ተመለስ።

ወኢትትሐየይ ከመ ኢይሒስክ ዓርክክ።

ባልንጀራህ እንዳይነቅፍህ ችላ አትበለው።

ወጋእዝከኒ ወጽልዕከኒ ኢይርኅቀክ እምኔሁ እመሰ ከሠትከ ምሥጢሮ ይከውነክ መጠነህ

ሞት። ምሥጢሩን ብታወጣበት ግን ጽልህ ክርክርህ ከሱ አያርቅህም። አንድም። ብታወጣበት ጽልህ ክርክርህ ከሱ ያርቅሃል። አንድም። ምሥጢሩን ብታወጣበት ግን የሞት ያህል ይሆን

ብሃል አለ የሞት ያህል ይጠላሃል፤

ጸጋ ወተአኝ ያግዕዝ። ስጦታ ወንድሜ ወንድሜማለት ከቂም ነጻ ያደርጋል። አንድም ምጽዋት የክርስቶስ ወንድምነት ከቀራኝነት ነጻ ያደርጋል።

ተዓቀብ ርእሰክ ከመ ዝንጉገ ኢትኩን። መሸሚጦጫ እንዳትሆን ለራስህ ብለህ ተጠበቅ ወዕቀብ ፍናዊክ በሰነ ምግባሪክ።

በበኝ ሥራህ ሥራህን ጠብቅ። ኮለ ወርቅ ውስተ ድደ ብሩር ሰንጸት፤

በብር ላት ላይ ያለ የወርቅ አበባ ስምሙ ነው አንድም፤ ውስተ ድደ ሰንጸት ብሩር ይላል በተነቀሰ ብር ላት ላይ ያለ የወርቅ አበባ ያማረ እንደሆነ።

ከማሁ ብሂለ ቃል በበገጹ።

እንደዚህም ሁሉ በየወገኑ በየፈርጁ የሚናገሩት ነገር የማረ ነው፤

፲፪ ውዕቦ ወርቅ ውስተ ዕንቁ ሰርድዮን ዘብዙኅ ሄጡ ውዳድ።

ዋጋው ብዙ የሆነ የዕንቁ ፈርጽ ያለበት የወርቅ ቀለበት የማረ እንደሆነ፤

ከማሁ ቃለ ጠቢብ ውስተ ዕዝነ ዘይሰምዕ ሠናይ ውለቱ።

ቃለ ጥበብ ቃለ ጠቢብ ይላል፤ እንደዚህም ሁሉ የጥበብ ነገር የብልሁ ነገር በሚሰማው ጆሮ የማረ ነው።

፲፫ ከመ ጸአተ አስሐትያ በማእረር በመርቂ ይደሉ።

በመከር ጊዜ በቆላ የወረደ ጠል እንዲረባ እንዲጠቅም፤

ከማሁ ሐዋርያ ምእመን ለነፍስ አለ ፈነውም ይበቀሳል።

እንደዚህም ሁሉ የታመነ መልክተኛ ለላኩት ሰዎች ሰውነት ይረባል፤ ይጠቅማል። አንድም ለነፍስ አለ ይፀመድም ይላል ለሚአገለግሉት ሰዎች ሰውነት ይረባል ይጠቅማል። ማገልገል ብቻ ለሎሌው አይደለም እነዚያም ለጊዜው ቀለቡን ልብሱን ደመወዙን መስጠታቸው አገልግሎት ነውና ለነፍስ አለ ይፀመድም አለ፤

፲፬ ከመ ነፋሳት ወደመናት ዘአልበሙ ዝናም ወዝናማት እሙራት በመዋዕለ ማዕረር አይበቀሳል።

በመከር ወራት ባለመውረድ የታወቁ ዝናማት ዝናም የሌለባቸው ደመናት ነፋሳት እንዳይረቡ እንዳይጠቅሙ።

ከማሁ ኩሎሙ አለ ይትሚክሁ ለሀብት ሕስው።

እንደዚህም ሁሉ በሐሰት ስጦታ የሚመኩ ሰዎች ሁሉ አይረቡም አይጠቅሙም። ሐተታ እንዳለፈው።

፲፭ በትዕግሥት ስነ ሕይወት ትነግሥ።

በመታገሥ የደመ ነፍስ ጌጥ የምትሆን ነባቢ ትነፍስ ትነግሣለች። አንድም በመታገሥ የነባቢት ነፍስ ጌጥ የምትሆን ሃይማኖት ትገ

ለጸለች። በትዕግሥት የሚከር መልአክ ይላል አብነት መከራውን በመታገሥ ዲያብሎስ ይፈትናል።

ልሳን ድክምት ትሰብር አዕጽምተ።

አጥንት ጉልጥምት የሌላት ደካማ አንደበት የሰው አጥንት ትሰብራለች ፋቂ ደበናንሳ ብላ ትሰድባለች። አንድም ልዝብ አንደበት የሰው አጥንት ትሰብራለች አለ ለሰው ልክስ ትላለች።

፲፮ ወልድየ መዓረ እምከመ ረከብክ ብላዕ በዓቅም ከመ ኢትጽገብ ወኢትቂዕ።

እንዳይነፋህ እንዳትተፋ ልጄ መዓር ብታገኝ በመጠን ብላ ኢትጽገብ ወኢትቂዕ ያለው ሁለት አርእስት ነው ለሁለቱም ያመጣል።

፲፯ ጉንዳየ አብጽሕ እገሪክ ኅብ አርክክ።

ከወዳጅህ ዘንድ ቶሎ ቶሎ አትሂድ።

ከመ ኢይጽገብክ።

እንዳይሰለችህ ኢትጽገብ ላለው።

ወኢይጽላእክ።

እንዳይጸላህ ኢትቂዕ ላለው አመጣ።

፲፰ በትር ወመቅሠፍት ወንድፈት ማኅዘኒ ለልብ።

በበትር መምታት ባለንጋ መግረፍ በፍላፃ መውጋት ልቡናን ያሳዩናል።

ከማሁ ብእሴ ዘይሰምዕ ስምዓ በሐሰት ላዕለ ዓርኩ።

እንደዚህም ሁሉ በወዳጁ ላይ በሐሰት የሚመሰክር ሰው ልቡናን ያሳዝናል።

፲፱ ፍኖት እኩይ ወእግረ ኃጥእ ይትኅጉል በዕለት እኪት።

ክፋ ሥራ የኃጥእ ሰው ሰውነት ሥራውም ሠራውም መከራ በታዘዘበት ቀን ይጠፋሉ።

ከመ ብሂዕ ኢይደልም ለቀሳህ።

መጻጸ ለቀሳህ እንዳይመች ያንጣጣዋል።

ከማሁ ነውር ዘይወርድ ዲበ ሥጋ ማኅዘኒ ለልብ።

እንደዚህም ሁሉ በሥጋ ላይ የሚወርድ ነውር ልቡናን ያሳዝናል። ፋቂ ደበናንሳ ብለው የሚሳደቡት ስድብ። አንድም በሥጋ ላይ ሚየ

ወርድ ደዌ ሥጋ ልቡናን ያሳዝናል ።
ከመ ነቅዝ ለዕፅ ወቅንቅኔ ለልብስ።
ነቅዝ እንጨትን ውስጥ ውስጡን እንዲበላ
ው ብል ልብስን እንደያጠፋው።
ከማሁ ጎዘን ለብእሲ ታማስን ልብ፤
እንደዚህም ሁሉ ጎዘን የሰውን ልቡና ውስ
ጥ ውስጡን በልታ ታጠፋዋለች።
እመ ርባበ ጸለኢክ አብልዖ ወእመ ጸምዓ አ
ስትዮ።
ጠላትህ ቢራብ አብላው ቢጸማ አጠጣው።
ዘንተ እመ ገበርክ አፍሐመ እሳት ታስተጋብ
እ ዲበ ርእሱ።
ይህንን ብታደርግ እንደ እሳት የሚናደድ ፍ
ቅርን በ ቡናው ታሳድርበታለህ። አንድም እ
ያደረግህለት ቢጠላህ አፍሐመ ገንገምን በራ
ሱ ላይ ትሰበስብበታለህ።
ወእግዚአብሔር የዓሥዮክ ሠናያተ።
እግዚአብሔርም ዋጋህን ይሠጥሃል።
ነፋስ ሰሜናዊ ያንሥእ ደመናተ።
ከወደሰሜን የመጣ ነፋስ ደመናውን ይበት
ነዋል።
ወገጸ ዘኢየሳፍር ልሳን ያስኦዝዝ።
የሰውን ፊት የሚያፍር አንደበት ሰቅጠጥ
ሰቅጠጥ ያደርጋል።
ይኔይስ ጎዲር ውስተ ማእዘንተ ናሕስ ንሡ
ት እምስለ ብእሲት ጸኢሊት ውስተ ቤት ር
ሡይ።
ባማረ በተነቄጠቄጠ ቤት ከተሳዳቢ ሴት ጋ
ራ ከመኖር አንድ ወገኑ በፈረሰ ግምብ መኖ
ር ይሻላል። ይህ ቢጎዳ በሥጋው ነው እንጂ
በነፍሱ ጉዳት የለበትም እሷ ግን በነፍስም
በሥጋም ትጎዳለችና።
ከመ ማይ ቆሪር ለነፍስ ጽምዕት አዳም።
ለተጸማች ሰውነት የቀዘቀዘ ውሀ ደስ እዲያሰኝ
ከማሁ ዜና ሠናይ እምድር ርኑቅ።
እንደዚህም ሁሉ ልጅህ ተሾመ ልጅህ ተሾ
ለመ የሚል ከሩቅ አገር የመጣ ወሬ ደስ
ያሰኛል።

ከመ ዘይፈጽም አዘቃተ ወያማስን ሙዓኦ ማይ
የተሬ ውሀን የሚዘጋ የምንጭ ውሀን የሚ
ደፍን ሰው በጎ እንዳይደል።
ከማሁ አኮ ሠናይ ይደቅ ጻድቅ በቅድመ ኃጥኦ
እንደዚህም ሁሉ ጻድቁ በኃጥኦ እጅ ይወድ
ቅ ዘንድ በጎ አይደለም።
በሊዓ መዓር ብዙጎ አኮ ሠናይ።
ብዙ ማር መብላት በጎ አይደለም።
ወአክብሮ ርቱፅ ቃለ ስቡሐ።
ሐሰቱንም ነገር ማከባበር በጎ አይደለም።
ወሐቲተ ክብረ ክቡር።
እገሌ የከበረ እንደምንድን ነው ሠርቆ ቀምቶ
አይደለም ብሎ የባለጸጋውንም ክብር መመ
ርመር በጎ አይደለም፤ አንድም ተድላ ዓለም
ን አጠፋፍጦ መያዝ በጎ አይደለም፤ ፲ቱ ቃ
ላተ ኦሪትን አከባብሮ መያዝ ነው እንጂ።
የጻድቁንም ክብር መመርመር ነው እንጂ አ
ንድም ተድላ ዓለምን አጠፋፍጦ አሰማምሮ
መያዝ በጎ አይደለም። ውዳሴ ከንቱንም አከ
ባብሮ መያዝ የቀና አይደለም። የክቡር የእ
ግዚአብሔርንም ክብር መመርመር በጎ አይደ
ለም። እንደ ሁለት መነኮሳት አበ ማጎበሩ ከ
ገዳም ወደዓለም ልኳቸው ከሁለት መነኮሳት
ጋራ በመንገድ ተገናኝተው ሲሄዱ ዛሬ በህ
ልሜ ቅዱስ ሚካኤልን ኢየሁት ቅዱስ ገብር
ኤልን አየሁት እየተባባሉ ይሄዳሉ፤ እነዚያ
ዝም ብለው ይሰማቸዋል ከአበ ማጎበሩ ዘንድ
ደረሱ፤ ልጆቹ ከእንደምን ያለ ሰው ጋራ መ
ጣችሁ አላቸው፤ ምስለ እለ አልበሙ ማዕዖ
ላፋቸው መዝጊያ ከሌላቸው ጋራ መጣን ብለ
ው መልሰውለታልና ውዳሴ ከንቱን አከባብሮ
መያዝ በጎ አይደለም ያሰኘው ይህ ነው።
ከመ ሀገር እንተ ንሀለ ጥቅማ ወአልባ ዓቅም
ቅጽር የሌላት ቅጽሯ የፈረሰ ሀገር እንዳት
ረባ እንዳትጠቅም፤
ከማሁ ብእሲ ዘእንበለ ምክር።
እንደዚህም ሁሉ ያለምክር ሥራውን የሚሠ
ራ ሰው አይረባም አይጠቅምም።

ምዕራፍ ፪ =

ሀ ከመጣ ለግዕዝ ወከመ ዝናም በሐጋይ = በመከር ጊዜ የወረደ ጣል በሐጋይም የወረደ ዝናም የሚረባው የሚጠቅመው እንደሌለ ከማሁ ለአብድ አልቦ ምክር =

እንደዚህም ላላዋቂ ሰው የሚረባ የሚጠቅም ምክር የለውም =

ሀ ከመ አዕዋፍ ዘይሠርራ ወሠራርያት = በዓየር የሚበሩ አዕዋፍ ቢበሩ ቢበሩ ከጠፈር እንዳይደርሱ የተወረወሩ ፍላግዎችም ከእድማስ እንዳይደርሱ =

ከማሁ መርገም ህበከንቱ ኢይበጽሕ ጎበ መኑሂ እንደዚህም ሁሉ በከንቱ የሚራገሙት መርገም የገዘቱት ግዝት ከማንም ከማን አይደርስም = ግዝትሰ እንዘ ልማዱ ርትዕ ርትቅ ውለቱ እንዲል =

ሀ ከመ ሠውጥ ለፈረስ ወቅትራት ለአድግ = አለንጋ ፈረስን እንዲያነቃቃው አሽመርም አሕያን እንዲያነቃቃው = አንድም አሽመርም ፈረስን እንዲያነቃቃው አለንጋ አሕያን እንዲያነቃቃው =

ከማሁ በትር ለሕዝብ ኃጥእ = እንደዚህም ሁሉ በትር ኃጥእ ወገንን ያነቃቃል =

ሀ ወልድየ ኢታውሥኦ ለአብድ በከመ ዕበደ ዘአሁ ከመ ኢትኩን ከማሁ = ልጄ እንደሱ እንዳትሆን ላላዋቂ ሰው እንደሰንፍናው አትመልስለት =

ሀ ተሰጠዎ ለአብድ በከመ ዕበዱ ከመ ኢይም ሰሎ ጠቢብ ለርእሱ =

ለራሱ ብልህ ነኝ እንዳይመስለው ላላዋቂ ሰው እንደሰንፍናው አለመመለስን መልስለት ዛሬ እንጂ ከእገሌ ጋራ ስከራከር ውዱ መጣሁ እንዳይል = አንድም እንደሱ እንዳትሆን ላላዋቂ ለሰዱቃዊ እንደሰንፍናው አትመልስለት ትንሣኤ ሙታን ተስፋመንግሥተ ሰማያት የለም ቢልህ አዎን የለም ብልህ አትመልስለት

ለሰለት ለራሱ ብልህ ነኝ እንዳይመስለው እንደሰንፍናው ላላዋቂ ሰዱቃዊ አለ ብልህ መልስለት እንጂ ዛሬ እገሌን ምላሽ አሳጥቼ ው መጣሁ እንዳይል =

ሀ በእግረ ዚአሁ ይገብር ኃሣረ ዘፈነው መልእክተ በእደ ዓብድ =

በሰነፍ ሰው ቃል መላክትን የላከ እግሩን ተከትሎ መከራ ይመጣል =

ሀ ከልዕ ሐንካስ = ይህ ልዩ አንካሳ ነው የግር አንካሳ ያይደለ የልብ አንካሳ ነው = አንድም ይኒይሶ ሐንካስ ይላል ከእንዲህ ያለ ከልብ አንካሳ የግር አንካሳ ይሻለዋል =

የግር አንካሳ የጥቂቱን ቀን መንገድ በብዙ ቀን ሄዶ የጠመመውን አቅንቶ የጉደለውን መልቶ ይመለሳል = ይህ ግን የብዙውን ቀን መንገድ በጥቂት ቀን ሔዶ የቀናውን አጥምሞ የመላውን አጉድሎ ይመለሳልና የግርህ አንካሳ ይሻለዋል አለ =

ወአበሳ አምአፈ አብዳን ትወጽእ = ከላዋቆች ከሰነፍች አፍ በደል ትወጣለች አለፋቂ ደበናንሳ ብለው ይሳደባሉ =

ሀ ዘይወዱ ዕብነ ዲቦ ሞጻፍ ከማሁ ይመስል ዘይህብ ለአብድ ከብረ =

ላላዋቂ ሰው ሹመትን የሚሰጥ ሰው በምድር ነጉድ ላይ ደንጊያን የሚጨምርን ይመስላል በምድር ነጉድ ላይ ያለ ደንጊያ ሳይወድቅ እንዳይቀር ከብቱንም ሳያጠፋበት አይቀርም =

ሀ አስዋክ ይበቀሉ ውስተ እደ ሰካር =

በሰካርች ሰዎች እጅ እሾህ ይበቅልባቸዋል አለ ሰካረው በሾህ ላይ ሲወድቁ ያመሻሉ = አንድም በሰካርች ሰዎች ሰውነት ኃጣውእ ይሠለጥኑባቸዋል =

ሀ ወተቀንዮ ውስተ እደ አብዳን =

በሰነፍች ሰዎች እጅ መገዛት ጸንቶ ይኖራል አንድም በአይሁድ ቃል መገዛት ጸንቶ ይኖራል በጽድቅ አብርሃም እንደደቃለን ይላሉና ብዙኃ ትትሀወክ ሥጋ ነሉ አብድ =

ያላዋቂ ሰው ሁሉ ሰውነት ብዙ ትታወካለች ።
እስመ ትትወላወል ሕሊናሁ ።

ልቡናው ትወጣበት ትወርድበታለችና ።

፲፩ ከመ ከልብ ዘይገብዕ ዲበ ቂያዑ ጽሉዓ ይከውን ።

ወደትፋቱ የሚመለስ ውሻ የተጸላ እንዲሆን ከማሁ አብድ በእበደ ዚአሁ ዘይትመየጥ ውስተ ኃጢአቱ ።

እንደዚሁም ሁሉ ንስሐ ከገባ በኋላ በክፋቱ ወደኃጢአት የሚመለስ ሰው የተጸላ ይሆናል አንድም ። ወደትፋቱ የሚመለስ ውሻ የተጸላ እንዲሆን ከታጸበ በኋላ ወደ ጨቃ የሚመለስ እሯ የተጸላ እንዲሆን እንደዚህም ሁሉ ንስሐ ከገባ በኋላ በክፋቱ ወደኃጢአት የሚመለስ የተጸላ ይሆናል ። ወሐራውያ ገዳምኒ ተሐፂባ ገብዓት ዲበ ፀብር እንዲል ።

በ ኃፍረት እንተ ታመጽኦ ኃጢአተ ።

ኃጢአትን የምታመጣ ኃፍረት አለች ሰውን አፍሮ ፈርቶ ጸም መግደፍ ሐሰት መፍረድ ሐሰት መመስከር ።

ወደ ኃፍረት ለክብር ወለስብሐት ።

ክብር ሊሆን ጌትነት ሊሆን የሚያፍሩት አፍረት አለ እግዚአብሔርን አፍሮ ፈርቶ ጸም መጸም እውነት መፍረድ እውነት መመስከር

፲፪ ርኢኩ ብእሴ ዘይብል ርእሶ ጠቢብ ።

ሳይማር ተምራክለሁ የሚል ሰው አየሁ ።

ተስፋ ረከበ እምኔሁ አብድ ።

ከንዲህ ያለ ሰው ገና እማራለሁ የሚል ሰው ይሻላል ። አንድም ። የወጣኒ ሥራ ሳይሠራ ከፍጹምነት ደርሻለሁ የሚል ሰውን አየሁ ተንዲህ ያለው ሰው የወጣኒ ሥራ የሚሠራ ሰው ይሻላል ።

፲፫ ወይብል ሐካይ ሶበ ይልእክም አንበሳ ውስተ ፍኖት ።

ሐኬተኛ ሰው በላኩት ጊዜ አንበሳ በመንገድ አለ ይላል ።

ወውስተ መራሕብት ቀትል ።

በደባባዩም ጦር ተነሥቷል ይላል ።

አንድም ። መጻሕፍት መምሕራን መንን ባሉት ጊዜ ሐኬተኛ ሰው ዲያብሎስ በገዳሙ ሠልጥኑዋል ይላል ፀብዓ አጋንንትም ጸንቷል ይላል

፲፬ ከመ ማዕደ እንተ ተዓውድ ውስተ ድርድር ታት ።

መዝጊያ በወንዳ ወንዴዋ እንድትዘዋወር ። ከማሁ ሐካይ ውስተ ምስክቢሁ ።

እንደዚህም ሁሉ ሐኬተኛ ሰው በመኝታው ሲገላበጥ ይውላል ። አንድም ይህን መዝጊያ ከወንዳ ወንዴዋ ወጥታ እንዳትታይ እንደዚህም ሁሉ ሐኬተኛ ሰው ከመኝታው ተነሥቶ በሥራ አይታይም ።

፲፭ ጎብዓ ሐካይ እዴሁ ውስተ ሕፅኑ ።

ሐኬተኛ ሰው አያርስ አይቆፍር አይጽፍ አይደጉስ እጁን ከብብቱ አግብቶ ይውላል ። ወየሐምም አቅርቦ እዴሁ ውስተ አፋሁ ። እጁን ወዳፋ ማቅረብ ይመቀኘዋል ምን ይህ ያቀርባል ። አንድም ሐኬተኛ ሰው ምግባር ትሩፋት አይሠራ አይሰጥ አይመጽውት እጁን ከብብቱ አግብቶ ይውላል ሰውነቱን ጸጋ ክብር ይመቀኘዋል ።

፲፮ ጠቢብ ለርእሱ ያስተርኢ ሐካየ ።

ብልህ ራሱን ለመጥቀም ሐኬተኛ መስሎ ይታያል ።

ወእምዝ ጽጉብ ይወስድ ሲሳየ ።

ከባለጸጋም ምግቡን ይወስዳል ከቤቱ እያስነገደ እያሳረሰ ለጌታ አድሮ ይመወዙን ይቀበላል ። አንድም ፤ ሐካይ ለርእሱ ያስተርኢ ጠቢብ ይላል ሐኬተኛ ሰው ራሱን ለመጥቀስ ብልህ መስሎ ይታያል ። ጫማ ሲያቀብል ጀርባ ሲጠቁም ውሎ ከባለጸጋው የለት እራቱን ይቀበላል ፤ አንድም ከፍጹምነት ደርሶ ሳለ የወጣኒ ሥራ እየሠራ ብልህ ሰው ሐኬተኛ መስሎ ይታያል ። ከባዕል እግዚአብሔርም ጸጋ ክብርን ይቀበላል ። ሲሳየ ባለው ምልዓተ ይላል አብነት ሲሳየ ማለት ነው ።

ከመ ዘይእኅዝ ዘኔበ ከልብ ከማሁ ዘይቀውም

፲፯ በነገረ ባዕድ ።

ዘነበ ከልብ ባለው እገነ ከልብ ይላል የውሻ
ን ጋራት የውሻን ገሮ የያዘ ሰውን ተመ
ልሶ ሳይነክሰው እንዳይቀር እንደዚህም ሁሉ
በባዕድ ነገር የሚቆም ሰው ሳይጠፋ አይቀርም
ከመ እለ ይትፈውሱ ያወጽኡ ቃለ ለሰብእ፤
ድኅነትን የሚፈልጉ ሰዎች ለሰው እገሙን ት ጽፎ
ክሱን ብለው እንዲናገሩ።

፲፮ ወዘተቀበሉ ለነገር ይቀድም ወዲቀ።
የነሱን ነገራቸውን ተቀብሎ ያገመ የበጣ የ
ተኩስ ሰው ደዌው ወደሱ ተመልሶበት እን
ዲጠፋ።

ከማሁ ዙሉሙ እለ የሐብሉ አእርክቲሆሙ፤
እንደዚህም ሁሉ ባልንጀሮቻቸውን ነገር ሠ
ርተው የሚለዩ ሰዎች ይጠፋሉ። ትርጓሜ ከፍ
ቷል ብሎ ይመልሳል። አንድም ድኅነትን የ
ሚፈልጉ ሰዎች የተወጉበትን ጦር ንቀሉልን ጽፎ
ብለው እንዲናገሩ። ነገራቸውን ተቀብሎ የነ
ቀለውን ሰው የማነን ፈለማ ማን ይነቅለዋል ብ
ሎ እንዲያጠፋው። እንደዚህም ሁሉ ባልንጀ
ሮቻቸውን ነገር ሠርተው የሚለዩ ሰዎች ሳይ
ጠፋ አይቀሩም።

፲፱ ወእምከመ አእመርዎሙ ይብሉ በብጻው ገበ
ርን፤
ካወቁባቸውም በኋላ በዋዛ ተናግረነው ይሆናል።
አንድም። ሳናውቅ ተናግረነው ይሆናል። አን
ድም በእንቅልፍ ልባችን ቀዶን ወጥቶ ይሆን
ይላሉ።

፳ በኅጢአ ዕፀው ይጠፍዕ እሳት።
በንጨት መታጣት እሳቱ ይጠፋል።
ወበብዝኃ ዕፀው ይነድድ እሳት።
በንጨትም ብዛት እሳቱ ይነዳል።
ወበኅበ አህሎ መዓትም የሐስዕ ጋእዝ።
እንደዚህም ሁሉ ቀጡ ሰው ከሌለ ዘንድ ፀ
ቡ ክር ክሩ ፀጥ ይላል።

፳፩ መጥበስ ለአፍሐም ወዕፀው ለእሳት፤
ስቡ እሳቱን እንዲያናድድው እንጨቱም እሳ
ቱን እንዲያናድድው፤ አንድም። አፍሐም ለ
መጥበስ ወእሳት ለዕፀው ይላል እሳቱ ስቡን

እንዲያናድድው እሳቱ እንጨቱንም እንዲያና
ድድው።

ብእሲ ፀዓሊ ለጋእዝ ወለባእስ።
እንደዚህም ሁሉ ተሳዳቢ ሰው ፀብ ክርክሩ
ን ከሁሉ ያደርሰዋል፤

ነገረ መንገዱን ራሱን ድኩም እለ ይዘብጡ ው
ስተ መዛግብተ ምሕረት።

ርኅራኄ የተሣለበት የጌቶቻቸውን ልቡና የሚ
ያሳዝኑ ያንገራጌዎች ሰዎች ነገራቸው ፈ
ራሽ ነው ያንገራጌ ጉልበት የተራጋጭ ወ
ተት እንዲሉ።

ብሩር ዘይትወሀብ ምስለ ሕብል ከመ ገልዕ።
ውእቱ።

በሐሰት የሚሰጡት ብር እንደ ገል ነው ያ
እንዳይረባ አይረባም።

ወከመ ብሩረ ተምያን ዘቀፈልዎ ላዕለ ንዋየ
ለብሐ ከማሁ ከናፍር ልሙጽት ይክድና ልበ
ኅዝንተ።

በሸክላ እቃ ላይ የለበጡት ብር ግብዝ እን
ደሆነ ሸክላውንም እንዲሰውረው እንደዚህም
ሁሉ ግብዝ የሆኑ እንደበቶች ያዘነ ልቡናን
ይሰውራሉ አለ ተጣልተው አልተጣላንም
ይላሉ።

በከናፍሪሁ ዘልፈ ይበኪ ጸላኢ።

ጠላት በከንፈሩ ሁላግዜ ያለቅሳል አንተም እ
ንደዚህ ያለ መከራ ያግኝህ ይላል።

ወበልቡስ ይገብር ኅብለ።

በልቡናው ግን ከዳትን ያደርጋል።

፳፭ አመ አስተበቀኝክ ጸላኢክ በዓቢይ ቃል አ
ትእመኖ።

ጠላትህ በብዙ ነገር ቢያመሰግንህ አትመነው
እስመ ሰብሁ እክያት ሁሉ ውስተ ልቡ።

ፍጹም ክፋት በልቡናው አለና።

፳፮ ዘየኅብዕ ጽልዓ ያተስጋብእ ሕብለ።

ጽሉን ተጣልቶ አልተጣላሁም የሚል ሰው

ሽንገላን ከዳትን በልቡናው ያኖራል።

ይከሥት አበሳሁ ማእምር በማኅበር።

አዋቂ ሰው ግን በደሉን በሸንጎ ይገልጻል በ

ድያለሁ ልክስ ቀምቻለሁ ልመልስ ይላል ።
 ፳፮ ዘይከፈ ግበ ለበጸ ይወድቅ ውስቴቱ ።
 ለባልንጀራው ጉድጓድ የሚቆፍር ሰው ዘቆረ
 ረው ጉድጓድ ይወድቃል ለባልንጀራው ከፋ
 ምክር የሚመክር ሰው በመከረው ምክር ይ
 ጠፋል ለእገሌ ጉድጓድ ስቆፍርለት ውዬ መ
 ጣሁ እንዲል ።
 ወዘያንከራረኩር ዕብነ ለዕሌሁ ያንከራረኩር ።
 ከወደታች ሆኖ ከወደላይ ደንጊያ የሚፈነቅ
 ል ሰው ዝቅ ብሎ ጉልበቱን ከፍ ብሎ ደረ
 ቱን ሳይመታው አይቀርም እንደዚህም ሁሉ
 ሕገ እግዚአብሔርን የሚያፈርስ ሰው ሳይጠ
 ፋ አይቀርም ።
 ፳፯ ልሳን ሕሳዊት ትጸልዕ ጽድቀ ።
 ሕሰተኛ እንደበት እውነት ነገርን ትጠላለች
 ወአፍ ዘኢያረምም ይገብር ሐከከ ።
 ከፋ ከመናገር ዝም የማይል አፍ ፀብ ክርክ
 ርን ያደርጋል ።

ምዕራፍ ፫

፩ ወኢትትዓበይ ዘለጌሠም ። ምዕ ፳ ፳፮ ።
 ነገ አፈር ትበያ የምትሆን አንተ አትታበይ
 እስመ ኢተአምር ከመ ትወልድ ሳኒታ ።
 ማግስት የምትወልደውን አታውቅምና ወይ
 ትሞት አታውቅምና ።
 ፪ ይወድስክ ባዕድ ወእኮ አፈ ዚአከ ።
 ያንተ አፍ ያይደል ባዕድ ያመስግንህ ። አንድ
 ም ይወድሰክ አፈ ባዕድ ወእኮ ከናፍረ ዚአ
 ከ ይላል ።
 ፫ ከቡድ ዕብን ።
 ደንጊያ የከበደ ነው ።
 ወጽንጉፍ ያረ ኖፃ ።
 አሻዋም በዳውላ መልቶ በሸከሙት ይከብዳል
 ፬ መዓቱ ለብእሲ አብድ ይከብድ እምክልኤሆሙ
 ከሊህ ከሁለቱ ሁሉ የሰነፍ ሰው ተጣው ይ
 ከብዳል ።
 አልቦ ምሕረት ለብእሲ ቀጡዕ ወለበሊህ
 መዓት ።

መዓትን ለሚያፋጥን ለቀጡ ሰው ርኅራኄ የ
 ለውም ።
 ወአልቦ ዘይትዔረዮ ለቅንዓት ።
 ቅንዓትንም የሚተክከለው የለም ።
 ፭ ይኒይስ ዘለፋ ከሠት እምጎቡዕ ፍቅር ።
 ከተሠወረ ፍቅርም የጎላ ፀብ ይሻላል ።
 ፮ ይኒይስ ፍቅዓት ዘዓርክ እምሠናይ ስዕመተ
 ጸላኢ ።
 ከማረ ከጠላት አሳሳም የወዳጅ ግምሳት ይሻ
 ላል ።
 ፯ ነፍስ ጽግብት ጸቃውዓ መዓር ትሚንን ።
 የጸገበች ሰውነት የማር ወለላን ትንቃለች ።
 ወለነፍስስ ርኅብት መሪርኒ ጥዑመ ያስተርእያ
 ለተራበች ሰውነት ግን የመረረው ጋዋት እ
 ንጅም የጣፈጠ ሆኖ ይታያታል ። አንድም ረ
 ድኤተ እግዚአብሔርን የጸገበች ሰውነት ኃ
 ጢአትን ትንቃለች ኃጢአትን ጸቃውዓ መዓ
 ር አለው ለጊዜው ሲሠሩት ደስ ያሰኛልና ረ
 ድኤተ እግዚአብሔርን ለተራበች ሰውነት ግ
 ን የመረረው ኃጢአቱ የጣፈጠ ሆኖ ይታያታ
 ል ። አንድም ኃጢአትን የጸገበች ሰውነት እ
 ሰርቱ ቃላተ ኦሪትን ትንቃለች ኃጢአትን ለ
 ተራበች ሰውነት ግን የመረረው እሳቱ ስለቱ
 የጣፈጠ ሆኖ ይታያታል ።
 ፰ ከመ ያፍ አንተ ትሠርር እማጎደራ ከማሁ ብ
 እሲ ይትቀነይ ሶበ ይነግድ እምብሔሩ ።
 ልጆቿን አሳድጋ ከማደሪያዋ የሄደች ያፍ ያ
 ች ወደማደሪያዋ እንዳትመለስ እንደዚህም
 ሁሉ ሰው ከሀገሩ ወደባዕድ አገር በሄደ ጊ
 ዜ ምን ይዠ እመለሳለሁ ሲል በዚያው ሲገ
 ዛ ይኖራል ።
 ፱ ዕፍረት ወዕጣን ወወይን ያስተሔውዙ ልበ ።
 ሽቱ ዕጣን ወይን ልቡናን ደስ ያሰኛሉ ። እ
 ንድም በዕፍረት ወዕጣን ወወይን ያስተሔው
 ዝ ልብ ይላል ፡ ሽቱ በመቀባት የዕጣን መዓዛ
 በማሸተት ወይንን በመጠጣት ልቡናን ደስ
 ይለዋል ።
 ከማሁ ዘይሰምዕ ምክረ ዓርኩ ።

እንደዚህም ሁሉ የባልንጀራውን ምክር የሚሰጣቸው ደስ ያሰኘዋል።

ወትትከንው በድቀት ነፍሱ።

በጎድረተ ነፍሱ ሲል ነው የባልንጀራው ምክር በልቡናው ማደር ተደላ ደስታው ትበዛለታለች። አንድም በድቀት ነፍሱ ይላል ባይሰማት ግን ሰውነቱ በመቅሠፍት ትጠፋለች። አንድም እንዳለ ይሆናል በሰውነቱ ጥፋት የባልንጀራውን ምክር እንደውህ ስትፈስ ያያታል ባልንጀራዬማ እንዲህ ብሎ መክርኝ አልነበረም እኔ አልሰማ ብዬ ነው እንጂ ይላል። ዓርክክ ወዓርክ አቡክ ኢትጎድግ።

ወዳጅህን ያባትህን ወዳጅ አትተው ያባት ወዳጅ የደንጊያ ገድጋጅ እንዲሉ።

ወቤተ እንክሂ ኢትባእ በምንዳቤ ዘእንበል ትንግሮ ቅድመ።

አስቀድመህ የምለብሰውን የምታጠቀውን ስደድልኝ ብለህ ሳትነግረው በችግር ሳለህ ወደወንድምህ ቤት አትሂድ።

ይሄይስ ዓርክ ቅሩብ እምእንኩ ዘርጉቀ የጎድር ምነዋ ከወንድሜ ቤት ብሂድ ትለኝ እንደሆነ በሩቅ አገር ከሚኖር ወንድም በቅርብ ያለ ጎረቤት ይሻላል። አንድም ይህንን አርደህ ይህንን ጠጅ አድርገህ ቆየኝ ብለህ አስቀድመህ ሳትነግረው በችግር ሳለ ወደወንድምህ ቤት አትሂድ። ምነዋ ከወንድሜ ቤት ብሂድ ትለኝ እንደሆነ በሩቅ አገር ከሚኖር ወንድም በቅርብ ያለ ጎረቤት ይሻላል። አንድም አስቀድሞ ሰውነትህን መከራ ሳታስለምደው መከራ በታዘዘበት ወራት በሃይማኖት ወደማይመስልህ ወደአይሁዳዊ ወንድምህ ቤት አትሂድ ምነዋ ብሂድ ትለኝ እንደሆነ፤ በሃይማኖት ከማይመስልህ አይሁዳዊ ወንድምህ በሃይማኖት የሚመስልህ አረሚ ይሻላል።

፲፩ ጠቢብ ኩን ወልድዬ ከመ ይትፈሥሐኒ ልብዬ።

ልጄ ልቡናዬን ደስ ይለው ዘንድ ብልህ አዋቂ ሁን።

አርጎቅ እምኔክ ቃለ ዝንጓጌ። የሽሙጥን ነገር ካንተ አርቅ።

፲፪ ማእምር መጽአሁ እኩያት።

በማእምር ሲል ነው አዋቂ በሚሆን በሕዝቅ ያስ መከራት መጠብት።

ወተኅብዓ።

ንስሐ ንብዩ ተሠወረ።

፲፫ ወአብዳንሰ ተቃዋሞሙ ጎጉለ ተፈደዩ።

አላዋቆች የሚሆኑ እነሰናክሬም ግን ሕገ እግዚአብሔርን ተቀዋውመው ጥፋትን ተቀበሉ።

አንድም አላዋቆች የሚሆኑ አሥሩ ነገድ ግን ሕገ እግዚአብሔርን ተቀዋውመው ጥፋትን ተቀበሉ።

አሰስል ልብሰሽ።

ሕዝቅያስ ልብሰህን አሸሸ።

እስመ ጎለፊ ጸላኢ ዘባዕደ ያማስን።

ሁሉን የሚያጠፋ ሰናክሬም መጥቷልና። አንድም ልብሰ ጎዘንህን አርቅ ሁሉን የሚያጠፋ ሰናክሬም ሞቶልሃልና። አንድም ምዕመን፤ ልብሰ ጎዘንህን አርቅ ሁሉን የሚያስት ዲያብሎስ በመስቀል ድል ተነሥቷልና።

፲፬ ወዘይባርክ ዓርክ በጽባሕ በዓቢይ ቃል እም ዘ ይረግም አልቦ ዘየጎድግ።

ፈጥኖ በብዙ ነገር ባልንጀራውን ሰው ኋላ ከሚረገመው መርገም የሚተወው የለም።

፲፭ ጸሕጸሕ ያወጽኦ ለብእሲ እምቤቱ በመዋዕለ ክረምት።

በዘመነ ክረምት ጉርፍ፤ አንድም ሆድ ፈራሰውን ከቤቱ ያስወጣዋል።

፲፮ ከማሁ ብእሲት ጸአሊት እምቤት ርሱይ። እንደዚህም ሁሉ ተሳዳቢ ሴት ከማረ ቤቱ ታስወጣዋለች።

ደቡባዊ ነፋስ ጽኑዕ።

ከወደ ደቡብ የመጣ ነፋስ ጽኑ ነው።

ወበስሙስ ዘየማን ይሰመይ።

በስሙ ግን ቀኝ ይባላል እንደዚህም ሁሉ ሴት ስትባል የሴት ወንዲላ አለች።

፲፯ ሐፂን ለሐፂን ያበልሐ።

ብረት ብረትን ይስለዋል። አንድም ሐፃን ሐ
፯ን ያበልሕ ይላል አብነት።

ወብእሲ ያበልሕ ገጸ ካልዑ።

እንደዚህም ሁሉ ሰው የወንድሙን ልቡና
መክሮ ብልሕ ያደርገዋል።

፲፮ ዘተከለ በለሰ ይበልዕ ፍሬሃ።

በለሰን የተከለ ሰው ፍሬዋን ይበላል።

ወዘየግቅብ እግዚአብሔ ይከብር።

ጌታውን የሚጠብቅ ሰው ይከብራል።

፲፱ ከመ ኢይትማሰል ገጽ ገጽ፤

ያንዱ መልክ ያንዱን መልክ እንዳይመስል።
ከማሁ ልብ ሰብእኒ ኢይትማሰል።

እንደዚህም ሁሉ ሰው ያንዱን ልብ አንዱ
አያውቀውም። አንድም ይትማሰል ይላል መሰል

በገበያ አይገድም እንዲል ያንዱ መልክ ያን
ዱን መልክ እንዲመስል እንደዚህም ሁሉ ያ

ንዱን ልብ አንዱ ያውቀዋል ዳዊትና ኢዮ
አብ ልብ ለልብ ይተዋወቁ እንደ ነበረ።

አንድም ከመ ኢይትማሰላ ገጸት ዘውስተ ማ
ያት ለገጸት ይላል በውሀ ውስጥ ያሉ ፊቶች

በአፍአ ያሉትን እንዳይመስሉ እሴህ አማናው
ያን ናቸው እሴህ አምሳል ናቸውና እንደዚህ

ም ሁሉ ያንዱን ልብ አንዱ አያውቀውም።
አንድም ይትማሰላ ይላል ቅርጻቸው አንድ ነ

ው ብሎ እንዲመሰሰሉ እንደዚህም ሁሉ ያን
ዱን ልብ አንዱ ያውቀዋል ዳዊትና ኢዮአብ

ልብ ለልብ ይተዋወቁ እንደነበረ።
፳ ሲኦል ወማገጉሊ ኢይጸግቡ።

መቃብር ቢቀበል ቢቀበል ሞት ቢገድል ቢገ
ድል አይጠግቡም አንድም ማገጉሊ ባለው

አብዳን ይላል ማገጉሊ ማለት ነው።
ከማሁ አዕይንተ ሰብእኒ ኢይጸግባ።

እንደዚህም ሁሉ የሰዎችም ዓይኖች ቢያዩ ቢ
ያዩ አይጸግቡም።

ርኩስ በኅብ እግዚአብሔር ምዑክ ዐይን።
ዓይኑን ከፍና ዝቅ አድርጎ ተኩሮ የሚያይ ሰ

ው በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ርኩስ
ሰው እንዲያስጸይፍ ያስጸይፋል።

ወእለ ዘእንበለ ትምሕርት ኢይእገዙ ልሳ
ኖሙ፤

ትምርት የሌላቸው ያልተማሩ ሰዎች አንደበታ
ቸውን አይገቱም አገኝ አጣቸውን ይናገራሉ

አንድም ይእገዙ ልሳኖሙ ይላል ቢጠይቋቸ
ው ምላሽ ያጣሉ።

፳፩ መከራሆሙ ለወርቅ ወለብሩር ርስነት።

የወርቅ የብር መከራቸው በእሳት መፈተን ነው
ወብእሲ ይትሚከር በኅብ እለ ይዌድስም።

እንደዚህም ሁሉ ሰው በሚያመሰግኑት ሰዎች
ዘንድ ይፈተናል።

ልብ ኃጥእ የኃሥሥ እከየ።

የኃጥእ ሰው ልቡና ክፉ ነገርን ይፈልጋል።
ወልብ ርትዕት ተኃሥሥ አእምሮ።

ቅን ልቡና ግን ዕውቀትን ትፈልጋለች።

፳፪ እመ ቀሠፍክ ለአብድ በማእከለ ማኅበረ ጽዕ
ለት ኢይትአተት ዕበዱ።

በሸንጎ መካከል እየሰደብህ አላዋቂ ሰውን ብ
ትገርፈው ስንፍናው አይለየውም።

አእምሮ አእምሮ መንፈስ መራዕይክ።

የመንጋህን ባሕርያቸውን ፈጽመህ ዕወቅ እ
ንዲያሻቸው አውቀህ ከለመለመ ሣር ከጠራ

ውሀ አድርሳቸው።
ወሚጥ ልብክ ለመርዔትክ ወለሙፋረ ዚኦክ

ልቡናህንም ወደመንጋህ መልስ አብሮአቸው
ይሠማራልና ሙፋረ ዚኦክ አላቸው።

እስመ አኮ ለብእሲ ከ-ንኖ ወኃይል።

ለሰው መግዛት ብዕል አንድ ጊዜ ቢሰጠው
ለዘላለሙ አይሰጠውምና።

ወኢይትወሀብ እምትውልድ ለትውልድ።

ከልጅም ለልጅ ልጅ አይሰጥምና።

፳፫ ዕዕድ ሣዕረ። ሣሩን አጩድ።

ወአስተሐምም ዘውስተ ገዳም ሐመልማለ።
በምድረ በዳ ያለውንም መስኩን ተግተህ ጠብ

ቅ፤ አንድም አስተሐምም ባለው ወርኢ ይ
ላል አብነት።

ወተኃርር ፍሬ፤

ከላሙ ወተቱን ከበሬው ምርቱን ታገኛለህ፤

አስተጋብሮ ሣዕረ ደብር ።

በተራራ

ያለውንም ሣሩን ሰብሰብ ።

ምዕራፍ ፬ =

፳፮ ከመ ታጥሪ አባግግ ለልብስ ።

፩ ይጉይይ ረሢዕ እንዘ አልቦ ዘይደግኖ ።

ልብስ ሊሆኑህ በጎችን ትገዛ ዘንድ ።

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰናክሬም የሚከተለው ሳይኖር ይሸሻል ።

አክብር ጼዎተ ከመ ይብዛን መርጴትክ ።

ወጸድቅሰ ከመ አንበሳ ውኩል ።

መንጋህ ይበዛልህ ዘንድ መስኩን ጠብቅ አን

ጸድቅ ውኩል ከመ አንበሳ ውኩል ብሎ ይገ ጥሟል፤ ጸድቅ ሕዝቅያስ ግን አንበሳ በኃይ ሉ እንዲታመን በእግዚአብሔር ይታመናል ።

ድም የሠራዊትህን በሕርይ ፈጽመህ ዕወቅ እ

በኃጢአተ ረሢዓን መቅሠፍት ይትነሣእ ።

ለ እንዲያሸቸው አውቀህ በየጊዜያቱ ቀለባቸው

እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች መቅሠፍት ይ መጣል ።

ን ደመወዛቸውን ሰጣቸው ፡ ልቡናህንም ወደ

ብእሲ ጥዩቅ ያጠፍእ ።

ሠራዊትህ መልስ አብሯቸው ይሰለፋልና ሙ

ሕገ እግዚአብሔርን የተረዳ ሰው ያጠፋዋል

ፋረ ዚአክሁ አላቸው ። መግዛት ሠራዊት ለሰው

፫ ጽኑዕ በኃጢአት ይትግል ነጻዩ ።

አንድ ጊዜ ቢሰጠው ለዘላለሙ አይሰጠውም

በኃጢአት የፀና ሰው ድኃውን ይቀማዋል

ና ከልጅም ለልጅ ልጅ አይሰጥምና ብዕለ አ

ከመ ዝናመ ሞገድ ኢይበቀሩ ከማሁ እለ የ

ሕዛብን ዘርፈህ አብላቸው ብዕለ አሕዛብን ታ

ኃድጉ ሕገ ወይዌድስዋ ለኃጢአት፤

ገኛለህ ልብስ እንዲያስከብር የሚያስከብሩህ

ተቂጥቶ የወረደ ዝናም እንጻይረባ እንጻይጠ

ሠራዊትህን ገንዘብ ታደርግ ዘንድ የአዛሕብን

ቅም ሕገ እግዚአብሔርን የሚያፈርሱ ኃጢ

ነገሥታት ብዕል ሰብሰብ ሠራዊትህ ይበዛልህ

አትን የሚያመሰግኑዋት ሰዎች አይረቡም አ

ዘንድ ሠራዊትህን አክብር ። አንድም የደቀመ

ይጠቅሙም፤

ዛሙርትህን በሕርያቸውን ፈጽመህ ዕወቅ እ

፬ ወእለሰ ያፈቅሩ ሕገ ይጠቅሙ ለርእሰሙ ቅ

ንዲያሸቸው አውቀህ በየጊዜያቱ ምክራቸው አ

ጽረ፤

ስተምራቸው ልቡናህንም ወደደቀ መዛሙርት

ሕገ እግዚአብሔርን የሚወዱ ሰዎች ግን ረ

ህ መልስ አብሯቸው ይጸልያልና ሙፋረ ዚአ

ድኤተ እግዚአብሔርን ለሰውነታቸው አጽር

ክ አላቸው ። መምርንት ዕውቀት ለሰው አንድ

ቅጽር ያደርጋሉ፤

ጊዜ ቢሰጠው ለዘላለሙ አይሰጠውምና ። ከል

ሰብእ እኩያን ኢይሌብዉ ፍትሐ፤

ጅም ለልጅ ልጅ አይሰጥምና ደቀ መዛሙርት

ክፋ ሰዎች ፍርድን ልብ አያደርጉም፤

ህን ወግ ስበህ ታሪክ ጠቅሰህ አስተምራቸው

፭ ወእለሰ ያኃሥሥዎ ለእግዚአብሔር ይሌብዉ

ጸጋ ከብርን ታገኛለህ ልብስ እንዲያስከብር

በኩሉ ጊዜ ።

የሚያስከብሩ ደቀ መዛሙርትን ታገኝ ዘንድ

እግዚአብሔርን የሚፈልጉት ሰዎች ግን በየ

ዜና አበውን ንገራቸው ። ደቀ መዛሙርት ይ

ጊዜው ፍትሐ እግዚአብሔርን ልብ ያደርጋሉ

በዛልህ ዘንድ ገዳሙን አክብር ።

ይኔይስ ነጻይ ዘየሐውር በጽድቅ እምበዕል

ወልድዩ ዘእምሳቤዩ ቃል ጽንዕት።

ሐሳዊ ።

ልጄ ከኔ ዘንድ የፀናች ነገር አለች።

ከሐስተኛ ባለጸጋ በውነት ነገር ጸንቶ የሚኖ

፳፯ ሕልብ ሐሊቦ ጠሊ ለሕይወትክ ወለሕይወተ

ር ድሐ ይሸላል ።

ነባሪክ።

ላንተ ለቤተ ሰብህም ሕይወት ሊሆን የፍየሉ

፯ ዘየግቅብ ሕገ ወልድ ማዕምር ።

ን ወተት እለብ።

ሕገ እግዚአብሔርን የሚጠብቅ ልጅ አዋቂ ነው።

ወዘሰ ይሬአያ ለዘማ ይዛውጋ ለሙስና።
አመንዝራ ሴትን የሚመለከት ሰው ጥፋትን ገንዘብ ያደርጋታል።

ወያኔዕል አባሁ።
አባቱንም ያስነቅፋል።

፳ ዘያበዝኅ ብዕሉ በርዴ ወበትዕግልት ለዘይም ሕር ነጻዩ ያስተጋብክ።

በራጣ በቅሚያ ብዕሉን የሚያበዛ ሰው ለደ ሐው ለሚመጸውት ይሰበስብለታል።

፱ ዘይመይጥ እዝኖ ከመ ኢያስማዕ ሕገ ውለቱ ኒ መነን ጸሎቶ።

ሕገ እግዚአብሔርን እንዳይሰማ ዠሮውን የሚመልስ ሰው እሱ ጸሎቱን ፍተ ጸሎቱን መናቁ ነው።

፲ ዘያስሕቶሙ ለዕውራን በፍኖት እኪት ውስተ ሙስና ይወድቅ።

ዕውራን ሥጋን በክፉ መንገድ የሚመራቸው ሰው በመከራ ይሰነካከላል። እንደም ሰውራን ል ብ እሥራኤልን በሕገ ጣዖት የሚመራቸው በመከራ ይሰነካከላል።

ዓማዕያንሰ የኅልፋ እንተ ሠናይ ወኢይበው ኡ ውስቲታ።

በደለኞች የሚሆኑ አሥሩ ነገድ እነፋቂሔ ወ ልዩ ሮሚልዩ። እንደም እነሰናከሬም እንተ ትውኅዝ ሐሊበ ወመዓረ ወዳላት ወደኢየሩ ሳሌም ይሄዳሉ አይገቧትም። እንደም በደለኞች ኃጥኣን ወደገነት ወደመንግሥተ ሰማያት ይሄዳሉ አይገቡም።

፲፩ ጠቢብ ለርእሱ ብእሲ ባዕል።
ባለጸጋ ሰው ለራሱ ብልህ ነው።
ነጻይ ማእምር ያቅሌልዮ።

አዋቂ ድሐ ያግራራዋል። እንደም ቀየን ይዘ ዘ እየጸለየ ያበዛለታል።

፲፪ በረድኤት ጻድቃን ይከውን ብዙኅ ስብሐት።
በጻድቃን ጸሎት ብዙ ተአምራት ይደረጋል።
ወበፍናወ ረሲዓን ይትኅጉሉ ሰብኢ።

በረሲዓን ኃጢአት ግን ብዙ ሰዎች ይጠፋሉ።
፲፫ ዘይከድን አበሳሁ ኢያረትዕ ፍናዊሁ።
በደሉን የሚሰውር ሰው ሥራው የቀና አ ይሆንም።

ወዘሰ ይነገር ወይዘልፍ ገሀደ ይትፈቁር በደሉን የሚናገር በደለሃል አውስ ካስ ብሎ ገልጸ የሚነቅፍ ሰው ይወደዳል። እንደም ወይዘልፍ ይላል የራሱን በደል የሚናገር በደያለሁ ላውስ ልካስ ብሎ ገልጸ ራሱን የሚነቅፍ ሰው ይወደዳል።

፲፬ ብፁዕ ብእሲ ዘይደነገፅ በኩሉ ጊዜ በእ ንተ ጽድቅ።

በየጊዜው ሕገ እግዚአብሔር ፈረሰብኝ ብሎ የሚደነገፅ ሰው ንዑድ ነው ክቡር ነው። ወጽኑዓ ልብሰ ይወድቅ ውስተ እኩይ።

ልቡናው በኃጢአት የጸና ሰው ግን በመ ከራ ይሰነካከላል።

፲፭ አንበሳ ርኑብ። አንበሳ የተራብ ነው ወተኩላ ጽሙዕ። ተኩላም ተጸሚ ነው። ከማሁ መኩንን ረሲዕ ላዕለ ነጻይ ዘይት ኔገል።

እንደዚህም ሁሉ በሚቀማው ድሐ ላይ እ ግዚአብሔርን የዘነጋ መኩንን የተራብ የተ ጸማ ይሆንበታል።

እንዘ ነጻይ ውለቱ ሕዝበ ጽኑሰ ይከውን ድሐ ሳለ ችጋረኛ ወገኑን ይሆንበታል።

፲፮ ንጉሥ ነጻዩ አእምሮ ጸባሕተ ዓቢየ ተዓ ጋሌ ይከውን።

ከውቀት የተቸገረ ንጉሥ ያልነበረ ግብርን የሚጥል ይሆናል።

ወዘሰ ይጸልዕ ዓመፃ ነዋኝ መዋዕለ የሐዩ ዓመፅን የሚጠላ ሰው ግን ብዙ ዘመን ይኖ ራል።

፲፯ ብእሲ ዓማፂ ዘይበውእ በደመ ሱብእ ሶባ ይወርድ ውስተ ግብ ኢይእኅዝዎ።

በሰው ደም የሚገባ በደለኛ ሰው ተፈርዶ በት ወደ መቃብር በወረደ ጊዜ የሚያድን ው የለም።

ብእሲ ርሱሐ ህይወቱበይ በቀትል ሱሩር ውለቱ ።
ይሞት በቃ የተፈረደበትን የሚዋስ ሰው ብር ብር ያለ ነው ።
ወአከ ጽኑን ።
በውቀትም የጸና አይደለም ።
መሐር ወልደክ ወያረቅረክ ።
ልጅህን አስተምር ይወድሃል
ወይሁብ ሠርጉ ለነፍሰክ ።
ለሰውነትህም ጌጥ ይሰጥሃል ። አንድም ለነፍስ ህ ጸጋ ክብር ያሰጥሃል ።
ወኢይሰምዕ ዘንተ ሕገ ሕዝብ ዓማ። ።
ይህንን ሥርዓት በደለኛ ወገን አይሰማውም
፲፮ ዘየሐውር በጽድቅ ርዳኤ ።
በውነት ነገር ጸንቶ የሚኖር ሰው የተረዳ ነው ።
ጠዋየሰ ፍኖተ ዘየሐውር ይጸመር ።
በጠማማ ሥራ ጸንቶ የሚኖር ሰው ግን ይጸመር ይደመር ይጸፈር ይላል ከጠማማ ሰው ጋራ አንድ ይሆናል ።
፲፱ ዘይትጌዘር ገራህቶ ያበዝን አክለ ።
እርሻውን የሚያርስ ሰው እህሉን ያበዛል ።
ወዘሰ ያበዝን ፅርዓተ ይደግን ንዴተ ።
በዘንን የሚያበዛ ሰው ግን ንዴትን ይከተላል ።
፳ ብእሲ ጌር ብዙኃ ይትአኩት ።
በጎ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ብዙ ይመ ሰገናል ።
ወእኩይሰ ኢይነጽሕ ።
ክፉ ሰው ግን ከፍጻ አይነጽም ።
፳፩ ሐፊረ ገጽ በፍትሕ አኮ ሠናይ ፣
በፍርድ ጊዜ የሰው ፊት ማፈር በጎ አይ ደለም ።
ዘኢየህቶር ገጽ ጸድቃን አኮ ጌር ።
የጸድቃንን ፊት አይቶ የማያፍር ሰው ግን በ ጎ አይደለም ።
፳፪ ዘከመዝ በፍተ ጎበስት ያገብእ ሰብእ ፣
እንዴህ ያለው ሰው በቁራሽ እንጀራ ሰው ያ ስገድላል ።

ወይጌጌ ። ሕገ እግዚአብሔርንም ይስታል ይጎጥዕ ይብዛል ብእሲ ሐማሚ ።
ንፋግ ሰው ይከብር ዘንድ ይቸደላል ።
ወኢየሐምር ከመ ብእሲ መሐሪ ይመልከ ።
የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው እንዲሰለጥንበት አያውቅም ።
፳፫ ዘይዘልፍ ፍኖቶ ለሰብእ ይረክብ ክብረ ፈድ ፋድ እምነ ዘበልሳኑ ያደሉ ።
የሰውን ሥራ የሚነቅፍ ሰው በአንደበቱ ከሚ ያደላ ሰው ይልቅ ፈጽሞ ክብር ያገኛል ።
፳፬ ዘይትዲገል አባሁ ወእሞ ወይብል ኢአበስኩ ዝንቱ ውለቱ ሱታፌሁ ለረሲዕ ።
እናት አባቱን የሚቀማ በድሉ አልበደላሁም የሚል ይህ እንደዚህ ያለው ሰው የጌሳው ተ ተባባሪ ነው ።
፳፭ ብእሲ ስሱእ ከንቶ ይፈትህ ።
ስሱ ሰው ከንቱ ፍርድን ይፈርዳል ።
ወዘሰ ተወክለ በእግዚአብሔር በአስተሐምሞ ይሄሉ ።
በእግዚአብሔር ያመነ ሰው ግን ሕገ እግዚአ ብሔር እንዳይፈርስብኝ እያለ በማስተንተን ይ ኖራል ።
፳፮ ወዘይትአመን በትፍሥሕተ ልቡ ዘከመዝ አ ብድ ውለቱ ።
በልብናው ደስታ የሚታመን ይህ እንዲህ ያ ለው ሰው ያላዋቂ ነው ።
ወዘየሐውር በጥበብ ይድገን ።
በጥበብ ጸንቶ የሚኖር ሰው ከፍጻ ይድናል ።
፳፯ ዘይሁብ ለነዳይ ጽኑስ ኢይዲነስ ።
ላችጋረኛ ድሐ የሚሰጥ ሰው አይቸገርም ።
ወዘሰ ይመይጥ ዓይኖ ውስተ ዓቢይ ተጽናስ ይሄሉ ።
ነዳያንን እንዳያይ ዓይኑን የሚመልስ ሰው በጽ ኑ ንዴት ይኖራል ።
፳፰ ውስተ መካነ ረሲአን ይግእሩ ጸድቃን ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ቦታ ጸድቃን ይጮሃሉ ። እነኤርምያስ በጳስኮር ቦታ እነአሞጽ በአሚስያስ ካህነ ቤቴል ቦታ እንዲጮሁ ።

ወበጎጉላ ዚአሆሙ ይበዝጉ ጸድቃን ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ጥፋት ግን ጸ
ድቃን ይበዛሉ ።

ምዕራፍ ፭ ።

፩ ይኒይስ ብእሲ ዘይዘልፍ እምብእሲ ጽኑዓ ፤
ክሣድ ።
ክሣድ ልቡናው ጽኑ ከሆነ ሰው በድለሃል አ
ውስ ካስ ። አንድም ። በድያለሁና ላውስ ል
ካስ የሚል ሰው ይሻላል ።
እስመ ግብተ ይነድድ ።
ድንገት ይጠፋልና ።
ወአልቦ ፈውስ ።
ድህነትም የለውምና ።

፪ ወበተወድሶቶሙ ለጸድቃን ይትፈሥሑ አሕዛብ
በመምራን መመስገን ። አንድም ወበብዝኖ
ሙ ይላል ። በመምራን ብዛት ደቀ መዛሙር
ቶቻቸው ደስ ይላቸዋል ።
ወበመኳንንት ረሲዓን ይቲክዙ እደው ጸድቃን
እግዚአብሔርን በዘነጉ መኳንንት ጸድቃን ሰ
ዎች ያዝናሉ ።

፫ በወልድ ዘያፈቅር ጥበብ ይትፈሣሕ አባሁ ።
ጥበብን በሚወድ ልጅ አባቱ ደስ ይለዋል ።
ወዘሰ ይሬኢ ዘማተ የጎጉል ብዕሎ ።
አመንዝራ ሴትን የሚመለከት ሰው ግን ብዕ
ሉን ያጠፋል ።

፬ ንጉሥ ጸድቅ ያነሥእ ሀገረ ።
ጸድቅ ንጉሥ ሀገርን ያቀናል ።
ወብእሲ ዓማፂ ይነሥት ።
በደለኛ ሰው ግን ሀገርን ያጠፋል ።

፭ ዘይሠርዕ በቅድመ አርኩ መሥገርተ ይወድ
ዮን ለአእጋረ ዚአሁ ።
በባልንጀራው ክፉ ምክርን የሚመክር ሰው
ሰውነቱን ያጠፋል ።

፮ በጌጋዩ ብእሲ ይበዝገ መሥገርት ።
በሰው ኃጢአት መከራ ይበዛል ።
ወዘየጎጥዕ ብእሲ ውስተ ዓቢይ መሥገርት ይ
ወድቅ ።

አሠርቱ ቃላተ ኦሪትን የሚያፈርስ ሰው በጽ
ኑ መከራ ይወድቃል ።

ወጸድቅሰ ውስተ ዓቢይ ፍሥሐ ወኃሜት ይሄሉ
ጸድቅ ሰው ግን በፍጹም ተድላ ደስታ ይ
ኖራል ።

የአምር ጸድቅ ፈቲሐ ለነዳይ ።
ጸድቅ ሰው ለድሐው መፍረድን ይወዳል ።
ወረሲዕስ ኢየአምር ጠይቆ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ግን እውነት ፍ
ርድን መረዳትን አያውቅም ።
ወለነዳይሰ ኢይሄልዎ ልብ ወአእምሮ ።
ለድሐ ሰው ልቡና ዕውቀት የለውም ።

፭ ሰብእ ጸዋጋን አንደዱ ሀገረ ።
ጠማሞች የሚሆኑ አሥሩ ነገድ ኃጢአት ሠ
ርተው ጣዖት አምልከው አገራቸውን አጠፉ ።
ወጠብብትሰ ሚጡ መዓተ ።

ብልሆች የሚሆኑ ሁለቱ ነገድ ግን ንስሐ
ገብተው ሕገ እግዚአብሔርን ጠብቀው መዓተ
እግዚአብሔርን መለሱ ። አንድም ። ጠማሞች
የሚሆኑ ሰብእ ሰዶም ሰብእ ገሞራ የማይ
ገባ ሥራ ሠርተው አገራቸውን አጠፉ ። ብል
ሆች የሚሆኑ ሰብእ ነገድ ግን ንስሐ ገብተው
መዓተ እግዚአብሔርን መለሱ ። ጠማሞች የ
ሚሆኑ ኃጥአን የማይገባ ሥራ ሠርተው ሀ
ገረ ነፍሳቸውን አጠፉ ። ብልሆች የሚሆኑ ጸድ
ቃን ግን ምግባር ትሩፋት ሠርተው መዓተ
እግዚአብሔርን መለሱ ።

፪ ብእሲ ጠቢብ ይኳንን አሕዛብ ።
ብልህ ሰው አሕዛብን ይገዛል ።
ወብእሲሰ እኩይ ይትመዓዕ ።
ክፉ ሰው ግን ይበሳጫል አለ ብብስጭት ይ
ቀርቦታል ።
ይስሕቅዎ ወኢያጎዝኖ ።
ይስቁበታል አያሳዝነውም ።

፫ ሰብእ ሱቱፋን በደም ይጸልሁ ጽድቅ ።
ደም በማፍሰስ የሚተባበሩ ሰዎች እውነትን ይ
ጠላሉ አለ ሐሰት ፈርደው ነፍስ ያስገድላሉ ።
ወራትዓንሰ የኃሥሁ ነፍስ ።

ቀና ሰዎች ግን እውነት ፈርደው ነፍስን ያድናሉ።

፲፩ ከሎ መዓቶ ያወጽኦ አብድ።

አላዋቂ ሰው ቀጣውን ሁሉ አውጥቶ ይናገራል አለ እሱ ይቆጣል። አንድም። ተቆጡኝ ይላል።

ወጠቢብስ ይዘግብ ዘእምውስቲቱ።

ብልህ ሰው ግን በልቡናው ሰውሮ ይይዛል አለ እሱ አይቆጣም። አንድም። ተቆጡኝ አይልም።

፲፪ ንጉሥ ዘይሰምዕ ነገረ ግፍዕ ወከሎሙ አለ ኅቤሁ ዓማዕያን።

የግፍ ነገርን የሚሰማ ንጉሥ ከሱ ዘንድ ያሉ ሰዎች ሁሉ በደለኞች ናቸው። አንድም። የግፍ ነገርን በሚሰማ ንጉሥ ዘንድ ያሉ ሰዎች ሁሉ በደለኞች ናቸው።

፲፫ ለቃሒ ወተለቃሒ ክልኤሆሙ ተራኪበሙ ይሄረው። እግዚአብሔር ኅቡረ ለክልኤሆሙ ተበዳሪና አበዳሪ ሁለቱ ሁሉ ደሐው በጸሎት ባለ ጸጋው በምጽዋት ተገናኝተው እግዚአብሔር ባንድነት ሁለቱን በኳብር ይጎበኝ ናቸዋል።

፲፬ ንጉሥ ዘበጽድቅ ይፈትሕ መንበሩ በሰላም ለዓለም ይቀውም።

እውነት ፍርድን የሚፈርድ ንጉሥ መንበረ መንግሥቱ በተድላ በደስታ ለዘለዓለም ጸንቶ ይኖራል።

፲፭ ዝብጠት ወተግዛጽ ይሁብ ጥበበ። በበትር መምታት በጨንገር መግረፍ ጥበብን ይሰጣል።

ወልድ ዘይስሕት ያስተኃፍር ዘመዶ። የማይገባ ሥራ ሠርቶ የሚሰት ልጅ እናት አባቱን ያሳፍራል።

፲፮ በብዝሃው ለረሲዓን ይትገበር ኃጢአት ብዙን እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች ብዛት ብዙ ኃጢአት ይሠራል።

ወጸድቃንሰ በድቀቶሙ ለአልክቱ ፈራህያላ ይከውኑ።

ጸድቃን ግን በነዚህ ጥፋት እግዚአብሔርን የሚፈሩ ይሆናሉ።

፲፯ መሐር ወልደከ ወየዓርፈከ።

ልጅህን አስተምር ከድካም ከኅዘን ያሳርፍሃል ወይሁብ ሠርጐ ለነፍስከ።

ለሰውነትህም ጌጥ ይሰጣታል አለ ጌጥ እንዲያስከብር ያስከብራታል።

፲፰ በኃጢአ መምሕር ይበዝኑ ኃጥዓን።

በመምሕር መታጣት ኃጥአን ይበዛሉ። አንድም። ይውሕዱ ይላል በመምሕር መታጣት ጸድቃን ያንሳሉ።

ኢይሂልም መምሕር ለሕዝብ ኃጥአ።

ለኃጥአ ወገን መምሕር የለውም።

ወዘሰ የዓቅብ ሕገ ወልድ ብፁዕ።

ሕገ እግዚአብሔርን የሚጠብቅ ልጅ ግን ንዑድ ነው ከዙር ነው።

፲፱ በቃል ኢይትመሐር ገብር ፀዋግ።

ጠማማ ባሪያ በቃል አይማርም።

ወእመኒ አእመረ ኢይትኤዘዝ።

ምንም ቢያውቅ አይታዘዝም።

እመ ርኢከ ብእሲ ጉጉዓ በቃል አእምር ከመ ተስፋ ቦቱ ለአብድ አምኔሁ።

ሳይማር በቃል ተምሬአለሁ የሚል ሰውን ብታይ ከእንዲህ ያለው ሰው ገና እማራለሁ ለሚል ላልተማረው ሰው ተሳፋ እንዳለው ዕውቅ።

አንድም። የወጣኒ ሥራ ሳይሠራ ከፍጹምነት ደርሻለሁ የሚል ሰውን ብታይ ከንዲህ ያለው ሰው ገና የወጣኒ ሥራ እሠራለሁ ለማለው ተስፋ እንዳለው ዕውቅ።

፳፩ ነዛሐሊል ብእሲ እምንእሱ ገብረ ይከውን። ከሕፃንነቱ ጀምሮ ሰናፊሉን አንሰርቶ ልብሱን አንጽቶ ሊል ዘሊል የሚል ሰው የሰው ተገዢ ይሆናል።

ወድኅረ ያኅዝን ርእሶ።

ኋላ ግን ራሱን ያሳዝናል።

፳፪ ብእሲ መዓትም ይከፈ ጋዕዘ።

ቀጡ ሰው ነገርን ያጭራል።

ወብእሲ ቀጡዕ ከረየ ኃጢአተ።

ቀጡ ሰው ኃጢአትን አዘጋጀ።

፳፫ ትዕቢት ወሐሰት ያቲሕት ። ትቢት ፳፰ ለእንተ ከመዝ ብእሲት ይትአመን ልበ ምታ እንዲህ ያለችቱን ሴት የበላ ልብ ይታመንባታል እንተ ከመዝ ብእሲት እምሠናይ ምሕርካ ኢ ተሐዕዖ ። እንዲህ ያለችቱ ሴት ከበጎ ምርኮ አታንሰውም ትትራድኦ ለምታ ሠናየ በሠናይ ። በላን በበጎ ሥራ ላይ በጎ ሥራ እየሠራች ት ራዳዋለች ። ወእከ እኩዩ በእኩይ በኩሉ መዋዕለ ሕይወታ በክፉ ላይ ክፉ ያይደለ በሴሰኝነት ላይ ድርቅ ና በድርቅና ላይ ሴሰኝነት ያይደለ ባለ በዘመ ኑዋ ሁሉ በፈትል ላይ ስፌት እየሰፋች በስፌ ት ላይ ፈትል እየፈተለች ትራዳዋለች ። እንዘ ትባዝት ፀምረ ወእጌ ገብረት ሠናየ በ እደዊሃ ። ሻድሬውን እያባዘተች ነጭ ሐር በጁዋ ፈትላ አሠራች ። ወኮነት ከመ ሐመር እንተ ትትጌበር እምርጉቅ ከፋቅ ነግዳ እንደምታመጣ ሰሎሞን በጋሲዮ ን ጋቤር እንዳኖራት መርከብ ሆነች ፤ ወታስተጋብእ ኩሉ ብዕለ ። ብዕሉን ሁሉ እንደምትሰበስብ እንድም ብዕሉ ን ትሰበስባለች ፤ ወትትነሣእ በሌሊት ወትሁብሲሳየ ለሰብእ ቤታ በሌሊት ተነሥታ ቤተሰቦቿን ታዝዛቸዋለች አ ንተ ደጋ ውጣ አንተ ቆላ ውረድ ብላ ። ወግብሮን ለአዋልድ ። ከቤት ያሉ ልጆችዋንም ትንቺ ፍተይ አንቺ ስፊ ብላ ታዝዛቸዋለች ። ርእየት ወፍረ ወተሣየጠት ። መሰምሪያንም አይታ ገዛች ። ወእምፍሬ ዕደዊሃ ተከለት ጥሪተ ። በጁዋ ፈትላ ሰፍታ በፈራችው ገንዘብ ባዝራ ገዛች ። ለጽኒን ወቀኒታ ሐቋሃ አውጽአት እደዊሃ ለግብር ። ከንፈሯን አሳርፈ ወገቧን አሥራ እጅዋን ለሥራ አወጣች ። ፀፂ ጥዕመት ከመ ሠናይ ውእቱ ተቀንዮ ለምታ ።

፳፬ ትዕቢት ወሐሰት ያቲሕት ። ስድብ ሰውን ያዋርዳል ። ወለትሑተ ሕሊናሰ ያቅርቦ እግዚአብሔር ለ ክብር ። በልቡናው የሚዋረድ ሰውን ግን እግዚአብሔር ለክብር ያቀርባል ።

፳፭ ዘይትካፈል ምስለ ሠራቂ ጸልኦ ነፍሶ ። ሠርቆ ከሌባ ጋራ የሚካፈል ሰው ሰውነቱን ጸላ ። ለእመ መሐላ አምጽኦ ሎቱ ይምሕል ። መሐላም ቢያወርዱለት ይሞላል ። ወዘሰምዓ ኢይነግር በፈሪህ ። ሰውን በመፍራት በማፈር የሰማውን አይናገርም

፳፮ ወበኃፈረ ገጽ ይትዐቀጽ ። የሰውን ፊት አይቶ በማፈር በመፍራትም በ መከራ ይሰነክከላል ። ወዘሰ ተወከለ በእግዚአብሔር ይትፈሣሕ ። በእግዚአብሔር ያመነ ሰው ደስ ይለዋል ። ጌጋዩ ለብእሲ ይሁቦ አበሳ ። የሰው ኃጢአቱ በደልን ይሰጠዋል አለ አባሲ ያሰኘዋል አንድም ነቢዮ ከገቢር ጥቃቅኑ ከ ትላላቁ ያደርሰዋል ። ወዘሰ ተአመነ በእግዚአብሔር ይድኅን ። በእግዚአብሔር ያመነ ሰው ግን ከፍዳ ይድናል

፳፯ ብዙኃን ይትለክኩ ለገጸ መኳንንት ። ብዙ ሰዎች በመኳንንት ፊት ያገለግላሉ ። ወእምኅበ እግዚአብሔር ይከውን ጽድቁ ወ ሀብቱ ለብእሲ ፤ ሀብቱ መከበሩ ግን በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ። ምኑን ብእሲ ጸድቅ በኅበ ብእሲ ገፋዒ ፤ ጸድቅ ሰው ሰውን በሚበድል ዘንድ የተናቀ ነው ፤ ወርኩስ ለኃጥእ ፍኖት ርትዕት ። የቀና ሥራም በኃጥኡ ዘንድ ርኩስ ነው ።

፳፰ ብእሲተ ጽንዕተ እመቤ ዘረከበ ክብርት ይእቲ እምዕንቀ ክቡር ዘብዙኅ ሢጡ ። ልባም ሴትን ያገኘ ቢኖር ዋጋው ብዙ ከሆነ ከከበረ ዕንቀ ይልቅ የከበረች ናት ፤

፳፱ ለእንተ ከመዝ ብእሲት ይትአመን ልበ ምታ እንዲህ ያለችቱን ሴት የበላ ልብ ይታመንባታል እንተ ከመዝ ብእሲት እምሠናይ ምሕርካ ኢ ተሐዕዖ ። እንዲህ ያለችቱ ሴት ከበጎ ምርኮ አታንሰውም ትትራድኦ ለምታ ሠናየ በሠናይ ። በላን በበጎ ሥራ ላይ በጎ ሥራ እየሠራች ት ራዳዋለች ። ወእከ እኩዩ በእኩይ በኩሉ መዋዕለ ሕይወታ በክፉ ላይ ክፉ ያይደለ በሴሰኝነት ላይ ድርቅ ና በድርቅና ላይ ሴሰኝነት ያይደለ ባለ በዘመ ኑዋ ሁሉ በፈትል ላይ ስፌት እየሰፋች በስፌ ት ላይ ፈትል እየፈተለች ትራዳዋለች ። እንዘ ትባዝት ፀምረ ወእጌ ገብረት ሠናየ በ እደዊሃ ። ሻድሬውን እያባዘተች ነጭ ሐር በጁዋ ፈትላ አሠራች ። ወኮነት ከመ ሐመር እንተ ትትጌበር እምርጉቅ ከፋቅ ነግዳ እንደምታመጣ ሰሎሞን በጋሲዮ ን ጋቤር እንዳኖራት መርከብ ሆነች ፤ ወታስተጋብእ ኩሉ ብዕለ ። ብዕሉን ሁሉ እንደምትሰበስብ እንድም ብዕሉ ን ትሰበስባለች ፤ ወትትነሣእ በሌሊት ወትሁብሲሳየ ለሰብእ ቤታ በሌሊት ተነሥታ ቤተሰቦቿን ታዝዛቸዋለች አ ንተ ደጋ ውጣ አንተ ቆላ ውረድ ብላ ። ወግብሮን ለአዋልድ ። ከቤት ያሉ ልጆችዋንም ትንቺ ፍተይ አንቺ ስፊ ብላ ታዝዛቸዋለች ። ርእየት ወፍረ ወተሣየጠት ። መሰምሪያንም አይታ ገዛች ። ወእምፍሬ ዕደዊሃ ተከለት ጥሪተ ። በጁዋ ፈትላ ሰፍታ በፈራችው ገንዘብ ባዝራ ገዛች ። ለጽኒን ወቀኒታ ሐቋሃ አውጽአት እደዊሃ ለግብር ። ከንፈሯን አሳርፈ ወገቧን አሥራ እጅዋን ለሥራ አወጣች ። ፀፂ ጥዕመት ከመ ሠናይ ውእቱ ተቀንዮ ለምታ ።

ለባል መገዛት በጎ እንደሆነ ዓወቀች ። ልባምነትን ደም ግባትን ገንዘብ አደረገች ፤
 ወኢይጠፍኦ ነሱ ሌሊት ማጎቶታ ። ግዢ ወተራሥሐት በመዋዕል ደኃርያት ።
 ስትፈትል በሌሊት መብራቷ አይጠፋም ። በኋላ ዘመን ደስ ይላታል ።
 ግዢ ወእደዊሃ ትሰፍሕ ዲበ ዘይበቀሶ። ጽፋቅ በዋዕይ ቤታ ።
 ወደሚረባ ወደሚጠቅም እጅዋን ትዘረጋለች ። ቤቷ የተሟሟቀ ነው ቅንድብ ይመልጣል ።
 ግዢ ወእመታ ታጸንዕ ለፈቲል። እንደም ። በዋኤ ቤታ ይላል ወደቤቷም የሚ
 ከንዲንም ለመፍተል ትዘረጋለች ። ገባ ከብት ብዙ ነው።
 ወእደዊሃ ፈትሐት ለምስኪናን ። ጎብስተ ሐኬት ኢበልዓት ።
 ለጦም አዳሪዎች እጅዋን ዘረጋች ። ኢበልዓት ሕብስተ ግሥ ነው ሐኬት አልሠ
 ወአራኃ ሰፍሐት ለነዳያን ። ራችም ። እንደም ። የሐኬት እንጅራ አልበላ
 መሐል እጅዋንም ለድሐች ዘረጋች ። ችም አለ ተቀምጣ ውላ አልበላችም ።
 ግዢ ወኢይቲክዝ በእንተ ቤቱ ምታ እመቦ ወ ሕግ ወምጽዋት ውስተ አፋሃ ።
 እደ ጐንደየ ፤ ምግባር ሃይማኖት ባፏ ይነገራል ።
 ባሏም ወደውጭ ወጥቶ የዘገየው በኖር ቤቲ ወአፋሃ ፈትሐት በጥበብ ወበሥርዓተ ሕግ ።
 ይ ርሳል ብሎ አያዝንም ። በጥበብ ጸንታ ሥራት በሚሆን ሕግ ጸንታ አ
 ወነሱም እሊአሃ እሩዝን እመንቱ በበክልኤ ፤ ፏን ገለጸች ።
 ቤተ ሰቦችዋ ሁሉ ቀሚስና መጐናጸፊያ የለ ግዢ ወምጽዋታ አልሐቀ ውሉዳ ።
 በሱ ናቸው ። ምጽዋቷም ልጆቿን አሳደገላት ።
 ግዢ ከወብ ከለሜዳ ገብረት ለምታ ዘቢሶስ ወጎብ ወአብዓላ ወወደሳ ምታ ።
 ረ ከብድ ። ባሏም ፈጽሞ አከበራት አመሰገናት ።
 ዕጽፍ ሆኖ የተፈተለ የነጭ ሐር ብሚ ዙፋ ግዢ ብዙኃት አዋልድ አጥረያ ብዕለ ወብዙኃት
 ሬ ለባሏ አሠራች ገብራ ኃይለ ።
 ሚላተ ገብረት ላቲ አልባሰ ፤ ብዙ ሴቶች ልባምነት ብዕልን ገንዘብን አደረ
 ለሷ ነጭ ሐር ልብስ አሠራች ። ግን አሉ ።
 ግዢ ወዘያስተርአ ይከውን ምታ በውስተ አናቅ ወአንቲሰ ትፈደፍዲ ።
 ጽ ሶብ ይነብር በውስተ ማግበር ምስለ ሊቃና አንቺ ግን ትበልጫቸዋለሽ ።
 ተ ምድር ። ————— በዚህ ዓለም ወተዓደውኪ ነሱን ።
 ካሉ አለቆች ጋራ በሸንጎ በተቀመጠ ጊዜ ሁሉን በለጥሻቸው ።
 ባሏ በሸንጎ ያን ለብሶ የሚታይ ይሆናል ። ግዢ ሐሰዉ አሥምሮ ።
 ግ ሰንዱናተ ገብረት ወጸገወቶ ለምታ። እንዳንቺ አድርጎ ባልን ደስ ማሰኘት ሐሰት ነው
 ማማት አሠርታ ለባሏ ሰጠችው ። ወምኑን ላሕይ ።
 ግዢ ወንቁበታተ ለከነናውያን ፤ የሴት ሁሉ ደም ግባት ባንቺ ዘንድ የተናቀ ነው
 ለከነናውያን ባሮቹም ጁሕ ጀባ ሰጠቻቸው ። እስመ ብእሲት ጠባብ ትትባረክ ።
 ግዢ አፋሃ ከሠተት ዘበሕግ ። ልባም ሴት ትመሰገናለችና ።
 በሥራት የጸና አፏንም ገለጸች ። ወፈራሂተ እግዚአብሔር ይእቲ ትሌባሕ ።
 ወዓቅመ ሠርዓት ለልሳና ። እግዚአብሔርን የምትፈራ እግዚአብሔርን የ
 ላንደበቷም መጠንን አደረገች ። ምታመልክ ይህቺ እንዲህ ያለች ሴት ትመሰ
 ኃይለ ወላሕየ ለብሰት ። ገናለችና ።

ሀብዋ እምፍሬ ከፍፍሪሃ ። በከንፈሯ በተናገረችው ነገር አመስግኑዋት ።

ወይትአክት በአናቅጽ ምግባራ ።

ባደባባይም ምግባሯ ይመሰገናል ። አንድም ። ምታ ምግባሯ ምታ ይላል ባሏ ይመሰገናል እንዲህ መሆኑዋ ሠርቶ ቀጥቶ በያሳድጋት እንጂ ነው ተብሎ ይመሰገናል አንድም ልባም ነፍስን ያገኘ ሰው ዋጋው ብዙ ከሆነ ከከበረ ዕንቁ ይልቅ ይህቺ ክብርት ናት እንዲህ ያለችቱን ነፍስ ሥጋዋ ይታመናታል ። እንዲህ ያለችቱ ነፍስ ከበጎ ምርኮ አታንሰውም ፤ ሥጋዋን በክህደት ላይ ኑፋቄ በኑፋቄ ላይ ክህደት ያይደለ በሃይማኖት ላይ ምግባር በምግባር ላይ ሃይማኖት እየሠራች ባለ በዘመኑዋ ሁሉ ትራዳዋለች ። ምግባር ትራፋት እየሠራች ጸጋ ክብርን አገኘች ከራቅ ነግዳ እንደምታመጣ ሰሎሞን በጋሲዮን ጋቤር እንደኖራት መርከብ ሆነች ፤ ብዕልን እንደምትሰበሰብ ። አንድም ጸጋ ክብርን ሁሉ ትቀበላለች በሌሊት ተነሥታ ለሕዋሳተ ውስጥ አንክርን ተደዋን ተዘክርን ታስተምራቸዋለች ። ለሕዋሳተ አፍአም ቀደምን ሰፊህን አንቃዕድዎን ታስተምራለች መንግሥተ ሰማያትን አይታ ተወጃጆች በቃሏ በጸለዩችው ጸሎት በጁዋ በመጸወተችው ምጽዋት ጸጋ ክብርን አገኘች ። ከንፈሯን አሳርሬ ወገቧን አሥራ ለሥራ ወጣች ። ለሥጋ መገዛት በጎ እንደሆነ አወቀች ፤ ስትጸልይ ስትሰግድ ሌሊቱን ሁሉ መብራቷ አይጠፋም ፤ እጅዋንም ወደሚረባ ወደሚጠቅም ትዘረጋለች ከንዲንም ለሰፊህ ታጸናለች ፤ ለድሐች ለጦም አዳርች መጸወተች ።

ሥጋዋም በመቃብር የዘገየው መዘግየት ቢኖር ስለቤቱ ስለ መንግሥተ ሰማያት ይቀርብኛል ብሎ አያዝንም ሕዋሳቶችዋ ሁሉ ምግባር ሃይማኖትን የያዙ ናቸው ጸጋ ክብርን የሚያሰጥ ምግባር ሃይማኖትን ለሥጋዋ አስተማረች ሰማያዊ ክብርን ለሷ አገኘች ሥጋዋም ከጸድቃን ከሰማዕታት ጋራ በገነት በመንግሥተ

ሰማያት በተቀመጠ ጊዜ ጸጋ ክብርን አግኝቶ በገነት በመንግሥተ ሰማያት የሚታይ ይሆናል ምግባር ትራፋት ሠርታ ለሥጋዋ ጸጋ ክብርን አሰጠችው ለሕዋሳቶቿም ጸጋ ክብርን አሰጠች በሥራት የጸና አፏንም ገለጸች ላንደ ቤቷም ሥራትን ሠራች ኃይለ ንፍስን ላህዩ ነፍስን ገንዘብ አደረገች በኋላ ዘመን ደስ ይላታል አለ በዕለተ ሞት በዕለተ ምጽአት ሕዋሳቷ በጸጋ መንፈስ ቅዱስ የተሟሟቀ ነው አንድም በሕዋሳቷ የሚያድር ጸጋ ክብር ብዙ ነው ሐኬት አልሠራችም ። አንድም ሳትጸም ሳትጸልይ አልበላችም ምግባር ሃይማኖት ባፏ ይነገራል ጥበብን ሥራትን በማስተማር አፏን ገለጸች ምጽዋቷም ሕዋሳቷን አከበረላት ሥጋዋም አከበራት አመሰገናት ብዙ ነፍሳት ብዕል ነፍስን ገንዘብ አደረገን አሉሁአንች ግን ትበልጫቸዋለሽ ሁሉን በለጥሻቸው እንዳንች አድርጎ ሥጋን ደስ ማሰኘት ሐሰት ነው የነፍሳት ሁሉ ላሕዩ ነፍስ ባንቺ ዘንድ የተናቀ ነው ልባም ነፍስ ትመሰገናለችና እግዚአብሔርን የምትፈራ እግዚአብሔርን የምታመልክ ይህች እንዲህ ያለችቱ ነፍስ ትመሰገናለችና በከንፈሯ በጸለዩችው ጸሎት አመስገኑዋት በገነት በመንግሥተ ሰማያት ምግባሯ ይመሰገናል ። ምግባሯ ምታ ይላል የሥጋዋ ምግባር ይመሰገናል ። ምታም ይላል ሥጋዋ ይመሰገናል ።

ተፈጸመ ተግሣጽ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ንጉሠ ጌኤል ወስብሐት ለእግዚአብሔር ለኃለመዓለም አሜን ።

አነቃቅቶ ላስጀመረን አተጋግቶ ላስፈጸመን እግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና የእስራኤል ንጉሥ የዳዊት ልጅ ሰሎሞን የተናገረው ምክር እዝናት መላ ተፈጸመ ።

ጥበብ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ዘንግሠ በ
ኢየሩሳሌም ።
ዘንግሠን ለዳዊት ለሰሎሞንም ቢቀጽሉ የተ
መቸ፤ በኢየሩሳሌም የንግሠ የዳዊት ልጅ የሰ
ሎሞን ጥበብ ይህ ነው ። አንድም ጥበብ ባን
ር ወልደ ብዙ ይላል ባንር ሰሎሞን፤ ብዙ ዳ
ዊት ነው ። ጥበብ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ማለ
ት ነው ። አንድም መጽሐፈ እክሳሳፎስ ይላል
መጽሐፈ ጥበብ ማለት ነው ከዕብራይስጥ ወ
ደፅርዕ ከፅርቅ ወደዓረብ ከዓረብ ወደግዕዝ የ
ተመለሰው ጥበብን ያስቀድማል መክብብን ያ
ስከትላል ከዕብራይስጥ ወደዓረብ ከዓረብ ወ
ደግዕዝ የተመለሰው መክብብን ያስቀድማል
ጥበብን ያስከትላል ይሕም ጥበብ አስቀድሞ
መነሻውያንን ይዘልፋል ቀጥሎ ሰዱቃውያንን
ይዘልፋል ቀጥሎ አይሁድን ይዘልፋል በአይ
ሁድ ዘለፋ ቢያጸናባቸው ንቅትሎ ለጸድቅ ያለ
ውን ቈንጽለው ጥለውታል ሐዋርያት በአስ
ተጋብአተ መጻሕፍት ጊዜ በሴሎን አይሁዳዊ
ደጅ አግኝተው ጠርዘውታል ይህን ሰለስቱ
ምእት ለመጻሕፍት አርእስት ሲሰጡ ሰጥተው
ታል እሱ ነገሩን አፍቅርዋ ለጽድቅ አመኳን
ንተ ምድር ብሎ ያመጣዋል ።

ምዕራፍ ፩።

፩ አፍቅርዋ ለጽድቅ አመኳንንተ ምድር ።
ይህን ዓለም በመምርነት የምትገዙ መነሻው
ያን ሃይማኖትን ውደዷት ። አንድም ለጽድ
ቅ በለው ለጥበብ ይላል ትርጓሜው አንድ ወ
ገን ነው ።
ወሐልዩ ኃይለ እግዚአብሔር በአእምሮ ሠና
ይ ወበስፋሕ ልብ ።
በበን እውቀት በአእምሮ በሰፋ ልቡና የእግ
ዚአብሔርን ኃይል አስቡ አለ ። አምጸኤ ዓለ

ማት ፈጣሪ ፍጥረታት መሆኑን አስቡ፤ ነስዎ
ማንሻ ። ጎሥዎ ። አንድም
በበን እውቀት በአእምሮ በሰፋ ልቡና እግዚ
አብሔርን ፈልጉት ። አንድም በበን እውቀት
የእግዚአብሔርን ኃይል አስቡ በአእምሮም በ
ሰፋ ልቡና እግዚአብሔርን ፈልጉት ።
እስመ ውሐቱ ይትረክብ በኅብ እለ ኢያሚክርዎ
አለ የለም ብለው በማይፈታተኑት ሰዎች ዘን
ድ ይገኛልና ። አንድም በኅብ እለ ያሚክርዎ
ይላል በሚፈታተኑት ሰዎች ዘንድ በመፃት
ይገኛልና ።
ወያስተርኢ በኅብ ኢይክህድዎ ።
በማይክዱት ሰዎች ዘንድ በምሕረት ይገለጻ
ልና ጎሥዎ ይላል ።
እስመ ጠዋይ ሕሊና ያርህቅ እምእግዚአብሔር
ጠማማ ሕሊና ከእግዚአብሔር ያርቃልና ።
ኃይል ፍትንት ትዘልፎሙ ለዓብዳን ።
ሰብአ ትካትን ሰብአ ሰዶምን ሰብአ ገሞራን
በማጥፋት የተፈተነች ሥልጣኑ ሠራዊ መጋ
ቢ የለም የሚሉ እግዚአብሔርን የማያውቁ
መነሻውያንን ታጠፋቸዋለች ።
እስመ ውስተ ምይንት ነፍስ ኢትበውአ ጥበብ
ዲያብሎስ በተተነኮላት ሰውነት መንፈስ ቅዱስ
ስ አታድርምና ።
ወኢተኅድር ውስተ ሥጋ ዘቅኑይ ለኃጢአት
ለኃጢአት በተገዛ ሰውነት አታድርምና
እስመ መንፈስ ተግሣጽ ቅዱስ ያጉይይ ት
ምሕርተ ዘእኩይ ።
ክቡር ምስጉን የሚሆን መንፈስ ቅዱስ የእኩ
ይ የዲያብሎስን ትምርት ያርቃልና ምንም ቢ
ያርቅ ዲያብሎስ በተተነኮላት ሰውነት መንፈስ
ቅዱስ አታድርምና ትዘልፎሙ ይላል አንድ
ም ትምሕርት ዘእኩይ ይላል የእኩይ የዲያ
ብሎስ ትምርቱ ምክር እገዛናትን የሚገልጽ መ
ንፈስ ቅዱስን የሚያርቅ ስለሆነ ።

፩ ወይትነሣኦ በመዋዕ እምሕሊናሆሙ ለአብዳን ፤
ካላዋቆች ልቡናም ድል ተነሥቶ ይለያቸዋል
ና ሰይጣን በደረበት መንፈስ ቅዱስ መንፈስ
ቅዱስ በደረበት ሰይጣን እንዳያድር ሲያጠይቅ
ቅ እንዲህ አለ እንጂ ሰይጣን መንፈስ ቅዱስን
ድል የሚነሣው ሆኖ አይደለም። እንድ-
ም ወይትነሣኦ በተመውያ ይላል ሰይጣን ድ-
ል ተነሥቶ ካላዋቆች ልቡና ይሄዳልና።

ወይዘልፍ እኩዩ ሶበ ይመጽእ።
እኩይ ዲያብሎስንም በመጣ ጊዜ ይዘልፈዋል
አንድም ሶበ ይመጽእ እኩይ ይላል። አን-
ድም ወይዘልፍ እኩዩ ሶበ ይመጽእ እኩይ ብሎ
ደርቦም ይጽፋል።

፭ እስመ መፍቀሬ ሰብእ መንፈስ ጥበብ።
ጥበብን የሚገልጽ መንፈስ ቅዱስ ሰው ወዳጅ
ነውና።

፭ ወኢያነጽሕ ጸራፌ እምከናፍሪሁ።
በከንፈሩ ሠራዲ መጋቢ የለም የሚል መነ-
ናዊን ከፍጻ አያነጸውም።

፭ እስመ እግዚአብሔር ስምዕ ላዕለ ኩልያተሁ
እግዚአብሔር ኩላሊት ያጤሰውን ያውቃልና
ወሐዋጺ ህልው ይሔውጽ ልቦ።
ነዋሪ ጉበኛ የሚሆን እሱ ልቡና ያመላለሰውን
ያውቃልና።
ወልሳኖ ሰማዲ።

የተናገረውንም ነገሩን ይሰማዋልና።
፭ እስመ መንፈስ እግዚአብሔር መልዓ ዓለመ
ያግን የእግዚአብሔር ሕይወቱ መንፈስ ቅዱስ
በዓለም መልቷልና በዓለም በለመላ።
ወዘይእግዝ ኩሎ ዓለመ ያገምር አእምሮ ቃሎ-
ሎሙ። ዓለሙን ሁሉ የሚገዛ እሱ ፈጽሞ
ነገራቸውን ያውቃልና።

፱ ወበእንተ ዝንቱ ኢይትሳባዕ እምኔሁ ወኢም
ንትኒ እምዘይትናገሩ ቃለ ዓመፃ።
ስለዚህ ነገር ከሚናገሩት ሐሰት ነገር ምንም
ን ከሱ አይሰወርም። አንድም እምዘይትናገር
ይላል ከሚነገረው ሐሰት ነገር ምንምን ከሱ
አይሰወርም። አንድም አይሰወርምና።

እስመ ኢይትዓደዎ ኩነኔ ለከሢተ ግብሩ።
ሥራውን ለመግለጽ ፍርድ የማይተላለፈው ስለሆነ።
አንድም በከሢተ ግብሩ ይላል ሥራውን
በመግለጽ ፍርድ የማይተላለፈው ስለሆነ።
፲፩ እስመ ለረሲዓንስ የሐትቶሙ በምክረ ሕሊና
ሆሙ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን በልቡናቸው
ምክር ይመረምራቸዋልና።

፲፫ ወድምፀ ንባቦሙ ይበጽሕ ጎበ እግዚአብሔር
ለዝልፈተ አበሳህሙ።
ለኃጢአታቸው ዘለፋ ሊሆንባቸው ነገራቸው
ከእግዚአብሔር ዘንድ ይደርሳልና።

፲፪ እስመ አኮእንበይነ ቅንዓት ዘይስምዕ ኩሎ ግብረ
መስማቱም ሰው ከጽር ከቅጽር ተጠግቶ እንዲሰማ
እንደዚያ የሚሰማ አይደለምና።

፲፫ ወድምፀ ነጉርጓርሂ ኢይትሳባኦ እምኔሁ።
የእንጉርጉሮአቸውም ነገር ከሱ አይሰወርምና
ኃይል ፍትንት ትዘልፎሙ ይላል። አንድም
ከሱ አይሰወርምና።

፲፬ ተዓቀቡኬ እምነጉርጓር ዘኢይበቅሶ።
ከማይረባ ከማይጠቅም ነጉርጓር ተጠበቁ።

፲፭ እምሐሚት በልሐ ልሳነክሙ።
ከሐሚትም አንደበታችሁን አድኑ እኒህ መነ-
ናውያን መነሣታቸው በዳዊት በሰሎሞን ዘመን
ነው ጉባዔ ሠርተን ያስተማርን እንደሆነ ከፍ ብለው
አንገታችንን ዝቅ ብለው ባታችንን ይቀጡናል ብለው
ውሸጥ ለውስጥ ቀስ ብለው ያስተምሩት ነበርና ነጉርጓር ሐሚት
አለው።

እስመ ነገር ዘበጽሚት በከ ኢይወጽእ።
በቀስታ የተናገሩት ነገር በከንቱ አይነገርምና
፲፮ ወአፍ ዘይጠቅል ወይሔሱ ይቀትል ነፍሱ።
ሐሰት የሚናገር እንደ ፍላፃ የሚወጋ አፍ ሰውን
ያጠፋልና።

፲፯ በልሐ ልሳነክሙ ወኢትቅንዑ ለመዊት በስ
ሕተተ ሕይወትክሙ። ትንሣኤ ሙታን
የለም በማለት ለሞት አትቅኑት። የመነናው
ያንን ጨርሶ የሰዱቃውያንን ነገር አመጣ። የ

ሰዱቃውያንን ነገር ይቤሉ በርእሰሙ ኢሐል
የሙርትዓ ብሎ ያመጣዋል ብሎ ሕይወታችሁ
እግዚአብሔርን የለም በማለት ለሞት
አትቅኑ።

፲፮ ወኢትን ሥኡ ሥራዬ በግብረ እደዊክሙ።
በቃላችሁ በተናገራችሁት ነገር ሞትን አታ
ምጡ።

እስመ እግዚአብሔር አገብረ ሞተ።
እግዚአብሔር ሞትን አልፈጠረምና።
ወኢያስተኤዴሞ ኃጉሎሙ ለሕያዋን።
በነፍስ ሕያዋን የሚሆኑ ሰዎች ጥፋታቸው ደ
ስ አያሰኘውምና።

፲፱ እስመ ፈጠረ ፍጥረት ይኩን ህልወ።
ነዋሪ ይሆን ዘንድ ፍጥረትን ስለፈጠረ።
ወልደተ ዓለም ለድኅን።

፳ የሰው ተፈጥሮ ለድኅነት ስለሆነ።
፳ ወአልቦ እምወስቲቶሙ ኅምዘ ሥራይ ዘአ
ማሰና።

ሁሉን የሚያጠፋ የኃጢአት መርዙ ሞት አ
ልነበረምና። አንድም ኅምዘ ኃጢአት ሥራይ
ዲያብሎስ ዘአማሰኖ ብሎ ለሱ ቀጸለ። ሁሉን
የሚያስት የዲያብሎስ መርዙ ኃጢአት አልነ
በረምና። አንድም ሁሉን ለማውጣት ኅምዘ ሞ
ት ሥራይ ኃጢአት ዘአማሰኖ ዲያብሎስ፤ ዲ
ያብሎስ ያመጣው የኃጢአት መርዙ ሞት አ
ልነበረምና።

፳፩ ወለሲኦልኒ አልቦቱ መንግሥት ዲበ ም
ድር።

ለመቃብርም ሥልጣን በዚህ ዓለም አልነበረ
ውምና።

እስመ ጽድቅ አመዋቲት ይእቲ።
ሕግ የማታልፍ ስለሆነች። አንድም በሕይወ
ት የምታኖር ስለሆነ።

፳፪ ወረሲዓንሰ በእደዊሆሙ ወበቃሎሙ ጸው
ዕዎ።

ረሲዓን አዳምና ሔዋን ግን በጃቸው ዕፅ በለ
ስን ቂርጠው በቃላቸው አምላክ እንሆናለን
ብለው ሞትን ጠፋት።

ወአርከ አምሰልዎ። ወዳጅም አደረጉት።

ወተመስጢ ቦቱ። በሞት ጠፋ።

ወኪዳነ ተከየዳ ምስሌሁ።

ከሞትም ጋራ ተማማሉ የተማማለ እንዳይለያ
ይ የማይለያዩ ሆኑ።

እስመ ይደልዎሙ መክፈልተ ዚአሁ ከዊን።
የሱ እድል መሆን ይገባቸዋልና። አንድም እ
መክፈልተ ዚአሁ ይላል ከሱ እድል ወገን
መሆን ይገባቸዋልና።

፳፫ ይቤሉ በርእሰሙ ኢሐልየሙርትዓ።

የመነናውያንን ጨርሶ የሰዱቃውያንን ነገር
አመጣ የቀና ነገርን ሳያስቡ በራሳቸው ተገብ
ዘው እንዲህ አሉ። አንድም በእውቀታቸው
እንዲህ አሉ አንከረት ርእሳ በርእሳ እን
ዲል።

፳፬ እስመ ኅዳጥ ውለቱ ንብረትነ።

አናዋራችን ጥቂት ነውና።

ወማኅዘን።

የሚያሳዝንም ነውና።

ወአልቦ ፈውስ ለሞተ ብእሲ።

ለሰው ሞት ትንግኤ የለውምና።

ወአልቦ ዘተአምረ ዘገብአ እምሲኦል።

ዘተአምረና ዘገብአ አንድ ወገን ከመቃብር

የተመለሰ የለምና። አንድም የተመለሰ ሆኖ የ

ታወቀ የለምና።

እስመ በከ ለሊነ ተፈጠርነ።

ያው ግን በከንቱ ተፈጥረናልና።

፳፭ ወእምድኅረዝ ንከውን ከመ ዘኢተፈጠርነ።

ከተፈጠርንም በኋላ እንዳልተፈጠርን እንሆ

ናለን።

እስመ ከመ ጢስ እስትንፋስ ውስተ አን

ፍነ።

ባፍንጫችን የሚመላለስ ትንፋሻችንም እንደ

ጢስ ነውና።

ወከመ ቃለ ቀለምጸጸ በሐሰተ ልብነ።

ልቡናችንን በማነዋወጽ ያለች ነፍሳችን እን

ደ ምጣድ ብልጭልጭታ እንደ ብረት ፍን

ጣሪ ናትና።

፳፯ ወእም ከመ ጠፍአ ሥጋነ ሐመደ ይከውን። ሥጋችንም ከነፍሳችን ከተለየ በኋላ አመድ ት ቢያ ይሆናልና። ትግሬ በኢጥፍአት እንዲል። ወመንፈስነሂ ይትከዓው። ከመ ሳሕው ደመና። ሰውነታችንም እንደ ጉም ሽንት ይጠፋልና። ወስምነሂ ይትረሣ። በመዋዕል።

ስማችንም በሞትንበት ወራት ይዘነጋልና። ወአልቦ መኑሂ ዘይዚከር ምግባራቲነ።

ማንም ማን ሥራችንን የሚያስበው የለምና።

፳፰ ወየኃልፍ ንብረትን ከመ ዓሠረ ጎልፈተ ደመና ደመና ዝናምን አዝንሞ እንዲሄድ አነዋራች ን እንደዚያ ይጠፋልና።

ወከመ ጊሜ ዘይትፈረዘዝ እንተ ተሰደ በእፃፃፃ ግረ አሜር ወእምላጎቡ እንተ ፈለሰ።

እምእግረ አሜር በእግረ አሜርም ያላል ከ ዋዕዩ ፀሐይ ከብርሃነ ፀሐይ የተነሣ ተበትኖ እንደሚጠፋ እንደ ጉም ነውና።

፳፱ እስመ ንብረትን ከመ ጽላሉት ኃለፈ።

አናዋራችንም እንደ ጥላ አልፏልና።

ወአልቦ ከልዓት ለሞትነ።

ለሞታችንም መከልከል የለውምና።

፴ እስመ ነገር ዕቁብ።

ዕቁብ እቱብ ያላል ሞታችን የተቁረጠ ነውና ወኢይመደጦ መኑሂ።

ማንም ማን አይመልሰውምና።

፴፩ ንዑኬ ንትፈጋ። በዘህሎ ሠናያት።

ኑ ባለ ገንዘባችን ተድላ ደስታ እናድርግ አ ሉ አሳይተው ይነሡታል።

ወንግበር ሐዋዘ ውስተ ፍጥረትን በእስተሐም ሞ እንዘ ሀሉን በመዋዕለ ውርዛዌነ።

በሕፃንነታችን ወራት ሳለን ከዚህ ይህ ቀረን ብለን በማስተንተን በሰውነታችን ያማረ ነገ ርን እናድርግ።

፴፪ ወይን ብዙኃ ወዕፍረተ ምዑዝ ንትመላፅ።

ዕፍረተ ምዑዝ ንትቀባፅ ወወይን ብዙኃ ንስፃ ተይ ሲል ነው ያማረ ሽቱን እንቀባ ብዙ ወይንን እንጠጣ አሉ።

፴፫ ወኢይጎልፈነ ጽጌ ደመና።

ጽጌ ደመና ግሥ ነው። ተድላ ደስታ አይለፈን። መንበረ ገራሕት እንዳለው ያለ ነው። ግንባር ጸያፍ ነው። እንደም ጽጌ ግሥ፤ ደመና፤ ተድላ፤ ደስታ፤ አበባ፤ ተድላ ደስታ አይለፈን። እንደም ሳይናበብ ጽጌ፤ ደ መና ያላል ጽጌ ተድላ ደስታ ደመና ግሥ። ደመና ተድላ ደስታ አይለፈን። እንደም ጽጌ አፂንም ደመና ያላል ጽጌ ሰውነት አፂንም መሻት ደመና ተድላ ደስታ፤ ተድላ ደስታን የ ሚሻ ሰውነታችን አይለፈን። አሉ።

ወንትቀጽል ጽጌ ረዳሠርዕነ ዘእንበለ ይጸመሂ ሰውነታችን ሳይጠፋ ተድላ ደስታ እናድርግ። ወኢይኩን መኑሂ ዘኢይሳተፍ እምጽጌ ትዕቢ ትነ።

በትዕቢታችን ከምናደርገው ተድላ ደስታ አ ንድ የማይሆን ማንም ማን አይኑር፤

፴፬ ወአልቦ እምውስቲትን ዘኢይደልዎ እምእንቲ አነ ፍሥሐ፤

ከኛ ተድላ ደስታ የማይገባው ሰው ከኛ ጋራ አይኑር።

፴፭ በዙለሂ ኢንጎድግ፤

በየጊዜው ትዕቢትን አንተው። እንደም፡ ንጎ ድግ ያላል በየቦታው ሁሉ አንተው።

፴፮ ወናንብር ነገረ ዕበድ።

የሰነፍንም ነገር ሥራት አድርገን እናኑረው።

፴፯ እስመ ውእቱ መክፈልኳ።

ይህ መብሉ መጠጡ ለኛ አድል ፈንታችን ጽዋ ተርታችን ነውና።

ወዝንቱ ርስትነ፤

ርስታችንም ነውና፤

፴፰ ንትዓገል ነዳዩ ጸድቀ፤

ጸድቁን ድሐ እንቀማ።

ወኢንምሐክ ዕቤረ።

ለባልቲቲቱም እንራራ።

ወኢንጎፈር እምሲበተ ልሒቅ ዘብዙኃ መዋ ዕል ወዓመታት።

ዘመኑ ብዙ ከሚሆን ከሸማግሌውችም ሸበት የተነሣ አንፈር።

ወይኩነኝ ኃይልነ ሕገ ጽድቅ = ቅጣያችን
 ን ሥርቆታችን እውነተኛ ሕግ ይሁነን =

፵፩ አስመ ሕሊና ፅቡስ ምኑነ ይትበሃል =
 እንሠርቅ እንቀማ የግይል ደካማ ሕሊና የ
 ተናቀ ይባላልና ።

፵፪ ንቅትሎ ለጸድቅ ።
 ጸድቅ የባሕርይ አምላክ ክርስቶስን እንግደለ
 ው አሉ = ንዑ ንቅትሎም ይላል ። የሰዱቃው
 ያንን ጨርሶ የአይሁድን ነገር አመጣ ። በአ
 ይሁድ ዘሊፋ ቢያጸናባቸው ቂንጽለው ጥለው
 ት ነበር ሐዋርያት በአስተጋብኦት መጻሕፍ ፃ
 ት ጊዜ ባሌሉን አይሁዳዊ ደጅ አግኝተው
 ጠርዘውታል ።

፵፫ አስመ ዕፁብ ወክቡድ ውኦቱ ለነ ።
 ለኛ ጭንቅ ጽኑ ሆኖብናልና ።

፵፬ ወይትቃወሞን ለምግባራቲነ ።
 አሴ ለከመ ጸሐፍት ወፈሪሳውያን እያለ ሥ ሃ፪
 ራችንንም ይቀዋወማልና ።
 ወይዘነጉጉን በኃጢአ ሕግ ።
 ወታዕውርም ለስብእ ያረ ከቡደ እያለ ይ
 ዘልፈናልና ። ማቴ ፳፫ ፬ ።

፵፭ ወይስብክ ለነ አበላ ትምሕርትን ።
 እለ ፃዑት ትነጥፉ ወእለ ገመለ ትውጥጡ እ
 ያለ ያስተምራልና ። ማቴ ቀፋ ፳፱ ፤
 ወይብል አእምሮ እግዚአብሔር ብየ ።
 አልቦ ዘየአምሮ ለወልድ ዘእንበለ አብ አነ
 አእምሮ ለአብ ይላልና ሉቃ ፲፭፻፲ ፤
 ወወልደ እግዚአብሔር ይሬሲ ርእሶ ።
 ለምንት ትብሉኝ ትፀርፍ ለእመ እቤለከመ
 ወልደ እግዚአብሔር አነ ይላልና ። ዮሐ ፲ ፴፮

፵፮ ወኮነን መዝለፌ ሕሊናን ።
 ምንተ ትሔልዩ በአልባቢክመ እያለ የሚዘ
 ልፈን ሆኑአልና ማቴ ፲፯ ፳ ።

፵፯ ወክቡድ ውኦቱ ለነ በራእዩኒ ።
 በመልኩም ጭንቅ ሆኖብናልና ይሄኒ ላሕዩ
 እምውሉደ እንላ መሕያው እንዲል መዝ ፵፭ ፪

፵፰ አስመ ኢይትማስል ምስለ ባዕድ ንብረቱ ፤
 አናወሩም ከሰው ጋራ አይመሳሰልምና ።

ወፍሉጥ ፍኖቱ ማቴ ፩ ፲፮ = ልደቱም
 ልዩ ነውና በድንግልና ተጸንሶ በድንግልና ተ
 ወልዷልና ፤
 ወምኑናን ከነ በኃቤሁ ።
 በሉ ዘንድ የተናቅን ሆነናልና ።

፵፱ ወይርጎቅ እምፍናዊነ ከመ ዘእምርኩስ ይርጎቅ
 ሰው ክርኩስ ነገር እንዲርቅ ከሥራችን ይር
 ቃልና ዲቦ መንበረ ሙሴ ዘነበሩ ጸሐፍት ወ
 ሪሳውያን ዙሉ ዘይቤሉከመ ግብሩ ወዘከመ
 ምግባርሙስ ኢትግብሩ ይላልና ።
 ወያስተበዕዕ ደኃሪቶሙ ለጸድቃን ።
 ብፁዓንሰ እንዘ ኢይሬእዩኒ የአምኑኒ እያለ ጸ
 ድቃንን ያመሰግናልና ። ዮሐ ፳፩ ፳፱ ።

፶፩ ወይትሜካህ ከመ እግዚአብሔር አቡሁ ።
 አቡየ ፈነወኒ ወአነ ተፈናኩ ይላልና ንቅትሎ
 ብለህ እሠር ።
 ንርአይ ለእመ ነገሩ ህልወ ።
 ነገሩ ቀዋሚ እንደሆነ እንይ ።
 ወናመክር ዘይከውን እምርእየቱ ።
 ከመልኩም የተነሣ የሚሆነውን መርምረን እ
 ንወቅ ።
 ወእመሰ ጸድቅ ወልዱ ለእግዚአብሔር ያድ
 ኅና ወይባልሐ እምእለ ይትቃወምዎ በዕዕለት
 ወበሕማም ።
 የእግዚአብሔር ልጁስ ከሆነ በስድብ በመ
 ከራ ከሚቀዋወሙት እጅ ያድነው ይበገረው
 ንሕትቶ ማንሻ ። አንድም ።

፶፪ ንሕትቶ ከመ ናእምር የዋሃቶ ።
 አነ የዋህ ወትሑት ልብየ ያለውን እናውቅ
 ዘንድ በመከራ እንመርምረው ። አንድም ። አካ
 ፍል እየሰደቡ ከሚቀዋወሙት እጅ ያድነው
 ይበገረው አነ የዋህ ወትሑት ልብየ ያለው
 ንም እናውውቅ ዘንድ መከራ አምጥተን እ
 ንመርምረው ።
 ወናመክር ትዕግሥቶ ።
 እስመ በትዕግሥትከመ ታጠርይዋ ለነፍስከመ
 ወዘአዝለፈ ትዕግሥቶ ውኦቱ ይድኅን ያለው
 ንም እናውቅ ዘንድ ።

- ፶፬ በእኩይ መበሞት ኅሡር ንኩንኖ። በመጽ ነፍሱሙሰ ለጸድቃን ውስተ እደ እግዚአብሔር።
- ከራ ኅሡር በሚሆን ሞት እንግደለው አሉ ሞት ኅሡር አለው አሪት እስመ ዘስቀል ዲበ ራዕርጉም ውእቱ ትላለችና።
- እመ ይከውኖ ረድኤተ በከመ ቃሉ።
- አቡዩ ኢዩጎድገኒ ብሉ እንደተናገረ ረጸት ይሆነው እንደሆነ ንኩንኖ ብለህ እሠር።
- ፶፭ ዘንተ ንባበ ሐለዩ።
- ይኸን ነገር አሰቡ።
- ወወቱ ሰሐቱ። በዚህም ሳቱ።
- ፶፮ እስመ አንቂረቶሙ አከዮሙ።
- ቅንዓት ዕውራነ ልብ አድርጋቸዋለችና።
- ወኢያእመሩ ንቡአቲሁ ለእግዚአብሔር።
- እግዚአብሔርን ሰውሮ የሚሰጣቸውን ዋጋቸውን አላወቁምና።
- ወኢተሰፈወ አስበ ጸድቅ።
- ጸድቁ የሚያገኘውን ዋጋ። ፩ም የባሕርይ አምላክ ክርስቶስ የሚሰጠውን ዋጋ አላወቁምና።
- ወኢፈለጡ ዕባዩ ክብረ ነፍሳት ንጹሐት እለ አልቦን ነውር።
- ነውር ነቀፋ የሌለባቸው ንጹሐት የሚሆኑ ነፍሳት የሚያገኙትን ክብር አላወቁምና። ትግሬ ኢፈለጥኩም እንዲል ዘንተ ንባበ ሐለዩ ብለህ እሠር።
- ፶፯ እስመ እግዚአብሔር ፈጠሮ ለሰብእ እንበለ ጽፎ ውገብሮ በእርአያ ዚአሁ።
- ዘፍ ፩ ፳፯ በሱ አምሳል በሱ አርአያ በንጽሐ መባይዕ እግዚአብሔር አዳምን ፈጥሮታልና።
- ፶፰ መበቅንዓተ ዲያብሎስ ሞት መጽአ።
- መንግሥቱን ነገሡ ክብሬን ወረሱ ብሉ በዲያብሎስ ቅንዓት ሞት መጣ።
- ወበአ ውስተ ዓለም።
- ወደዚህ ዓለምም ገባ።
- ፶፱ ወያሚክር ሰብእ እለ እሙንቱ እመክፈልተዝንቱ።
- ከሱ እድል ወገን የሚሆኑ ሰዎችን ይፈትናቸዋል። እንደም። መክፈልተዝንቱ ይላል የሱ እድል የሚሆኑን ሰዎች ይፈትናቸዋል።
- ፷፩ ነፍሱሙሰ ለጸድቃን ውስተ እደ እግዚአብሔር።
- የጸድቃን ሰውነት ግን በእደ እግዚአብሔር ተይዛለች።
- ወኢሊከፎሙ ሥቃይ።
- ሥቃዩ ገሃነምም አላገኛቸውም።
- ፷፪ ወለአዕይንተ አብዳን መሰሎሙ ከመ ዘሞቱ እሙንቱ።
- ላላዋቶች ዓይነ ልቡና ግን ሞት ያገኛቸው መሰላቸው።
- ወተኅለቂ ጸአቶሙ ከመ እከይ በሙ።
- ከዚህ በሞት መውጣታቸው ከፋት እንዳለባቸው ተቈጠረ።
- ወኅልፈቶሙ ተመሰለ ቅጥቃጤ ሎሙ።
- በሞትም መሄዳቸው በጥፋታቸው መሰለ።
- እሙንቱሰ በሰላም ሀለው።
- እነሱ ግን በተድላ በደስታ አሉ።
- ፷፫ ወእመሄ ተኩነኑ በቅድመ ሰብእ ተስፋሆሙሰ ሕይወት ፍጽምት በኃበ እግዚአብሔር እንተ አልባቲ ሞት።
- በሰውም ዘንድ መከራ ቢቀበሉ አንድም በሰው ዘንድ ተኩነኑም ቢባል አለኝታቸው ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ሞት የሌለባት ፍጽምት ሕይወት ናት።
- ፷፬ ወኅዳጠ ተኩኒኖሙ ዓቢዩ ይደለዉ።
- ጥቂት መከራ ተቀብለው በብዙ ጸጋ ክብር ይዘጋጃሉ።
- ፷፭ እስመ እግዚአብሔር አምክሮሙ።
- እግዚአብሔር በመከራ ፈተኖዋቸዋልና።
- ወረከቦሙ ድልዋነ ሎቱ።
- ለሱ የተዘጋጁ ሆነው ተገኝተዋልና።
- ፷፮ ከመ ወርቅ ዘይትፈተን በምንሐብ አምክሮሙ።
- በከውር ወርቅ ብር እንዲፈተን እንዚያ ፈትናዋቸዋልና።
- ወከመ ጽንሐሐ ዕጣን ዘይትዌከፍ ውኩፈ ተወክፎሙ።
- ዕጣነ አሮንን ወዶ እንዲቀበል እንደዚያ ወዶ ተቀብሏቸዋልና።

፳፯ በመዋዕለ ሕዋሂሆሙ ይበርሁ ከመ ፀሐይ ።
በጸጋ በክብር በሚጉበኙበት ወራት እንደ ዐ
ሐይ ያበራሉ ።

ወከመ ቀለምጸጽ ውስተ ብርዕ ይረውፁ ።
በብርዕ የተፈናጠረ የብረት ፍንጣሪ እየሰፋ እ
ንዲሄድ በክብር እየሰፋ ይሄዳሉ ።

፳፰ ወይኳንኑ አሕዛብ ወይእንዙ ሕዝቡ ።
ሕዝቡን አሕዛቡን ይገዛሉ በነፍስ እንደ አቡ
ነ ተክለ ሃይማኖት እንደ አቡነ ኤዎስጣኑዎስ

፳፱ ወይነግሥ ሎሙ እግዚአብሔር ለዓለም ።
እግዚአብሔር ለዘለዓለሙ ይነግሥላቸዋል ።
እለ ይትዌከሉ ቦቱ የአምሩ ጽድቅ ።

በሱ ያመኑ ሰዎች እውነተኛ ሕጉን ያውቃሉ
፴ ወመሃይምናኒሁ ይሄልዉ ሎቱ በፍቅር ።
ወዳጆቹም በሱ ፍቅር ጸንተው ይኖራሉ ።

እስመ ጸጋ ወክብር ለኅሩያኒሁ ወሕዋሂሁ ክ
ሁት ለጸድቃኒሁ ።
ጸጋ ክብር የኅላ መገብኘት ለወዳጆቹ ለጸድ
ቃን ነውና ።

፴፩ ወረሲዓንስ በከመ ሐለዩ ይረክቡ ነኑኔ ።
እሱን የዘነጉ ኃዋአን ግን እንዳሰቡ መቻያ
ያገኛቸዋል ።

፴፪ እለ አስተትዋ ለጽድቅ እምነብ እግዚአብሔ
ር ርኅቁ ።
እውነተኛ ሕጉን የናቁ ያቃሉሉ ሰዎች ከእግ
ዚአብሔር ራቁ ።

፴፫ ጥበብ ወተግሣጸ ዘይሚንን ኅርቱም ።
ጥበብን ምክር እዝናትን የሚንቅ ሰው ጉስ
ቋላ ነው ።

፴፬ ወከንቱ ተስፋሆሙ ወዓማሆሙ ወሕማሞሙ
ዘእንበለ በቀላኒት ።
ያለረብህ ያለጥቅም የሚደክሙት ድካማቸው
መከራ መቀበላቸው አለኝታቸው ከንቱ ነው
እንደ እስላም ።

ወከንቱ ምግባራቲሆሙ ።
ትሩፋታቸውም ከንቱ ነው ።
ወእንስቲያሆሙ አብዳት እማንቱ ።
ሚስቶቻቸውም አላዋቆች ናቸው ።

፴፭ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

ወጸዋጋን ውሉዶሙ ። ————— ልጆቻቸው
ው ጠማሞች ናቸው ።
ወርጉም ትውልዶሙ ።
ወገናቸውም የተረገመ ነው ።

እስመ ብእሲት መካን እንተ አልባቲ ነውር
ብፅዕት ይእቲ እንተ ኢተአምር ምስክብ ዘእ
በሳ ።

የኃጢአት ምንጻፍን የማታውቅ ነውር ነቀፋ
የሌለባት ድንግል ሴት ንዕድት ናት ክብርት
ናትና ።

እንታክቲ ትረክብ ፍሬ በሕዋሂ ነፍሳት ።
ይህቺ እንዲህ ያለችቱ ሴት ነፍሳት በጸጋ በ
ክብር በተገብኙበት ጊዜ ዋጋን ታገኛለች ።

፴፮ ወሕፅው ዘኢገብረ በእደሁ አበሳ ወዘኢሐለ
የ በላዕለ እግዚአብሔር እኩየ ።
ባባለ ዘሩ ኃጢአት ያልሠራ በእግዚአብሔር
ላይ ክፉ ነገርን ያላሰበ ዣንደረባም ዋጋውን
ያገኛል ። ደብተራ እንተ ኢገብራ እደ ሰብእ
እንዲል ይህንንስ ሕፅው ብሎታል ብሎ በቃ
ሉ ኃጢአት ያልሠራ በእግዚአብሔር ላይ ክ
ፉ ነገርን ያላሰበ ጀንደረባም ዋጋውን ያገኛል
አንድም ነውር ነቀፋ የሌለባት የኃጢአት ም
ንጻፍን የማታውቅ አለ ከባሏ በቀር ሌላ ወን
ድ የማታውቅ መካን ሴት ንዕድት ናት ክብር
ት ናትና ይህቺ እንዲህ ያለችቱ ሴት ነፍሳ
ት በጸጋ በክብር በተገብኙበት ጊዜ ዋጋዋን
ታገኛለች የፈቃድ ጃንደረባ ነው ባባለ ዘሩ
ኃጢአት ያልሠራ በእግዚአብሔር ላይ ክፉ ነ
ገርን ያላሰበ በሕታዊም ዋጋውን ያገኛል ።
እስመ ይትወሀቦ ጸጋ ሃይማኖት ኅረት ።
የተመረጠች የሃይማኖቱ ዋጋ ይሰጠዋልና ።
ወመክፈልት በቤተ እግዚአብሔር ዘይትፈተው
በሚወደድ በመንግሥተ ሰማያት እድሉ ጸጋ
ክብር ይሰጠዋልና ።

፴፯ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፴፰ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፴፱ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፵ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፵፩ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፵፪ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፵፫ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

፵፬ እስመ ለኔር ሞግሁ ክብር ወስን ።
የደግ ሰው የድካሙ ዋጋ ክብር ስነ ነፍስ ስ
ለሆነ ።
ወአልቦ ድቀት ለሥርወ አእምሮቱ ።

በእውቀት ለጸና ላባትነቱም ጥፋት የለበትም ፤
 ፪፻ ወውሉደ ዘማውያንን ንቱጋን ይከውኑ ።
 ከዘማውያን የተወለዱ ልጆች ግን በሞት ተ
 ግ ተግ ያሉ ይሆናሉ ። አንድም ከጸድቃን ቂ
 ጠሬታ የጎደሉ ይሆናሉ ።
 ፪፻ ወዘርዕ ዘይወጽእ እምስከበ ተዓዳዊ ሕግ ይማ
 ስን ።
 ሕግ ከፈረሰ የተወለደ ልጅም ይጠፋል ።
 ወእመሂ ኖኃ መንበርቶሙ ውስተ ምድር
 ምንተኒ ኢይትኃለቀ ።
 በዚህ ዓለምም ብዙ ዘመን ቢኖር ምንም
 ምን ከመኖር አይቂጠርም ።
 ፪፻ ወርስዖሙ በደኃሪቶሙ ይከውን ኅሡረ ።
 በፍጻሜያቸውም አባትነታቸው ለጥፋት ይ
 ሆናል ።
 ወእመሂ ፍጡነ ሞቱ አልበሙ ተስፋ ወ
 ኢኑዛዜ አመ ዕለተ ሐተታ ።
 ምንም ፈጥነው ቢሞቱ ኃጢአታቸው በ
 ሚመረመርበት ቀን በዕለተ ሞት በዕለተ
 ምጽአት አለኝታ መረጋጋት የላቸውም ፤
 ፻ እስመ ለትውልድ ዓማፂት እኩይ ደኃሪታ
 የበደለኛ ልጅ ፍጻሜዋ ክፉ ነውና ።

ምዕራፍ ፪

፩ ግብር ትሩፍ ኢወሊድ ምስለ ኒሩት ።
 ከበገኑነት ጋራ ያለ ክፉ ልጅን አለመው
 ለድ ፍጹም ሥራ ነው ፤
 እስመ ዝክራ ኢመዊት ውእቱ ፤
 ስም አጠራሯ ሕያውነት ነውና ።
 ፪ እስመ እምርት ይእቲ በኅበ እግዚአብሔር
 በእግዚአብሔርም ዘንድ የታወቀች ናትና ።
 አንድም ሥምርት ይላል በእግዚአብሔር ዘ
 ንድ የተወደደች ናትና ፤
 ወበኅበ ሰብእኒ ያከብርዋ እንዘ ሀለወት ።
 በዚህ ዓለም ሳለች በሰውም ዘንድ ያከ
 ብሯታልና ።
 ወሐሊፋኒ ይፈትውዋ ወያፈቅርዋ ፤
 ከሞተችም በኋላ ይወዷታልና ።

ወበዝንቱ ዓለም አክሊለ ተቀጺላ ታንሶሱ ዘ
 ኢይጸመሂ ንድላ መዊዕ ፤
 ፍትወታት እኩያት ኃጣውእ ርኩሳትን ድል
 የመንሳቷን ዋጋ የማያልፍ ክብርን አግኝታ
 በዚህ ዓለም ትኖራለች ። አንድም በዚህ ዓ
 ለም እሳቱን ስለቱን ታግሣ ዓላውያን መኳ
 ንንትን ዓላውያን ነገሥታትን ድል የመን
 ሳቷን ዋጋ የማያልፍ ክብርን አግኝታ በ
 መንግሥተ ሰማይ ትኖራለች ።
 ፪ ብዝኃ ትውልድ ረሲዓን ኢይበቀሩ ።
 እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ልጆች ብዛት
 አይረባም አይጠቅምም ።
 ፪ ወለከንቱ ተክል ኢይትአመር ላቲ ሥርዋ
 የከንቱ ልጅ አባትነቷ አይታወቅም ።
 ወኢትገብር ጽኑዓ መንበረ ።
 በዚህ ዓለም ጸንታ አትኖርም ።
 ፪ ወእመሂ ጊዜ ሠረፀ ውስተ አዕጼቂሃ ቂ
 ጽል ጽኑዕ ።
 ከልጆችዋም ጽኑ ልጅ ቢወለድ ።
 እንዘ ኢይልሕቅ ያንቀለቅሎ ነፋሰ ።
 ሳያድግ መቅሠፍት ያጠፋዋል ።
 ፪ ወበኃይለ ነፋሰ ይትመላሕ ።
 በጽኑ መቅሠፍት ይጠፋል ።
 ወይሰበሩ አዕጼቂሃ እንዘ ኢኮኑ ፍጹማነ
 ልጆችዋም ፍጹም ሳይሆኑ ይጠፋሉ ፤
 ፪ ወፍሬሆሙኒ ቆዕ ከንቱ ዘኢይደሉ ለበሊዕ
 ፍሬያቸውም ፍርጥ ፍርጥ እያለ ለመብል
 የማይመች ከንቱ ጨርቋ ነው አለ ልጃ
 ቸውም ለመሥዋዕትነት የማይበቃ ከንቱ
 ልጅ ነው ፤
 ፪ እስመ ኢኮነ ጊዜሁ ወለምንትኒ ኢይበቀሩ
 ጊዜው አይደለምና ለምንም ለምን አይረ
 ባ አለ ለመሥዋዕትነት አልበቃምና ከንቱ
 ነው ለምንም ለምን አይረባ ፤
 እስመ ውሉድ እለ ይትወለዱ እምእኩያን
 ሰማዕት እሙንቱ ለእከየ አዝማዲሆሙ በ
 ሐተታሆሙ ።
 ከክፉ ሰዎች የሚወለዱ ልጆች በኃጢአታ

ቸው በተመረመሩ ጊዜ ለናት ላባቶቻቸው ኃጢአት ምስክሮች ናቸውና ለምንም ለምን አይረቡም ።

፲ ጻድቅ ሰው ጊዜሁ ለመዊት ይሄሉ በዕረፍት ።

ጻድቅ ሰው ግን የሚሞትበት ሰዓት በደረሰ ጊዜ በዕረፍት ይኖራል ።

፲፩ ክብረ ርስዕ አኮ በብዝሃ መዋዕል ። በርግና የሚከበሩት ክብር በዘመን ብዛት አይደለም ።

ወአኮ በጉልቂ ዓመታት ። በዘመንም ቀጥሮ አይደለም ።

፲፪ ሲበትሰ አእምሮቱ ለብእሲ ውለቱ ። ሽበትስ በለኝ ሽበት እንዲያስከብር ሰውን የሚያስከብር ዕውቀቱ ነው ።

ወአክሊላ ለርስዕ ግዕዝ ዘእንበለ ነውር ። የርግና ዘውዲ ዘውድ እንዲያስከብር የሚያስከብረው ነውር ነቀፋ የሌለው ግብር ነው አንድም ያለነውር ያለነቀፋ ከዚህ ዓለም በሞት ጉዞን ማቅናት ነው ።

፲፫ መሥመሬ እግዚአብሔር ዘኮነ ይትፈቀር ፤ እግዚአብሔርን የሚወድ ሰው በሁሉ ዘንድ የሚወደድ ይሆናል ።

፲፬ ወእንዘ የሐዩ ማዕከለ ኃጥአን ይፈልስ ወይ ትመሰጥ እምቅድመ ትሚጥ እኪት እኤም ሮቶ ።

ክፋት አእምሮውን ሳትለውጥበት አንድም ። ከመ ኢትሚጥ ይላል ክፋት አእምሮውን እንዳትለውጥበት በኃጥአን መካከል ሳለ ይለያል በሕይወት ቢሉ እንደ ሎጥ በሞት ቢሉ እንደ ኢዮስያስ ።

አው እመ አኮ ኅብል ኢታስፍጥ ነፍሶ ። ይህም ባይሆን ሐሰት ሰውነቱን ሳታስትበት አንድም ከመ ኢታስፍጥ ይላል እንዳታስትበት ይፈልስ ወይትመሰጥ ብለኽ አሠር ።

፲፭ እስመ ቅንዓተ እከይ ያጸልም ሠናያተ ።

የክፋት ቅንዓት በጎውን ነገር ያጠፋዋልና ።

፲፮ ወነዘህላለ ፍትወት ያፈልስ ልበ የዋሃን ።

ወጭ ወራጅም ፈቃድ የየዋሃን ሰዎች ልቡናን ያሳዝናልና ይፈልስ ብለህ አሠር ።

ወለእመኒ ሞተ በኅዳጥ መዋዕል ፈጸመ ዓመታት ነዋህ ፤

ምንም በጥቂት ዘመን በሞት ብዙ ዘመንን ፈጸመ ።

፲፯ እስመ ሀለወት ነፍሱ ሥምርተ በኅብ እግዚአብሔር ።

ሰውነቱ በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደደች ሆናለችና ። አንድም እምርት ይላል የታወቀች ሆናለችና ።

በእንተዝ ጉጉዓ ወሐረ እማእከለ ጸግ ፤ ስለዚህ ነገር ኃጢአት ከሚሠራበት ከዚህ ዓለም ቸተሎ ሄደ ።

፲፰ ወነኪራንሰ ርእዮሙ ዘንተ በሕሊናሆሙ ኢለበውዎ ።

ኃጥአን ይኸንን አይተው በልቡናቸው ልብ አላደረጉትም ።

ወኢያስተጋብኦ ፍካሬሁ ለዝ ። የዚህንም ትርጓሜ በልቡናቸው አላሰቡትም ።

፲፱ እስመ ፍትሐ ለእግዚአብሔር ውለቱ ለጻድቃኒሁ ።

የእግዚአብሔር ፍርዱ ለወጻጆቹ ለጻድቃን ነውና ።

ወሕዋጹሁ በኅህል ይከውን ላዕለ ኅሩያኒሁ በይቅርታም መጉብኘቱ ለወጻጆቹ ይደረጋልና

ለ ወብእሲሰ ጻድቅ መዊቶ ይኳንን ረሲዓነ እንዘ ሀለዉ ሕያዋኒሆሙ ።

ጻድቅ ሰው ግን ከሞተ በኋላ በሕይወት ሳሉ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን ይገዛል እንደ ዮሐንስ ።

፳፩ ወወሬዛ ሶበ ሞተ ፍጡን ይኳንን ረሲዓነ ብዙኃ ዓመታተ ርስዕ ዘዓመዓ ።

ጉልማሳም ፈጥኖ ከሞተ በኋላ በኃጢአት ያረጁበት ዘመናቸው የበዛ ረሲዓንን ይገዛል እንደ ቅዱስ ጊዮርጊስ ።

፳፪ እስመ ይሬእዩ ሙተተ ጻድቅ ጠቢብ ወኢይ ሌብዉ ምንተ መከረ በእንቲአሁ ።

የጻድቁን የብልህን ሞት አይተው ስለሱ ምንምን እንደ መከረ ልብ አያደርጉምና ።
ወለምንት እስተጋብኦ እግዚአብሔር ኅይሁለምንም ለምን እግዚአብሔር ወደሱ እንዳቀረበው ልብ አያደርጉምና ።

፳፫ ይሬአይዎ ወይትቃጸቡ ቦቱ ።
ሞቱን አይተው በጻድቁ ላይ ይጠቃቀሱበታል ወኪያሆሙስ ይስሕቆሙ እግዚአብሔር ።
እነሱንም እግዚአብሔር ይስቅጥባቸዋል ይዘብትባቸዋል ።

፳፬ ወይከውኑ እምድገረዝ ለድቀት ኅሡር ።
ከዚህም በኋላ ለኅሡር ሞት ይሆናሉ ።
ወለዕዕለተ ሙታን ለዓለም ።
ለዘላለሙ ሙታን ልብ አጋንንት ለሚሰድቡት ስድብ ይሆናሉ ። አንድም ፤ ሙታን ልብ ኃጥኦን ሑሩ እምኔሮ ርጉማን ውስተ እሳት ዘለዓለም ተብለው ለሚሰድቡበት ስድብ ይሆናሉ ።

፳፭ አስመ ይመትሮሙ ወያነቅዖሙ ።
ፈጽሞ ነፍሳቸውን ከሥጋቸው ይለያቸዋልና ወይትረከቡ ውዳቃነ በገጸሙ እንዘ አልበሙቃል ።
ቃል ሳይኖራቸው በፊታቸው ፍግም ብለው ወድቀው ይገኛሉ ።

፳፮ ወየሀውከሙ እምሥርዎሙ ለዝሉፉ ።
ከሥር ከመሠረታቸው ለዘላለሙ ያውካቸዋል ይከውኑ ከመ ምድር ብድውት ።
ከንቱታ ብዱታ እንዳላት ምድር ይሆናሉ ።

፳፯ ወይከውኑ ዕውራጎ ።
የተጨነቁም ይሆናሉ ።
ወዝክሮሙ ይትጎጉል ።
ስም አጠራራቸው ይጠፋል ።

፳፰ ወይቀርቡ ለቅስተ ኃጢአቶሙ ፍሩሃነ ።
የፈሩ ሆነው በኃጢአታቸው ለመወቀስ ይቀርባሉ ።
ወይዘላፎሙ ገሀደ በአንጻሪሆሙ ኃጢአቶሙ ኃጢአታቸው ፊት ለፊት ቆሞ ተገልጾ ይዘገፋቸዋል የሚያዘልፋቸው ስልሆነ ይዘላፎሙ

አለ ። አንድም በአንጻረ ኃጢአቶሙ ይላል ።
ጌታ በኃጢአታቸው ተገልጾ ይዘልፋቸዋል ።

ምዕራፍ ፫ ፡

፩ አሚሃ ይቀውም ጸድቅ በብዙኅ ግሀደት አንጻረ እለ አመንደብዎ ።

ወይቀርቡ በቅስተ ኃጢአቶሙ ፍሩሃነ ወይዘላፎሙ ገሀደ በአንጻሪሆሙ ኃጢአቶሙ ብሎ ነበርና አሚሃ አለ ፤ መከራ ባመጡበት በኋይ ሁድ ፊት በብዙ መገለጽ የባሕርይ አምላክ ክርስቶስ ለፍርድ ይቀመጣል ።

፪ ወክህዱ የማህ ።
ትምርቱን ሐሰት ተአምራቱን ምትሐት ባሉ ወመነኩ ነገሮ ።

ነገሩን ወንጌልን በናቁ በአይሁድ ፊት ይቀመጣል ።
ወሶበ ርእይዎ ይትሀወኩ በግርማ ወበፍርሃት እኩይ ።

በግርማ በከፉ ማስፈራት ባዩት ጊዜ ይታወካሉ ። አንድም ባዩት ጊዜ በግርማው በማስፈራቱ ይታወካሉ ። አንድም አካፍል ሶበ ርእይዎ በግርማ፣ በግርማ መንግሥት ባዩት ጊዜ በፍርሃት ተይዘው ይታወካሉ ።

ወይዲመሙ በእንተ መንክር ዳኅናሁ ።
ድንቅ ስለሚሆን ስለትንሣኤውም ያደንቃሉ እኮ ባሕቲቶ ዘድኅነ ኣላ ድኒኖ አድኃነ እንዲል ።

ወይብሉ በበደናቲሆሙ እንዘ ይኒስሑ ።
እያዘኑ እስባሳቸው እንዲህ ይላሉ ።
ወበጽዑር መንፈስ ይቲክዙ ወይጸርሑ ።

ባዘነ ልቡናም እያዘኑ አስምተው ይናገራሉ ።
፭ ወይብሉ ዝኑ ዘኮነ በኅቤነ እምአብዳን ቀዳሙ ሰሐቀ ወነገረ ዝንጓጌ ።

ቀድሞ ከፈያታዊ ዘየማን ከፈያታዊ ዘጸጋም እንዳንዱ በኛ ዘንድ መላቂያ መዘዘን፣ የሆነው ይህ ነው ይላሉ ።

ወረሰደነ ግዕዝ ዕበደ ።
ትምርቱን ሐሰት ተአምራቱን ምትሐት ያደ

ረግንበት ይህ ነው ይላሉ ምንትኑ ታጽምዕም ጋኔን አካዝ ወየአብድ እንዲል።

ወሙተቶሂ ምኑን።

ሞቱንም የተናቀ ያደረግነው ይህ ነው ይላሉ አሪት ዘስቁል ዲበ ዕዕ ርጉም ውእቱ ትላለችና። ወሙተቶሂ ምኑን አለ።

፮ እፎ ኮነ ወልደ እግዚአብሔር።

እንዴት ወልደ እግዚአብሔር ሆነ።

ወለቅዱሳን ኮነት ርስቱ። ርስቱ

መንግሥተ ሰጋይትስ እንዴት ለቅዱሳን ሆነች

፯ ስሕትነኬ እምፍኖተ ርትዕ።

ከውነተኛ ሕግ ወጥተን ሳትን።

ወብርሃኑ ለጸድቅ አያስተርአየ ለነ።

ብርሃኑ ልደቱ ለኛ አልተገለጸልንም። አንድም ትንሣኤው። አንድም የእግዚአብሔር አብብርሃኑ ወልድ ለኛ አልተገለጸልንም።

፱ ወፀሐይኒ አሠረቀ ለነ።

ፀሐይ ልደቱ። አንድም ፀሐይ ትንሣኤው አልተገለጸልንም። አንድም ፀሐይ ክርስቶስ ለኛ አልተወለደልንም። ላመኑበት እንጂ ላላመኑበት አይረባም አይጠቅምምና።

አበሳ ውኅሹለ መላዕክ በፍናዊነ።

ክህደትን ኅጢአትን በስራችን መላን።

፲ ወነገድነ ገዳመ በድው።

ከጸድቃን ምድረ በዳ ወደሚሆን ወደገሃነም ተፈርዶብን ሄድን።

ወፍኖተ እግዚአብሔር አያእመርነ።

የእግዚአብሔር ሕጉን አላወቅንም።

፲፩ ምንት በቀዳነ ትዕቢት።

ትዕቢት ምን ረባን ምን ጠቀመን።

ወምንተ አምጽአ ላዕሌነ ብዕል ምስለ ትዕቢት ከትዕቢት ጋራ ያለ ብዕል ምን አደረገልን አንድም ከትዕቢት ጋራ ያለ ብዕል አሪት ምን አደረገልን።

፲፪ ኃላፊ ውእቱ ዝንቱ ከመ ጽላሎት።

ይህስ እንደ ጥላ ኃላፊ ነው። አንድም ኃላፊ ኑሮ

ወከመ ኃልፊተ ዜና ዘይረውጽ።

ፈጥኖ ከንዱ ዠሮ ወዳንዱ ዠሮ እንደሚሄድ

እንደ ወሬ ነው። አንድም እንደ ወሬ ኑሮ።

፲፫ ወከመ ሐመር ዘየኃልፍ ወይመስጦ ማይ በማዕበሉ እንተ ምኃላፊ አሠሩ አልቦ ዘይት ረከብ።

በባሕር ላይ እንደሚሄድ እንደመርከብ ውሀ ማዕበሉ እንደሚነጥቀው ከሄደ በኋላ የሄደበት ፍለጋው እንደማይታወቅ።

ወፍኖተ ገጸ ሩፀቱ በውስተ ማዕበል አይት አመር።

ወፍኖተ ሩፀተ ገጹ ሲል ነው በማዕበሉ ላይ አካሉ የሄደበት መንገዱ እንዳይታወቅ።

፲፬ ወከመ ዶፍ ዘይሠርር በውስተ ነፋስ አልቦ ዘይትረከብ አሠረ ፍኖቱ።

በነፋስ መካከል የሚበር ዶፍ ከሄደ በኋላ የሄደበት ፍለጋው በዚህ ሂደት ነበር ተብሎ እንዳይገኝ።

እስመ ሶበ ኃለፊ ተዳድቆተ ሥረቱ ወይሬሱ ነፋስ ቀሊለ ዝቡጠ።

ክፉለ ሲል ነው በበረረ ጊዜ ቀሊል ነፋስን የተከፈለ አድርጎታልና፤

ወይስጥቆ በጽንዓ ፍጥነቱ።

ፈጥኖ በመሄዱ ይከፍለዋልና።

ይነግድ ወይረውዕ በአህውዕ ክነፈሁ።

ክንፉን ስብርብር አድርጎ ፈጥኖ ይሄዳልና።

ወእምዝ አይትረከብ ትእምርተ ኃልፊቱ በውስቷቱ፤

ከሄደ በኋላ በነፋሱ ውስጥ የሄደበት ምልክቱ እንዳይገኝ።

፲፭ አው ከመ ሐጽ ዘተውህበ ለሠሪር እስመ ነፋስ ተሠጥቀ ቦቱ።

የተወረወረ ፍላጻም ነፋስ ተከፍሎበታልና።

ወበጊዜሃ ተጋብአ ከመ ቀዳሚ፤

በጊዜዋ ጊዜ ተመልሶ እንደቀደመው ሆኑዋልና ወኃልፊቱ ውስቱቱ አይትአመር፤

በነፋሱ ውስጥ የሄደበት እንዳይታወቅ።

፲፮ ወከማሁ ንሕነኒ ሶበ ተወለድን ሐለቅን።

እንደዚህም ሁሉ እኛም በተነሣን ጊዜ ጠፋን ትንሣኤያቸው ዘለኃሣር ስለሆነ እንዲህ አሉ

፲፮ ወኢይደልወነ ከመ ንርአይ ትእምርተ ሠናዩ
 አወረ ቅንዋቱን ዓሠረ ርግዘቱን በፍቅር እና
 ይ ዘንድ አይገባንም ።
 ዳኤሙ ሐለቅነ በእካይነ ።
 ግን በኃጢአታችን ጠፋን እንጂ ።

፲፯ እስመ ተስፋሆሙ ለረሲግን ከመ ፀበል ዘይ
 ግህር ነፋስ ።
 እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አለኝታቸው ነፋ
 ስ እንደሚበትነው ትቢያ ነውና ።
 ወከመ አስሐትያ ቀጢን ዘእምነፋስ ቀላይ ።
 በነፋስ ቀልጦ እንደሚጠፋ እንደ ውርጭም ነ
 ውና ።
 ወከመ ጢስ ዘእምነፋስ ይትመሰው ።
 በነፋስ ተበትኖ እንደሚጠፋ እንደጢስም ነ
 ውና ።

፲፱ ወከመ ዝከረ ኃዳሪ ዘአሐተ አለተ ኃደረ ወኃ
 ለፈ ።
 እንድ ቀን አድሮ እንደሚሄድ እንደመሸ አ
 ዳሪም ነውና ።

፳ ወዳድቃንሰ ርቱግን ለዓለም የሐይዉ ።
 ቀና የሚሆኑ ጸድቃን ግን ለዘላለሙ በደስታ
 ይኖራሉ ።
 ወጽኑሕ አስቦሙ በኃበ እግዚአብሔር ፤
 በእግዚአብሔርም ዘንድ ዋጋቸው ደጅ ይጸና
 ቸዋል አንድም ጽኑእ ይላል ዋጋቸው በእግ
 ዚአብሔር ዘንድ የጸና ነው ።
 ወትከዘሙ ጎበ ልዑል ይሄሉ ።
 ግዳጃቸውም ከልዑል ከእግዚአብሔር ዘንድ
 ይኖራል ።

፳፩ በእንተዝ ይነሥኡ መንግሥተ ክብር ወቀጸላ
 ስን እምእደ እግዚአብሔር ።
 በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋቸው ደጅ የሚጠ
 ናቸው ስለሆነ መንግሥተ ክብርን ቀጸላ ስን
 ን ከእግዚአብሔር እጅ ይቀበላሉ ።
 እስመ በየማኑ ይከድኖሙ ወበመዝራቱ ይረ
 ድአሙ ።
 በየማናዊ ሥልጣኑ ከመከራው ሠውሮ ይረዳ
 ቸዋልና ።

፳፪ ወይነሥእ ንዋየ ሐቅለ ቅንዓቱ ፍጹመ ።
 ከዚህም በእግዚአብሔር ቸርነት በቅዱስ ሚ
 ካኤል አማላጅነት ከግብፅ እንደወጡ አድርጎ
 ይናገራል ይነሥዕ ንዋየ ሐቅል ግሥ ነው ለ
 አምልኮቱ ቀንቶ ግብጻውያንን ያጠፋቸዋል ።
 ወይሬስያ ለፍጥረቱ ንዋየ ሐቅል ለተበቅሎ አጽ
 ራሪሁ፤ ጠላቶቹ ግብጻውያንን ለመበቀል ፍጥ
 ረቱ እሳትን ፍጥረቱ በረድን የሚጸፀበት ያደር
 ጋታል፤ ጆም ኤርትራን የሚጸፀበት ያደርጋታል
 ወይለብስ ድርአ ጽድቅ ።
 እውነተኛ ጽፋርን ይለብሳል፤ ይለብስ ድርአ ግ
 ሥ ነው እውነት ፈርዶ ያጠፋቸዋል ።
 ወፆትቄፀል ጌራ ዙነኔ ዘኢያደልዎ ።
 ማድላት የሌለበት የፍርድ ቦርቦርቲን ይቀዳጃ
 ል ይትቄፀል ጌራ ግሥ ነው ማድላት የሌለበ
 ት ፍርድን ፈርዶ ያጠፋቸዋል ።
 ይነሥዕ ወልታ ጽድቅ ዘኢይትመዋዕ ።
 ድል የማይነሣ እውነተኛ ጋሻን እንግብ ያነግ
 ባል ይነሥእ ወልታ ግሥ ነው የማይገሠሥ
 ፍርድን ፈርዶ ያጠፋቸዋል ።
 ወያበልህ መግቶ ሰይፈ መታሬ ።
 መግቱን የተሳለ ሰይፍ ያደርጋል ።

፳፫ ወዓለምኒ ይፃባፅ ወይትቃተል ምስሌሁ ።
 አያኔስ ኢያንበሬስ ከሱ ጋራ ይዋጋሉ ይጣ
 ላሉ፤ ከሙሴ ከአሮን ጋራ መጣላት ከእግዚአ
 ብሔር ጋራ መጣላት ነውና፤ አንድም ሙሴ
 አሮን ከእግዚአብሔር ጋራ ሆነው ግብጻውያ
 ንን ይጣላሉ ይዋጋሉ አንድም እሳት በረድ
 ከእግዚአብሔር ጋራ ሆነው ግብጻውያንን ይ
 ጣላሉ ይዋጋሉ ።

፳፬ ወዲበ መስትታን የሐውር ርቱግ ሞጸፈ መ
 ግተ መበርቅቲሁ ከመ ይርከቦሙ ፍጡነ ።
 ፈጥኖ ያገኛቸው ዘንድ መዐቱ በድል ነጉድ
 ሕገ እግዚአብሔርን ወደሚያቃልሉ አንድም
 መስሐታን ይላል ስሁታን ወደሚሆኑ ቀንቶ
 ይሄድባቸዋል ።

፳፭ ጸድቃንሰ ከመ ዘሠናይ ምዕዋደ ቀስተ ደመ
 ና በአድምፆ ይቀንጹ ።

አስራኤል ግን በመዳመጽ ። አንድም በአጽም
 ሆ ይላል ምስጋናውን ከሙሴ ከአሮን በመስ
 ማት ፡ አንድም በአጽም ሆ ይላል ረድኤቱን በ
 ማግኘት አከባበቡ እንዳማረ እንደ ቀስተ ደ
 መና አከባበቡ ከበው እየዘለሉ ንሴታላ ለእግ
 ዘአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ እያሉ ያመሰግናሉ
 ወእምኩሆሐ መዐተ ሞጽፉ ያወርድ አብራሃ
 ከመዐቱ በድል ነጐድ ደንጊያም ፈጥኖ በረድ
 ን ያወርድባቸዋል ግንባር ጸያፍ ነው መንበረ
 ገራህት እፃዲል አንድም ወእምኩሆሐ ሞጽፈ
 መዐቱ ይላል እንዲህ ሲል የተመቻ ከመዐቱ
 በድል ነጐድ ደንጊያ ፈጥኖ በረድን ያወር
 ባቸዋል ። አንድም ሞጽፍ ደመና መዐቱን ከ
 ሚፈጽምበት ከደመናው ደንጊያ እየከፈለ በ
 ረዱን ያወርድባቸዋል ። የደመናው ደንጊያ በ
 ረድ ነውና ። አንድም ኩሆሐ ጽናት ሞጽፍ ል
 ቡና መዐቱን ከሚፈጽምበት ከልቡናው ጽናት
 የተነሣ ፈጥኖ በረዱን ያወርድባቸዋል ።

ወይትቂጣ፬ ላዕሌሆሙ ማየ ባሕር ።
 ማየ ባሕር ኤርትራ ይበሳጭባቸዋል ።
 አፍላግኒ ያድለቀልቁ ወየአግትምሙ ፍጡነ
 አረፍት በይምን ወአረፍት በጽግም ያላቸው
 ም ተንደው ይከባቸዋል ።

ወይትቃወሞሙ መንፈስ ኃይል ።
 ኃይል ያለው ነፋስ አንድም ኃይል ያለው ቅ
 ዱስ ሚካኤል ይቀዋወማቸዋል ።
 ወከመ ነፋስ ይስሶሎሙ ወይዘርዎሙ ።
 ረቂቅ እንደመሆኑ ድርቅ ያደርጋቸዋል ይበ
 ትናቸዋል ።

እስመ አበሳ ታማስን ኩሎ ምድረ ።
 ከሀደት ሀገርን ሁሉ ታጠፋለችና ።
 ወገቢረ እከይ ይገፈትዕ መናብርተ ኃያላን ።
 ከፋትም መሥራት የኃያላንን ዙፋን ያጠፋል

ምዕራፍ ፬ ::

ሰምዑኬ ነገሥት ። ነገሥት ስሙ ።
 ወለብዉ ወአእምሩ መኳንንተ አጽናፈ ም
 ድር።

ጽንፈ ምድርን የምትገዙ መኳንንትም ልብ
 አድርጉ ።

ወአጽምዑ እለ ትእንዙ ምድረ ብዙኃ ወ
 እለ ትትጫበዩ በብዝኃ አሕዛብ ።
 በሠራዊት ብዛት የምትታበዩ ብዙ ሀገርን
 ም የምትገዙ ስሙ ።

እስመ እግዚአብሔር ወሀበክሙ እዘዘ ፤
 እግዚአብሔር ኃይልን ሰጥቷችኋልና ፤
 ወጽንዕክሙ እምኅበ ልዑል ።
 ይህም ኃይላችሁ ከእግዚአብሔር የተገኘ ነ
 ውና ።

ወውአቱ ዘየሐትት ምግባርክሙ ።
 ሥራችሁን የሚመረምራችሁ እሱ ነውና ።
 ወይፈትን ምክረክሙ ።

ምክራችሁንም መርምሮ ያውቃልና ።
 እስመ እንዘ ላእካነ ጽድቁ አንትሙ እ
 ፎኑመ ኢትኪንኑ ፍትሐ ርቱፃ ፤
 እውነት ፍርድን ለመፍረድ የላካችሁ ስት
 ሆኑ የቀና ፍርድን እንዴት አልፈረዳችሁ
 ተብሎ ይፈርድባችኋልና ።

ወኢዓቀብክሙ ሕጎ ።
 ሕጉንም እንዴት አልጠበቃችሁ ተብሎ ይ
 ፈረድባችኋልና ።

ወኢሖርክሙ በፍናወ እግዚአብሔር ፤
 በእግዚአብሔር ሕግም እንዴት ጸንታችሁ
 አልኖራችሁ ተብሎ ይፈርድባችኋልና ። ስም
 ዑኬ ነገሥት ብለህ እሠር ።

ወያነሥእ ላዕሌክሙ ድንጋፂ ፍጡነ ዘይ
 ትቃወመክሙ ።

ያነሥእ ፍጡነ ዘይትቃወመክሙ ፍጡነ ብ
 ለህ ግጦም ። ፈጥኖ የሚቀዋወማችሁ ድንጋፂ
 በናንተ ያመጣባችኋል ።

እስመ ዙነኔ ምቱር ለመኳንንት ይከውን
 ለመኳንንቱ የተቈረጠ ፍርድ ይደረጋልና

ወለነዳይሰ ያነሐስዩ ሎቱ እምፍኖተ ምሕ
 ረት ፤

ለድሀው ግን በበድልስ ራሱ በደለ እንጂ
 ውሻው ጋሻው አልበደለ ብለው ሥላሴ ከር

፩ ጎራጌ ሥራ ወገን በደሉን ያቀሉለታል።
 ወለጽኑዓንሰ ጽኑዓ ሐተታ የሐትትዎሙ።
 መኳንንቱን ግን ጽኑ ምርመራ ይመረምሯቸዋል።
 ለበደሉም ራሳቸው ብቻ አልበደሉም ውሸቸው ጋሸቸው ቤተ ሰባቸው በደሉ እንጂ ተብሎ።
 አስመ አያደሉ አግዚአብሔር ለገጸ ነሱ።
 አግዚአብሔር የሰው ፊት አይቶ አያደላምና።
 ወኢይኅፍር ክብረ ፅባይ።
 የባለጸጋውንም ክብር አያፍርምና። ወለጽኑዓን ሰ ጽኑዓ ሐተታ የሐትትዎሙ ብለህ አሠር።
 አስመ ዓቢዩ ወንኡሰ ውለቱ ገብረ።
 ታላቁንም ታናሹንም እሱ ፈጥሮአልና።
 ወከማሁ ይሄል በእንተ ኩሉ ዘይቀኒ ወዘይት ቀነይ።
 አሁን እንደ ተናገርሁት ለገዢውም ሁሉ ለ ተገዢውም ሁሉ እሱ ያስባልና።
 ወይሠርዎሙ።
 ይሠራራቸዋልምና።
 ፪ ወለአዘዛንሰ ጎዩሉ ሐተታ ይበጽሐሙ።
 ለመኳንንቱ ግን ጽኑ ምርመራ ይደርስባቸዋልና።
 ፫ ለክሙኬ ነገርየ አመኳንንት እኩያን ወገኑ ሰ ያን ከመ ታእምሩ ጥበብ ወተግሣጸ።
 ሰውን የምትበድሉ ክፉዎች የምትሆኑ መኳንንት ሆይ ጥበብን ምክር እዝናትን ታውቁ ዘንድ ይህ የምናገረው ነገራ ለናንተ ነው።
 ወኢትደቁ።
 በገሃነመ እሳትም እንዳትወድቁ ሁኑ።
 ፬ አስመ እለ የአምሩ ትእዛዝ ጽድቅ ወየዓቅቡ በጽድቅ ይጸድቁ።
 አውነተኛ ትእዛዙን አውቀው የሚጠብቁ ሰዎች ይከብራሉና።
 ፭ ወእለ ተምሕርዋ ይረክቡ ምሕረተ ፍትወኬ እንከ ነገርየ።
 ጥበብን የተማሯት ሰዎች ይቅርታን ያገኛሉና ነገራን ውደዷት።
 አፍቅርዋ ወተዝጋጹ ከመ ትርክቡ ሣህለ ወ ምሕረተ።

ይቅርታን ቸርነትን ታገኙ ዘንድ ውደዷት ተመክሩ።
 ፮ ብርሀት ይእቲ ጥቀ ጥበብ።
 ጥበብ ያላት ሕግ። አንድም። ወልድ መንፈስ ቅዱስ ናት። ሕግ ፈጽማ የጎላች ናት። አንድም። ወልድ መንፈስ ቅዱስ ፈጽማ የጎላች ናት።
 ወኢይጸመሃ ስና።
 የሕግ ሥራቷ አያልፍም። የወልድ የመንፈስ ቅዱስ ሕን አያልፍም።
 ወእለ ያፈቅርዋ ይፈለጁቸዋል።
 ሕግን የሚወዷት ሰዎች ፈጥና ስትረዳቸው ያይዋታል። አንድም ወልድን መንፈስ ቅዱስ ን የሚወዷት ሰዎች ፈጥነው በዘፈቀደ ያይዋታል።
 ወእለ የኅሥሥዋ ይረክብዋ።
 የሚፈልጓትም ሰዎች ያገኛዋታል።
 ፯ ወትበጽሕ ለእለ ይፈትወዋ።
 ለሚወዷት ሰዎች በረድኤት ትደርስላቸዋለች።
 ወትትኤመሮሙ ቅድመ።
 አስቀድሞ ትገለጽላቸዋለች።
 ፱ ወዘይገይሥ ጎቤሃ ኢይፃሙ።
 ወደሷ የሚጎዳ ሰውም አይደክምም።
 አስመ ውለቱ ይረክባ ወትረ እንዘ ትጸንሐ ውስተ ፍላጎት።
 በደጅ አፋ ስትጠብቀው ጭልጊዜ ያገኛታልና አስመ ሐልዮ ኪያሃ ፍጻሜ አእምሮ።
 እሷን ማሰብ የዕውቀት ፍጻሜ ነውና።
 ፳ ወዘተግሀ በእንቲአሃ ፍጡን ዘእንበለ ጎዘን ይከውን።
 ስለሷ ፈጥኖ የሚተጋ ሰው ጎዘን ሰያገኘው ይኖራል።
 አስመ ለእለ ይደልውዋ ይእቲ ትመጽእ እንዘ ተኅሥምሙ።
 ለሚገባት ሰዎች ይህቺ ስትፈልጋቸው ትመጣለችና።
 ፳፩ ወበውስተ ፍፍትኒ ታስተርአዮሙ ሥዕልታ ግብተ አዳመ።

በመንገድም አምራ አጩብራ ትታያቸዋለች።
በኩሉ ሕሊና ትትራከቦሙ፤

በፍጹም ሕሊና ትገናኛቸዋለች፤

፲፱ እስመ ቀዳሚ ተግሣጽ ህልው ውለቱ ፍትወታ፤
ነዋሪ የሚሆን የዘጠኙ ቃል አበጋዝ መጠበቅ ፈቃዱ ነው።

ወአስተሐምሞ በተግሣጽ አፍቅሮታ ውለቱ፤
በዘጠኙ ቃልም ማስተንተን እሷን መውደድ ነው።

ወአፍቅሮታሂዳቂበ ሕገ ዚአሃ።

እሷንም መውደድ ሕጓን መጠበቅ ነው።
ወአጽምዖ ውስተ ትእዛዛቲሃ ወጠይቆ ኢሙስና ውለቱ።

ትእዛዛን መስማት ሐጓን መረዳት ሕይወተ ነፍስ ነው።

ወኢሙስና ትሬሲ ሰብአ ቀሩበ ጎበ እግዚአብሔር።

ሕይወተ ነፍስም ሰውን ወደ እግዚአብሔር የቀረበ ታደርጋለችና።

ፍትወታኬ ለጥበብ ታዳርግ ጎበ መንግሥት ጥበብን መውደድ ወደእግዚአብሔር ታደርሳለች።

፳ እመሰኬ ትፈትዉ መኳንንተ አሕዛብ መናብርተ ወሢመተ ወመንግሥተ ጸክብርዋ ለጥበብ ከመለዓለም ትነግሡ።

የአሕዛብ መኳንንት ዙፋንን ሹመትን መንግሥትን ከወደዳችሁስ ለዘለዓለም ትነግሡ ዘንድ ጥበብን አክብሯት።

፳፩ ወምንት ይእቲ ጥበብ።
ጥበብ ምንድን ናት።
ወእፎ ከነት።

እንደምንስ ነበረች። አነ አየድአክሙ ብሎ ማንሻ። አንድም ጥበብ ምንድን ናት ብትል። እንደምንስ ነበረች ብትል።

፳፪ አነ አየድዓክሙ።
እኔ እነግራችኋለሁ። አንድም ጥበብ ምንድን ናት ብትል ዋዊውን ትተህ እንደምንም እንደነበረች እኔ እነግራችኋለሁ።

ወኢየጎበስ አምኔክሙ ምሥዋራቲሃ ክቡተ።

የተሠወረ ምሥጢሯንም ካናንተ አልሠውርዋ፤
፳፫ ወበሕቱ አጎሥሥ እምጥንት ከዋኔሃ።

ከጥንት ጀምሮ አኳሁኑዋን እመረምራለሁ።
አንድም እምጥንተ ከዋኔሃ ይላል ካኳሁኑዋጥንት ጀምሮ አለ ከአዳምና ከሔዋን ጀምሮ እመረምራለሁ።

ወእሬሲ ከሠተ አእምሮታ።
እውቀቷንም የተገለጸ አደርጋለሁ።

፳፬ ወኢይትዓደው ጽድቀ።
እውነተኛ ምሥጢሯንም አልሠውርም።
ወኢየሐውር በቅንዓተ ሕመሜ።

በምቀኛ ቅንዓት ጸንቼ አልኖርም አለ እኔ ያወቅሁትን ሌላ አይወቀው በማለት ጸንቼ አልኖርም።

፳፭ እስመ ዘከመዝሰ ኢይሳተፋ ለጥበብ።
እኔ ያወቅሁትን ሌላ አይወቀው የሚል እንዲህ ያለው ሰው ከጥበብ ጋራ አንድ አይሆንምና።

እስመ ብዝኃ ጠበብት መድኃኒተ ዓለም።
የመምሕራን ብዛት የዓለም ድኅነት ነውና።
፳፮ ወንጉሥ ልብው ቃውም ለሕዝብ።

አዋቂም ንጉሥ ለሕዝቡ ዋስ ጠበቃ ነውና።
ተገሠጹኬ በቃልየ። በቃል ተመክሩ።
ወትረብሐ።

ረብሕ ጥቅም ታገኛላችሁ።

ምዕራፍ ፭።

፩ እስመ አነሂኬ መዋቲ ሰብአ ዕሩይ አምሳለኩ።

መዋቲ አምሳለ ኩሉ ዕሩይ አምሳለ ኩሉ ብለህ ግጠም። እንደሰው ሁሉ መዋቲ ነኝና መዋቲ የምሆን እኔ ከሰው ጋራ በሞት የተካከልሁ ነኝና።

፪ ወወልደ ምድራዊ ዘተልሕኩ ቅድመ ውስተክርሠ እምየ ተገለፍኩ ሥጋ።

ከሰቀድሞ የተፈጠረ የአዳም ልጅ የምሆን እኔ በናቴ ማሕፀን ሥጋ ሆኜ ተቀረጽሁ በነፍስ መደብ ቁሞ ተገለፍኩ ሥጋ አለ።

- ፫ ወነበርኩ ርጉዓ በደም ፲ተ አውራጃ እምዘር ይ ወአክበርክዋ እምኩናነ መንግሥት ወመናብ ርት ።
ዓ ብእሲ ወፍትወተ ንዋም በሩካቤ። ከዙፋኔ ከመንግሥቲ አገዛዝ ይልቅ ዕውቀትን መረጥኋት።
በመገናኘት መጓጉንም ከመውደድ ካባት ዘ ወለብዕልኒ ከመ ወኢምንት ረሰይክዋ በመድሉታ።
ር ከመከፈል የተነሣ አስር ወር በደም የረ ጋሁ ሆኜ ተቀመጥሁ። ጅምር ጭርስ አድርጎ ፤ የዚችን ዓለም ብዕል በሷ ዘንድ እንደ ኢምንት አደረግኋት።
አስርተ አውራጃ አለ። ወለብዕልኒ ከመ ወኢምንት ረሰይክዋ በመድሉታ።
፬ ወእነሂ ነሣእኩ ነፍሰ ሶበ ተወለድኩ ከመ ነፍሱ ሰብእ። የዚችን ዓለም ብዕል በሷ ዘንድ እንደ ኢምንት አደረግኋት።
እንደ ሰው ሁሉም በተፈጠርሁ ጊዜ ነፍስን ነሣሁ በሥጋ መደብ ቆሞ ነሣእኩ ነፍሰ አለ ወወረድኩ ውስተ ምድር መምሰሊተ ሕግምየ። ወኢያስተማሰልክዋ በዕብነ ባሕርይ ዘሜጥ አልቦቱ።
ዓላ ሙቹ እያለቀሱ ወደመቃብር በሚያወር ፲፩ እስመ ነፍሱ ወርቅ በቅድመ ገጸ ከመ ኖሃ ንዓጥ። ወርቅ ሁሉ በሷ ዘንድ እንደ ኖሃ የተናቀ ነውና።
ድሁ ቀዳሚተ ቃል አውጸእኩ ብካየ ብሉማ ንሻ። አንድም። ወከመ ዕቡር ይመስል ብሩር በቅድሚሃ።
፭ ቀዳሚተ ቃል አውጸእኩ ብካየ። ብርም በሷ ዘንድ እንደ ጭቃ ነው አለ ጭቃ የተናቀ እንደሆነ እንደዚያ የተናቀ ነው።
ዓላ ሙቹ በሚያለቅሱልኝ አምሳል የነገር ወእምሕይወት ወእምስነ ሳሕያ አፍቀርክዋ ፈድፋድ።
መጀመሪያ የሚሆን ልቅሶን አለቀስሁ ሲወለ ፲፪ በሕይወት ከመናር ከደም ግባቷ ይልቅ ፈጽሜ ወደድኋት በዘመናቸው ደመ ግቡ መልክ ቀና ሰው ይወደድ ነበርና።
ድ መልአኩ ከሚቀበርበት መሬት አምጥቶ ያቀምሰዋል ሲመረው ምር ብሉ ያለቅሳል።
፮ በአጽርቅት ልሕቱ ወበትካዝ። ወእምሕይወት ከመናር ከደም ግባቷ ይልቅ ፈጽሜ ወደድኋት በዘመናቸው ደመ ግቡ መልክ ቀና ሰው ይወደድ ነበርና።
እያነጠነጥሁ በጨርቅ ተጠቅልዬ አደግሁ። ወአብደርክዋ ሀየንተ ብርሃን ትኩነኒ።
እስመ አልቦ እምነገሥት ዘካልዓ ኮነ ጥንተ ፲፫ ስለብርሃን ፈንታ ትሆነኝ ዘንድ መረጥኋት።
ልደቱ። እስመ ጸዳለ ብርሃን ዘእምውስቲታ ይወጽእ ኢይትጋባእ ወኢይነውም።
ከነገሥታቱ ልጆቹ ልዩ የሆነ የለምና። ከሷ የሚወጣ ብርሃን አይወሰንምና፤ አንድም ኢየዓርብ ወኢይጠፍእ ይላል ጎልፈት ውላጤ አይሰማውምና።
፯ አሕቲ ይእቲ ም ጽዓቱ ለኩሉ ውስተ ዓለም። ፲፬ ወመጽአኒ ኩሉ ሠናያት ምስሌሃ ኅቡረ ፡፡
የሰው ሁሉ ወደዚህ ዓለም መምጣቱ አንዲት ናትና። ከሷ ጋራ ባንድነት ተድላ ደስታው ሁሉ መጣኋ።
ወጸአተ ነፍሱ በዕሩይ። ወዘአልቦ ትልቁ ብዕል ውስተ እዴሃ።
የሰው ሁሉ ልደቱ የተካከለ ነው። በጅዋም ስፍር ቀጥር የሌለው ብዕል አለ
፰ በእንተዝ ጸለይኩ ወአእምሮ ተውሀበኒ ሊተ ፲፭ ወተፈሣሕኩ በኩሉ።
ስለዚህ ነገር ዕውቀትን ግለጽልን ብዬ ለመ በሁሉም ደስ አለኝ።
ንሁ ዕውቀት ተገለጸልኝ። እስመ መኩንንቶሙ ይእቲ ጥበብ።
አስተብቋዕኩ ወመጽአኒ መንፈስ ጥበብ።
ለመንሁት ጥበብ የሚገልጽ መንፈስ ቅዱስ አደረብኝ።

ይህቺ ጥበብ የነዚህ ሁሉ አበጋዛቸው ናትና።
 ፲፯ ወኢያላመርኩ ከመ ገባፊቶሙ ይኣቲ ለዝ
 ኩሉ።
 የነዚህ ሁሉ አስገኛቸው እንደሆነች አላወቅ
 ሁም ነበረ።
 ፲፮ ወሶበ አእመርኩ ዘንተ ዘእንበለ እከይ ወዘ
 እንበለ ቅንዓት አሁብ ኪያሃ።
 ይህንን ባወቅሁ ጊዜ ያለምቀኝነት ያለቅናት
 እሷን አስተምራለሁ።
 ውበዕላ ጽዮኅብእ።
 ብዙ ምሥጢሯንም አልሠውርም።
 ፲፰ ዘኢየሳልቅ መዝገብ ይኣቲ ለሰብእ።
 ለሰው የማይፈጸም መዝገብ ናት።
 ፲፱ ወአለ አጥረይዋ ኅብ እግዚአብሔር በጽሑ።
 ገንዘብ ያደረጓት ሰዎችም በባለሟልነትም ወ
 ደእግዚአብሔር ደረሱ።
 ወተዓረኩ በእንተ ምግባረ ተግሣጽ እንተ ት
 ከሥት ሀብተ።
 ሀብተ ሥጋ ሀብተ ነፍስን የምታሰጥ ምክር
 እዝናትን ስለሠሩ የእግዚአብሔር ወዳጅ ሆኑ
 ፳ ወሊተኒ ወሀበኒ እግዚአብሔር እንግር ዘይ
 ትፈተው።
 ወሀበኒ ዘይትፈተው እንግር ዘይትፈተው ብለህ
 ግጦም የሚወደድ ዕውቀትን አስተምር ዘ
 ንድ ገለጸልኝ።
 ወአሐሊ ሕሊና ዘይደሉ ለዘይትወሀቡ።
 ለሚግረውም ሰው የሚገባ ዕውቀትን አስብ
 ዘንድ።
 ፳፩ እስመ ውእቱ መርሕ ውስተ ጥበብ።
 ወደጥበብም የሚመራው ነውና።
 ወመርትዓ ጠበብት።
 የመምሕራንንም ነገራቸውን የሚያቀና ነውና።
 ፳፪ እስመ ውስተ እዴሁ ንሕነ ኩልነ።
 እኛ ሁላችን በጁ ስላለን።
 ወነገርነኒ ኩሉ።
 ነገራችን ሁሉም በጁ ስላለ።
 ጠይቆ ወአእምሮ ምግባራት።
 ሥራችንንም ማወቅ መረዳት በጁ ስላለ አንጽጾ
 ወዑደተ ዓመታት።

ድም ወነገርነኒ ኩሉ ጠይቆ ይላል ነገራች
 ንን ሁሉ መረዳት ሥራችንንም ሁሉ ማወቅ
 በጁ ስላለ ወደጥበብ የሚመራ እሱ ነውና ወ
 ሀበኒ ብለህ አሠር።
 ፳፫ እስመ ውእቱ ወሀበኒ ቃለ አእምሮ ህልወ
 ዘእንበለ ሐስዎ።
 ያለሐሰት ቀዋሚ የሚሆን የውቀት ነገርን ገ
 ልጸልኛልና አንድም ዘእንበለ አሰፍዎ ይላል
 ነግ ሠልሰት ያለማለት።
 ከመ አእምሮ ሥርዓተ ቁመተ ዓለም።
 ይህ ዓለም ጸንቶ የሚኖርበትን ዘመኑን አ
 ውቅ ዘንድ።
 ፳፬ ወምግባረ ፀሐይ ወወርን ወከዋክብት።
 የከዋክብትን የጨረቃን የፀሐይን ምግብናቸ
 ውን አውቅ ዘንድ ፀሐይ ከዋክብት ሶስት
 መቶ ሰባ አምስት፤ ጨረቃ ሶስት መቶ ሃምሳ
 አራት ቀን መመገባቸውን አውቅ ዘንድ።
 ፳፭ ጥንተ። ————— በቀዳሚ ገብረ እግዚአብ
 ሔር ሰማየ ወምድረ ያለውን።
 ወተፋጸመ። ————— ወኩሉ ፈጸሞ
 አክረፈ እግዚእን እምኩሉ ግብሩ ያለውን።
 ፳፮ ወማእከለ መዋዕል፤
 ሰኞ ማክሰኞ የተፈጠረውን። አንድም። ቅድ
 መ ዓለም መኖሩን። ዓለምን አሳልፎ መኖሩ
 ን፤ በማዕከላዊ ዘመን መኖሩን አውቅ ዘንድ
 ወሙያጤ መዋዕል።
 የዕለታቱን መለዋወጥ አውቅ ዘንድ ሰኞ በ
 ማክሰኞ፤ ማክሰኞ በረቡዕ መለዋወጡን አውቅ
 ዘንድ። አንድም፤ መዋዕለ ደዌ በመዋዕለ ጥ
 ዒና። መዋዕለ ጥዒና፤ በመዋዕለ ደዌ መለዋወ
 ጣቸውን አውቅ ዘንድ።
 ወተፋልሶ ጊዜያት።
 የሰዓቱንም መለዋወጥ አውቅ ዘንድ ነግህ በ
 ሠለስት፤ ሠለስት በቀትር መለዋወጣቸውን አ
 ውቅ ዘንድ። አንድም። ሰዓተ ደዌ በሰዓተ ጥ
 ዒና፤ ሰዓተ ጥዒና በሰዓተ ደዌ መለዋወጣቸ
 ውን አውቅ ዘንድ።

የዘመናቱንም ምለዋወጣቸውን አውቅ ዘንድ ማቴዎስ በማርቆስ፤ ሉቃስ በዮሐንስ መለዋወጣቸውን አውቅ ዘንድ። አንድም፤ ዓመተ ደ ዌ በዓመተ ጥዲና ዓመተ ጥዲና፤ በዓመተ ደ ፴፯ ዌ መለዋወጣቸውን አውቅ ዘንድ።

፳፱ ወንብረተ ከዋክብት ።

የከዋክብትንም አነዋወር አውቅ ዘንድ፤

፴ ወጠባይዓ እንስሳ ።

የእንስሳትንም ባሕርይ አውቅ ዘንድ። ይህ ቁጡ ነው ይህ ገራም ነው ብዬ፤ ይህች ነጭ ጸንሳለች ይህች ጥቁር ጸንሳለች ብዬ።

፴፩ ወነፍስተ ዓራዊት ።

የዓራዊትንም ባሕርይ ዐውቅ ዘንድ የዚህ ሥጋ ለዚህ ይበጃል የዚህ አጥንት ለዚህ ይበጃል ብዬ።

፴፪ ወኃይለ ነፋሳት ።

የነፋሳትንም ባሕርይ አውቅ ዘንድ ወደቀኝ ሲነፍስ ለቆ፤ ወደ ግራ ሲነፍስ ድርቅ ይሆናል ብዬ

፴፫ ወሕሊና ሰብእ ።

የሰውን አሳቡን አውቅ ዘንድ ይህ ሰው ከፋ ፴፯ አስቧል ይህ በጎ አስቧል ብዬ።

፴፬ ወፈሊጠ እፀው ።

የእንጨቶችንም ግብራቸውን አውቅ ዘንድ ይህ ለዚህ ይበጃል፤ ይህ ለዚህ ይበጃል ብዬ አንድም። በዚህ ቀን ቢቁርጡት ጽንጽት በዚህ ቀን ቢቁርጡት ጽንዕ ይሆናል ብዬ። ወኃይለ ምግባረ አሥራው ።

የአሥራውንም የሥራቸውን ምሥጢር አውቅ ዘንድ ይህ ሥር ለዚህ ይበጃል ይህ ሥር ለዚህ ይበጃል ብዬ። አንድም፤ ከዚህ ላይ ቢተኩሱት ይረታል ከዚህ ላይ ቢተኩሱት ፴፰ ይሰላል ብዬ ዐውቅ ዘንድ እሱ ገልጸልኛልና

፴፭ አእመርኩ ኩሉ ዘኅቡዕ ወዘክሡት ።

የተሠወረን የተገለጸውን አወቅሁ፤ ዘኅቡዕ የሚያመጣውን ወዘክሡት የተናገረውን። አንድም ዘኅቡዕ ሕሊና ሰብእ ኃይለ ነፋሳት ያለውን፤ ወዘክሡት ፈሊጠ እፀው ወኃይለ ምግባረ አሥራው ያለውን።

እስመ ኬንያሁ ለኩሉ ግብር መሐረኒ ጥበበ ይህን ሁሉ ስነ ፍጥረት የፈጠረ እሱ አስተምሮኛልና አእመርኩ ብለህ እሠር።

እስመ ቦቱ ውእቱ መንፈስ አእምሮ ቅዱስ። ያ ግን ክቡር ምስጉን የሚሆን ዕውቀትን የሚገልጽ መንፈስ ቅዱስ በሱ ህልው ነውና። ብሔተ ልደት።

በልደት የሰለጠነ፤ መወለዱ ከአብ ከመንፈስ ቅዱስ አያሳንሰውምና ብሔተ ልደት አለ። አንድም። ቅድመ ዓለም ለመወለዱ እናት፤ ደኅረ ዓለም ለመወለዱ አባት የለውምና። አንድም። እንደ ቃል እንደ አስተንፋስ ሲነቃ ይኖራልና፤ ኢየሐፀፅ ወኢይትመተር ልደቱ እንዳል። አንድም። ባሕታዌ ልደት ይላል፤ በልደት ብቸኛ የሚሆን፤ አብ መንፈስ ቅዱስ ተወለዱ አይባልምና። አንድም፤ ብሔተ ሐድሶ ይላል፤ በማደስ የሰለጠነ ክቡር ምስጉን የሚሆን ዕውቀትን የሚገልጽ መንፈስ ቅዱስ በሱ ህልው ነውና።

እንዘ አሐዱ ክፍሉ ውስተ ብዙኅ ክፍል። አካሉ አንድ ሲሆን ከብዙ የሚከፈል እስከ ዕለተ ምጽአት ድረስ ሲሰዋ ይኖራልና። አንድም። በንድ ቤተ ክርስቲያን ቅሉ ሰብዓ ሰማንያ ሰዎች ይቀበሉታል። አንዱ ራሱን አንዱ እጁን አንዱ እግሩን አይቀበሉትም የሚቀበሉት ፍጹም አካሉን ፋውና እንዘ አሐዱ ክፍሉ ውስተ ብዙኅ ክፍል አለ። አንድም። ማኅተሙ ቅሉ አሥራ ሶስት ነውና አንድም። አካሉ አንድ ሲሆን ሀብቱ ብዙ የሚሆን።

፳፱ ቀጠ.ን ። ረቂቅ የሚሆን

ዘፍጡን ነሶሳዉ ።

አስተዳደሩ በፍጥነት የሚሆን ።

ወሠናይ ቃሉ ።

ቃሉ ያማረ የሚሆን አለ በነቢያት አድሮ ከመዝ ይቤ እግዚአብሔር ብሎ ሲያስተምር። ወጠቢብ ። የባሕርይ አዋቂ የሚሆን ዘአልፀ ርስሐት ።

ኃጢአት የሌለበት ሕንድም ዘአልቦቱ ርስዓ ግ
ት ይላል ዝንጋዒ የሌለበት ።
ዘአይፃው ።
ድካም የሌለው ።
ሀልው ።
ቅድመ ዓለም የነበረ ።
እንተ አልቦቱ ጽንፍ ።
ጽንፍ የሌለው አለ በዚህ ጊዜ ተገኘ የማይ
በል ። ሕንድም ዓለምን አሳልፎ የሚኖር በዚ
ህ ጊዜ ያልፋል የማይበል ።
መፍቀሬ ጌሩት ።
ቸርነትን የሚወድ ።
በሊህ ።
አዋቂ የሚሆን ።
ዘአልቦቱ ዘይከልዎ ።
በሰው ልደር ቢል የሚከለክለው የሌለ ።
ዘያሄኒ ።
በኅ ነገር የሚያደርግ ።
መፍቀሬ ሰብእ ።
ሰው ወዳጅ የሚሆን ።
ስንፃሃ ለጥበብ ።
የጥበብ ስምሟ ።
ማእምር ዘበአማን ።
የባሕርይ አዋቂ የሚሆን ።
ዕጉሥ ዘእንበለ ትካዝ ።
ያለግዳጅ ዕጉሥ የሚሆን ።
ከሀሌ ዙሉ ፤
ሁሉን የሚችል ፤
ወሐዋዒ ዙሉ ።
ሁሉን የሚጎበኝ ።
፴፬ ዘይበውእ ውስተ መናፍስተ ንጹሐት ለባው
ያት ወቀጢናት ።
ረቂቃን አዋቆች ንጹሐን በሚሆኑ ነፍሳት የ
ሚያድር ።
ከስመ ሐሰታ ለጥበብ ይፈጥን እምነሉ ሐ
ሰት ።
የጥበብ አሰተዳደሯ ከገንዘው በማድጋ፣ ከማድ
ጋው በጋን ከሚገለብጡት ይፈጥናልና ።

ትሰፍሕ ወታንሶሱ ውስተ ዙሉ ወተሐውር
እንተ ዲበ ዙሉ በእንተ ጽርየተ ንጽሐ፤
ባሕርይዋ ንጹሐ ስለሆነ፤ ሕንድም በሰው አድ
ራ የምታነጻ ስለሆነ በሰው አድራ ትኖራለች፤
፵፩ እስመ ላህበ ኃይለ እግዚአብሔር ይእቲ፤
የእግዚአብሔር የኃይለ መግለጫ ናትና፤ እን
ድም የእግዚአብሔር አብ የልጁ መግለጫ
ናትና፤
ወስብሐተ አኅዜ ዙሉ፤
ሁሉን የሚገዛ የእግዚአብሔር አብ የጌትነቱ
ም መግለጫ ናትና፤ ሕንድም ሁሉን የሚገዛ
የእግዚአብሔር ወልድ የጌትነቱም መግለጫ
ናትና፤
፵፪ ዘዕውቅ አርአያሁ፤
አብ ቢሉ መልኩ በወልድ የታወቀ ብከ ነአ
ምሮ ለአብ እንዲል፤ ወልድ ቢሉ መልኩ በኛ
ዘንድ የታወቀ ።
ስቡሕ ። ምስጉን የሚሆን ።
ወንጹሕ ።
ከኃጢአት ንጹሕ የሚሆን ።
፵፫ በእንተዝ ምንትኒ አልቦ ርዙስ ዘይዳደቃ።
ንጹሕ ስለሆነ ምንምን ኃጢአት ለሚቀዋው
መው የለም ።
፵፬ እስመ ዋካ ብርሃን ይእቲ ዘቀዳማዊ ።
ዋካ ብርሃን አንድ ወገን የቀዳማዊ የአብ መ
ግለጫ ናትና ። ሕንድም ዋካና ብርሃንን እየራ
ሱ ለማውጣት የቀዳማዊ የአብ የልጁ መግለ
ጫ ናትና ።
ወመጽሐተ ግብረ እግዚአብሔር ይእቲ እን
ተ ኢትዴምን ።
የእግዚአብሔር አብ ። ሕንድም የእግዚአብሔ
ር ወልድ ኅልፈት፤ ውላጤ የሌለበት የሥራ
ው መግለጫ ናትና ።
፵፭ ወአርአያ ጌሩቱ።
የቸርነቱም ሥራ መግለጫ ናትና ። ሕንድም ወ
አርአዪተ ጌሩቱ ይላል ቸርነቱን የምትገልጽ
ናትና ።
እንዘ አሐቲ ይእቲ ዙሉ ትክል ።

- አንዲት ስትሆን ሁሉን ማድረግ ይቻላታል። ወፈቀድኩ እንሥላ ሊት መርዓት። እዋሐ
- ፱፮ ወእንዘ በርስዕ ሀለወት ነሉ ትሔድሰ። ዳትም ዘንድ ወደድሁ።
- በብሉየ መዋዕልነት ሳለች ሁሉን ታድሳለች። ወመፍቀሬ ኮንኩ ለስና።
- ወትትፋለስ ውስተ ነፍሳት ጻድቃን እምትው ዩሕን ሥራቷን አንድም የወልድ የመንፈስ
- ልድ ውስተ ትውልድ። እስመ ጊሩታ ትዝምደ ያቀርብ ኅበ እግዚአ
- በጻድቃን ሰውነትም ታድራለች። ከሙሴ በኋላ ር ብሔር።
- ያሱ ከኤልያስ በኤልሳስ እንዳደረች። የቸርነቷ ተዘምዶ ወደእግዚአብሔር ያቀርባልና
- ፱፯ ወትሬሰዮሙ አእርክተ እግዚአብሔር ወነቢያ ወመኩንነ ነሉ አፍቀራ።
- ቲሁ። የሁሉ ገገየ የሚሆን እሱ ወደዳት።
- አድራም የእግዚአብሔር ወዳጆች የእግዚአብ ስለመ መምከርት ይእቲ ለአእምሮ ምሥጢ
- ሔር መምህራን ታደርጋቸዋለች። ራተ እግዚአብሔር።
- እስመ አልቦ ዘያፈቅር እግዚአብሔር ዘእንቡ የእግዚአብሔርን ምሥጢር ለማወቅ መከር
- ለ ምስለ ጥበብ ዘይትጎደር። ናትና።
- እግዚአብሔር በጥበብ ጸንቶ ከሚኖር ሰው በ ወትትሌዓል ዕባየ እምነሉ ግብሩ።
- ቀር የሚወደው የለምና። ከፍጥረቱ በክብር ትበልጣለች።
- ፱፰ እስመ ትልሒ ይእቲ በስን እምፀሐይ። ወኅበ ሀለወት ብዕል ይእቲ።
- በብርሃን ከፀሐይ ይልቅ ይህቺ ታበራለችና። ይህቺ ካለች ዘንድ ብዕል ናት።
- ወትፈደፍድ እምነሉ ኅብረ ከዋክብት። እምነሉ ትትበደር ለእለ አጥረይዋ ውስተ ዓ
- ከከዋክብትም ብርሃን ሁሉ ትበልጣለችና። ለም።
- ፱፱ ወሶበ ተደልወት ምስለ ብርሃን ትትረከብ እ በዚህ ዓለም ገንዘብ ላደረጓት ሰዎች ሁሉ ከ
- ምቅድሚሁ። ከብርሃንም ጋራ በመዘ ሁሉ ትመረጣለች።
- ኦዋት ጊዜ በልጣ መዝና በፊቱ ትገኛለች።
- እስመ ለብርሃን ይዌልጦ ሌሊት።
- ብርሃንን ሌሊት ይለውጠዋልና።
- ወለጥበብኒ ኢይትጌየላ ምንትኒ እኩይ።
- ፺ ዝምንትኑ ይብዕላ ለጥበብ ገባሪተ ነሉ።
- ጥበብን ግን ምንምን ክፉ ነገር አይበረታታ ሁሉን የምታደርግ ጥበብን የሚበልጣት ም
- ባትምና አለ ኅልፈት ውሳኔ አይሰማማትምና። ንድን ነው።
- ፺፩ ትሰፍሕ እምጽንፍ እስከ ጽንፍ ጥዕይታ። ወእመኒ በቲ አእምሮ ተገብረ።
- ከውሳኔ ከጥፋት ከኅልፈት ደህና ሆና ከጽን ዕውቀትም ቢደረግ በቧ ነው።
- ፍ እስከ ጽንፍ ትደርሳለች። መኑ እምእለ ሀለዉ ዘይፈደፍድ እምኔሃ ኬ
- ወትሠርዕ ነሉ በጊሩታ። ንያ።
- በዋርነቷም ሁሉን ትሠራለች። በዚህ ካሉ ፍጥረታት ሁሉ ከቧ የሚበልጥ ብ
- ፺፪ ለዛቲ አፍቀርክዋ። ይህችን ሕግን። ልህ ሰው ማነው።
- አንድም ወልድን መንፈስ ቅዱስን ወደድሁ። ወእመኒ በ ዘአፍቀረ ጽድቀ።
- ወኃሠሥክዋ እምውርዘትየ። ጽድቅንም የወደደ ሰው ቢኖር በሱዋ ነው።
- በሕግንነቱም ጀምራ ፈለግኋት። እስመ የማሃ ውእቱ ሠናይ።
- ፺፫ ለዛቲ አፍቀርክዋ። ይህችን ሕግን። በሱዋ መድከም ያማረ ነውና።
- አንድም ወልድን መንፈስ ቅዱስን ወደድሁ። ትሚህር ንጽሐ።
- ወኃሠሥክዋ እምውርዘትየ። ንጽሕናን ታስተምራለች።
- በሕግንነቱም ጀምራ ፈለግኋት። ወጥበበ።
- ፺፬ ለዛቲ አፍቀርክዋ። ይህችን ሕግን። ጥበብን።
- አንድም ወልድን መንፈስ ቅዱስን ወደድሁ።
- ወኃሠሥክዋ እምውርዘትየ።
- በሕግንነቱም ጀምራ ፈለግኋት።

- ወጽድቀ ። ————— ጽድቅን ። አእሚርየ ከመ ይእቲ ትከውነኒ መምከርተ ለሠናይ ።
- ወጽንዓ ። ለበጎ ነገር ይህች መከር እንድትሆነኝ አውቄ
- ጽንዓ አእምሮን ። መመገሥጽተ ዘታጎድግ ጎዘነ ወትካዘ ።
- ወትሩፋተ ። ትሩፋትን ። ጎዘንን ግጻጅን የምታስተው ሠፊ ቀጭ እን
- ወሠናያተ ። በጎውን ነገር ሁ ድትሆነኝ አውቄ ።
- ሉ ታስተምራለች ።
- ወአልበ ውስተ ዓለም ዘይበቀላ ወዘይሄኒ እ ፤ በእንቲአሃ ረከብኩ እነ ወሬዛ አኩቲተ በጎበ ብዙኃን ።
- ምኔሃ ወኢምንትኒ ። ወሬዛ አእምሮ የምሆን እኔ በብዙ ሰዎች ዘ
- በዚህ ዓለም ከሱዋ የሚበልጥ ከሱዋ የሚረ ንድ በሷ ምስጋናን አገኘሁ ፤
- ባ የሚጠቅም ምንምን የለም ። ወክብረ በጎበ ሊቃውንት ።
- ሕይወቱ ለብእሲ ። በሊቃውንቱም ዘንድ ክብርን አገኘሁ ።
- የሰው ሕይወቱ ናት ። ወከንኩ በሊህ ሕሊና ለኩንኖ ።
- ወእመኒ በ ዘአፍቀረ ብዙኃ አእምሮ ወሠና ፤ ለመፍረድ ለመተቸት አንደበቴ የሰላ ልቡናዬ ነገር የበላ ሆንሁ ።
- ያተ ። ወተነከርኩ በአዕይንተ ገጸ ኃያላን ።
- ብዙ ዕውቀትን በጎ ነገርን የወደደ ሰው በ ነገር የበላ ሆንሁ ።
- ኖር በሱዋ ነው ። ወተነከርኩ በአዕይንተ ገጸ ኃያላን ።
- ወእመ አእመረ ዘቀዲመ ወዘይመጽአሂ ። በኃያላኑም ፊት ተደነቅሁ ።
- ያለፈውን የሚመጣውንም ቢያውቅ በሱዋ ነው ፤ እንዘ አረምም ይጸንሑኒ ወይትጌገሡኒ ፤
- ወየአምር አውሥአተ ነገር ። ዝም ስል ምን ይናገር ይሆናል ብለው ይጠብ ቁኛል ።
- የነገርንም ምላሽ ቢያውቅ በሱዋ ነው ። ወእንዘ እነብብ ያጸምዱኒ ።
- ወፈክሮ ትጽበተ ። ስናገርም ተጸምተው ይሰሙኛል ።
- እንደ ዕንቁቅልሽ ያለውን ፈጥኖ መተርጉም ፤ ወእመኒ አብዛኛኩ ተናግሮ እደሆሙ ያነቡኛ ዲበ አፋሆሙ ።
- ቢያውቅ በሱዋ ነው ። ምንም ነገርን በበዛ በጃቸው አፋቸውን ይይዛሉ
- ወያቀድም አእምሮ ተአምራት መመንክራት ። ፤ በእንቲአሃ ረከብኩ ኢመዊተ ።
- ተአምራትንም አስቀድሞ ቢያውቅ በሱዋ ነው ። በሷ ሕይወተ ነፍስን አገኘሁ ።
- ወጎልፈተ ጊዜያት ። ወዝክረ ዘለዓለም ጎደጉ ለእለ እምድጎሬየ ።
- የሰዓቱንም መለዋወጥ ቢያውቅ ነግህ በሠለ ከት ፤ ሠለስት በቀትር ። አንድም ሰዓት ደዌ በ ከኔ በኋላ ለሚነሡ ሰዎች የዘለዓለም መታሰ
- ስት ፤ ሠለስት በቀትር ። አንድም ሰዓት ደዌ በ ሰዓት ጥዲና ፤ ሰዓተ ጥዲና በሰዓተ ደዌ መ ቢያን ተውሁ አለ መጽሐፉን ።
- ለዋወጡን ቢያውቅ ።
- ወዓመታት ።
- የዘመናቱንም መለዋወጥ ቢያውቅ ማቴዎስ በ ያጸውሰ ሱቃስ በዮሐንስ ። አንድም ዓመተ ደ
- ማርቆስ ሉቃስ በዮሐንስ ። አንድም ዓመተ ደ ዌ በዓመተ ጥዲና ፤ ዓመተ ጥዲና በዓመተ ደ
- ዌ መለዋወጡን ቢያውቅ በሱዋ ነው ።
- ወአነሂ ፈቀድኩ ከመ እንሥአ ተሀሉ ምስሌየ እኔም ከኔ ጋራ ልትኖር እማራት ዘንድ ወደ ድሁ ።
- ፩ ወእሠርዕ ሕዝበ ።
- ሕዝቡንም እሠራራለሁ ።
- ወይትኳነኩ ሊተ አሕዛብ ።
- አሕዛብ ይገዙልኛል ።
- ፪ ወይፈርሀኒ ሰሚሆሙ መኳንንተ ምድር መደ ንግፃን ።
- የሚያስደነግፁ በዚህ ዓለም ያሉ መኳንንትም ዝናዬን ሰምተው ይፈሩኛል ።

፳፮

፳፪ በማኅበር አስተርጓሚ ጌረ።
 ጣ በጎ ሆኗ እታያለሁ።
 ወበጸብዕ ጽኑ።
 ባጭር ታዋቂ ጋሻ ነጥቁ ዘገር ነቅንቁ ስዋጋ
 ም የጸና ሆኗ እታያለሁ። አንድም ስፈርድ ፳፯
 ስተች በጎ ሆኗ እታያለሁ። ለሚፈረድለት በ
 ጎ ነውና ጌረ አለው። ስፈልጥ ስቁርጥም የ
 ጸና ሆኗ እታያለሁ።

፳፫ ወሶበ ቦእኩ ውስተ ቤትየ አዓርፍ ባቲ።
 ከዘመቻም ወደቤቱ በገባሁ ጊዜ በሷ አርፋ
 ለሁ አለ ከዘመቻ ገብቻለሁ ልረፍ ሳልል እ
 ስዋን አስተምር ነበር።
 እስመ ሀልዎ ምስሌሃ አልብ ውስቴታ ምረት።
 ከእስዋ ጋራ በመኖር ጎዘን የለምና።
 ወኢዓማ።
 ድካም የለምና።
 ወጎዘን ኢይቀርብ ጎዜሃ ዘእንበለ ፍሥሐ ወ
 ኃሜት።
 ከተድላ ከደስታ በተር ኃዘን ወደእስዋ አይ
 ቀርብምና።

፳፬ ዘንተ እንዘ እሄሊ በርእስየ ነበርኩ።
 ይኸንን በአእምሮዬ ሳወጣ ሳወርድ ኖርሁ።
 ወእጽሕቅ ባቲ በልብየ።
 በልብናየ በእስዋ እተጋለሁ።

፳፭ ወአእሚርየ ከመ ኢይክል ነጸሐ።
 ከኃጢአት መንጸት እንዳይቻለኝ አውቄ።
 እስመ ከመ ኢመዊት ውእቱ ትዝምዳ ለጥበብ
 የጥበብ ተዘምዶ ሕያውነት ነውና።
 ወውስተ ፍቅሩ ፍሥሐ ወሐሜት ሠናይ።
 እሱዋን በመውደድ ተድላ ደስታ ይገኛልና።
 ወውስተ ግብረ እደዊሃ ብዕል ዘኢየሳልቅ።
 በጁዋም የማይፈጸም ብዕል አለና።
 ወውስተ ነገራ ትምሕርተ አእምሮ።
 እሱዋንም በመመልከት የውቀት ትምርት ይ
 ገኛልና።
 ወዲበ ተሳትፎታ ንባብ ምክር።
 ከሱዋ ጋራ አንድ መሆንም የሚያስመካ ነገ
 ር ነውና።

፳፮ ደርኩ ኩላ ምድረ እንዘ አኅሥሳ ከመ እን
 ሥአ ሊተ በርእስየ ትኩነኒ ሊተ መርዓተ።
 ልትዋሐደኝ በአእምሮዬ አማራት ዘንድ ስፈ
 ልጋሻ ዓለሙን ሁሉ በሕሊና ዘርሁ።
 ወልድ ማእምር አነ።
 አዋቂ ልጅ የምሆን እኔ።
 ወነፍስየ ጌርተ ኮነት ሊተ።
 ልቡናይም በጎን ሆነችልኝ።

፳፯ እስመ አነ ጌር ቦእኩ ውስተ ሥጋሃ ንጹሕ
 በጎ ሰው ነኝና ንጹሕ ሕጓን ወደመጠበቅ
 ገባሁ። አንድም በጎ ነኝና በማኅፀኑዋ አደርሁ
 ፳፰ ወሶበ አእመርኩ ከመ ኢይክል ነጸሐ እመ
 እግዚአብሔር ኢወሀበንያ ሊተ።
 እሷን እግዚአብሔር ካልገለጸልኝ ከኃጢአት
 መንጸት እንዳልተቻለኝ ባወቅሁ ጊዜ ቦእኩ ው
 ስተ ሥጋሃ ብለህ እሠር።

፳፱ ወዘኒ ምክር ኮነ እምጥበብ።
 ይኸውም ምክር አእምሮ ጠባይዕዬ ከመቅናቱ
 የተነሳ ተደረገልኝ።
 ከመ አእምሮ ለመኑ ይእቲ ጸጋ ሰከይኩ ጎበ
 እግዚአብሔር ወሰለልክም።
 ይህችውም ጸጋ ምሥጢር ለማንም እንደሆነች
 አውቅ ዘንድ ወደ እግዚአብሔር አማፀንሁ እ
 ግዚአብሔርን ለመንሁት።

፴ ወእቤ እምኩሉ ልብየ።
 በፍጹም ልብናዬ እንዲህ አልሁ።
 አምላክ አቡየ።
 ያባቲ ፈጣሪ።
 ወእግዚአ ለምሕረት።
 የምሕረት ባለቤት።

፴፩ ዘገበርክ ኩሉ ዓለመ በቃልክ።
 በቃልህ ዓለሙን ሁሉ የፈጠርህ።
 ወበጥበብክ ረሰይክ ሰብአ ከመ ይኩንን።
 በባሕርይ ጥበብህ ባንተ ሥልጣን የተፈጠረ
 ፍጥረትን ይገዛ ዘንድ ሰውን እንዲገዛ ያደረ
 ግህ።
 ዘእምጎቤክ ተገብረ ፍጥረተ ወያንሶሱ ውስተ
 ምድር።

ይኩንን ወያንሶሱ ዘእምኅቤክ ተገብረ ወያን ሶሱ ብለህ ግጦም በዚህ ዓለም ይኖር ዘንድ አንድም ። በዚህ ዓለም የሚኖር በሥልጣንህ የተፈጠረ ፍጥረትን ይገዛ ዘንድ እንዲገዛ ያ ደረግህ ።

ወይሥራዕ ዓለመ በኋራት ፤ በቸርነትህ ዓለሙን ይሠራራ ዘንድ ። ወበጽድቅ ወበርትዓ መንፈስ ኩነኔ ይኩንን ። በውነት በቀና ልቡና ፍርድን ይፈርድ ዘንድ እንዲፈርድ ቆደረግህ ያባቴ ፈጣሪ የምሕረት ባለቤት ።

፴፪ ሀበኒ እንተ እምኅበ መናብርቲክ ትነብር ጥበብ ።

በኪሩቤል አደራ ከምትኖር ጥበብ ስጠኝ ። አንድም ። ትነብር ጥበብ ይላል በኪሩቤል አደራ የምትኖር ጥበብን ስጠኝ ።

፴፫ ወኢትመንነኒ እማእከለ አግብርቲክ ። ኢትፍልጠኒ ሲል ነው ከባሮችህ አትለየኝ ። እስመ አነ ገብርክ ወልደ አመትክ ።

የሴት ባሪያህ ልጅ ነኝና ከወንድ ባሪያ ልጅ የሴት ባሪያ ልጅ ይታመናልና የጥንተ ተገጋሪ የሳራ ልጅ ነኝና ።

ብእሲ ድውዩ ሕሊና ። ሕፁፀ አእምሮ ሰው ነኝና ። ወሕፁፀ መዋዕል ።

፳፬ ገዘመንም ያነሳሁ ነኝና ። ወትሑት ለአእምሮ ሕግ ወፍትሕ ፍርድን ሕግን ለማወቅ የተዋረድሁ ነኝና ኢትመንነኒ ብለህ እሥር ።

፳፭ ወልእመኒ በ ዘኮነ ፍጹመ እምውሉደ ሰብእ ከአዳም ልጆችም በውቀት ፍጹም የሆነ ሰው ቢኖር በሷ ነው ።

እምከመ ርኅቀት እምኔሁ ጥበብ-እንተ እምኅ፤፳፭ ቤክ ከንተ የተገኘች ጥበብ ከሱ ከራቀች ። እስመ ውእቱ ከመ ወኢምንትኒ እምኮነ ። አንደኢምንት በሆነ ነበረና ።

፳፮ አንተ ጎረይከኒ ንጉሠ ለሕዝብክ ።

ለወገኖችህ ለእስራኤል ንጉሥ አርገህ መረጥኸኝ

ወመኩንነ ለውሉድክ ወለአዋልዲክ ። ለወንድ ልጆችህ ለሴት ልጆችህ ገዢ አድርገህ መረጥኸኝ ።

፳፯ ወትቤ ይትሐነጽ ቤት በደብረ መቅደስክ ወውስተ ሀገረ ምዕራፍክ ።

በመመስገኘህ ቦታ በምታርፍበት በኢየሩሳሌም ቤተ መቅደስ ይታነጽ እልህ አንድም ይታነጽ ዘንድ ይታነጽ እልህ ።

ምሥዋዕ አምሳል ቅድሳተ ስብሐቲክ እንተ አስተዳሎክ እምፍጥረት ።

ከጥንት ጀምሮ በዘጋጀሃት ቅዱስ ቅዱስ ተብለህ በምትመሰገንበት በደብተራ ብርሃን እምሳል ምሥዋዓ ብርት ያለበት ቤተ መቅደስን ይታነጽ ዘንድ ይታነጽ እልህ ቤተ መቅደስማ መሠራቱ በደብተራ አሪት አምሳል አይደለም ቢሉ በደብተራ ብርሃን አምሳል በተሠራ በደብተራ አሪት አምሳል ስለተሠራ እንዲህ አለ አንድም ሁሉንም ለማውጣት በደብተራ ብርሃን አምሳል በተሠራ በደብተራ አሪት አምሳል ይሠራ ዘንድ ይሠራ እልህ ።

፳፰ ወምስሌክ ጥበብ እንተ ተአምር ግብረክ ህለወት አመ ትገብር ዓለመ ።

ሥራህን የምታውቅ ጥበብም ዓለምን በፈጠርህ ጊዜ ከንተ ጋራ ነበረች ።

ወይእቲ ትጤይቅ ምንት ውእቱ ዘያወምረክ ቅድመ አዕይንቲክ ።

በፊትህም ደስ የሚያስኝህ ምንምንም እንደሆነ ይህቺ ጥበብ ትረዳ ነበረች ።

ወምንት ውእቱ ዘርቱዕ በትእዛዛቲክ በትእዛዝህም የቀናው ምንም እንደሆነ ።

ፈንዋ እምቅዱሳት ሰማያት ከመ ትትነግእ ወትምጸእ ኅቤየ ።

ጽኑዓን ከሚሆኑ ከሰማያት ተነሥታ ወደኔ ትመጣ ዘንድ ስደዳት ።

ፈንዋ እመንበረ ስብሐቲክ ።

ከጌትነትህ ዙፋን ስደዳት ።

፴፱ ወአእምር ምንት ውእቱ ዘያውምረከ ከመ ተ
 ሃሉ ምስሌየ ወትፃሙ ።
 ትደክም ዘንድ ከኔ ጋራም ትኖር ዘንድ ደስ ፴፫
 የሚያሰኝህ ምንም እንደሆነ ልወቅ ። እሱ የሚ
 ደክምበት ስለሆነ ትፃሙ አለ ።
 እስመ ይእቲ ተአምር ነሱ ግብረክ ዘአንተ ት
 ጤይቅ ፤
 አንተ የምትወደውን ሥራ ታውቀዋለችና ።፴፬
 ወይእቲ ትምርሃኒ በኩሉ ምግባራትየ ንጹሐ
 በምሠራው ሥራዬ ሁሉ ወደንጹሐ ቦታ መር
 ታ ትወስደኝ ዘንድ (ፈንዋ) ።
 ወትዕቀበኒ በክብሩ ።
 በክብሯም ትጠብቀኝ ዘንድ ።
 ወይኩን ምግባራትየ ሥሙረ ።
 ሥራዬ ሁሉም የተወደደ ይሆን ዘንድ ፤ ፈንዋ ።
 ወእኩንን ሕዝበክ በጽድቅ ።
 ወገኖችህን በውነት እገዛ ዘንድ ።
 ወእኩን ድልወ ለመናብርተ አበውየ ፤
 ላባቶቼም ዙፋን የተዘጋጀሁ እሆን ዘንድ ወ
 ይእቲ ትምርሐኒ ብለህ እሠር ። ምነው መናብ
 ሮት ብሎ አበዛ ዙፋኑ አንድ አይደለም ቢሉ
 መጽሐፍ ስም ካልጠራ ማብዛት ልማዱ ነው
 ና አንድም ዙፋን አልጋ ጉብዝ አልጋ ድን ፴፮
 ክ አልጋ አለና አንድም የንጉሡም አልጋ ሲ
 ዘረጋ የብዙ ባለወገች አልጋ ይዘረጋልና እን
 ዲህ አለ ፩ም የመንግሥት አባትም ሳኦል ነው
 ና ከሳኦል ጀምሮ ቈጥሮ መናብርት ብሎ አበዛ
 ፴፩ መኑ ውእቱ ሰብእ ዘየአምር ምክረ እግዚአብ
 ሔር ።
 የእግዚአብሔርን ምክር የሚያውቅ ማነው ።
 ፴፪ ወመኑ ዘይሔሊ ወየአምር ምንተ ይፈቅድ እ
 ግዚአብሔር ።
 እግዚአብሔር የሚወደው ምንምምን እንደሆነ
 ነ የሚያውቅ የሚያስብ ሰው ማነው ።
 እስመ ሕሊናሆሙ ለመዋትያን ፈራላ ።
 ድኩም ሰሌ ነው የመዋትያን ሕሊናቸው ደ
 ካማ ነውና ።
 ወዕቡስ ሕሊናሆሙ ።

አሳባቸውም ጉጽጉጽ ነውና ወመኑ ዘይሔሊ
 ወየአምር ብለህ እሠር ።
 እስመ ሥጋ ዘይማስን ይክድና ለነፍስ ወይከብዳ
 የሚፈርስ ማበሰብ ሥጋ ነፍስን ያፈዛታል
 ና ይጸናባታልምና ።
 ወማኅደር ምድራዊ ይክድን ልበ ።
 ምድራዊ ሥጋም ልብን ያፈዘዋልና ።
 በብዙኅ ፃህቅ ወትካዝ ወበዕፁብ ለእመ አየነ
 ንረክብ ምግባረ ዘውስተ ምድር
 ብንገመግም ብንመረምር በብዙ ትጋት በብ
 ዙ ኅዘን በጭንቅ በምድር የሚሠራውን ሥ
 ራ እናውቃለን ።
 ወንረክብ በየማ ግብረ እንተ ንገሥዛ በእደዊን
 በጃችን የምንዳስሰውን ሥራ እናውቃለን አለ
 ጽሕፈት ድጉሰት ።
 ፴፫ ወዘውስተ ሰማይሰ መኑ ፈተነ ።
 በሰማይ የሚሰራውን ሥራ ግን መርምሮ ማ
 ን አወቀ ።
 ወምክረክ መኑ አእመረ ።
 ምክርህንስ ማን አወቀ ይህን አለም ልፍጠር
 ባልህ ጊዜ አንድም ሰው ልሁን ሥጋ ልፅ
 በስ ባልህ ጊዜ ።
 ወሶበ አኮ እንተ እመ ኢወሀብክ ጥበብ ።
 ወሶበ አኮና እመ ኢወሀብክ አንድ ወገን አ
 ንተ ጥበብን ካልገለጽህለት አንድም እየራሱ
 ለማውጣት እንተ ወሀብክ ጥበብ ይላል ጥበብ
 ን የገለጽህለት ካልሆነ ።
 ወፈኖክ ኅቤሁ እምአርያም ቅዱስ መንፈስክ
 ከሰማይ ክቡር ምስጉን የሚሆን መንፈስ ቅዱ
 ስን ካላክህለት አንድም የላክህለት ካልሆነ ዘ
 ውስተ ሰማይ መኑ ፈተነ ብለህ እሠር ።
 ፴፯ ወበእንተዝ ረትአት ፍኖቶሙ ለእለ ውስተ
 ምድር ። ስለዚህ ነገር በዚህ
 ዓለም ያሉ ሰዎች ሥራቸው ሁሉ ቀናላቸው
 ወአእመሩ ሰብእ ዘያውምረከ በጥበብ ።
 ሰዎች በጥበብ ጸንተው ደስ የሚያሰኝህን ነ
 ገር ዓወቁ ።
 ወድኅኑ ባቲ ። በሷም ዳኑ ።